

Itachiho příběh: Denní svit

Napsal Takashi Yano

Do angličtiny přeložila Jocelyne Allen

Do češtiny přeložila Adsagsona

Bratříčku, jsi ubohý. Jestli mě chceš zabít, nenávid' mě...

Nenávid' mě a přeživej jako zbabělec, jakým jsi! Lpi na životě beze cti!

1 Ptáče v temné noci, které ještě nevyletělo z hnízda

1

Uchiha Itachi si velice zřetelně vybavoval okamžik, kdy si uvědomil přesně, čím je.

Toho dne přšelo. Itachimu byly právě čtyři a déšť – natolik prudký, že svou vahou ztěžoval Itachimu otevřít oči – nemilosrdně bičoval jeho drobné tělíčko. Jeho otec, který stál vedle něj, mu neposkytl žádný soucit nebo podporu. A Itachi ani o nic takového nestál.

„Měj na paměti, že toto je bitevní pole.“ Mocná slova jeho otce pronikla hukotem deště a přímo do Itachiho srdce.

Bitevní pole...

Nebyla to slova, která by si měl čtyřletý chlapec vrýt do své paměti. Tím spíše výjev, který se před ním v tu chvíli naskýtal, nebyl ničím vzdáleně vhodným pro oči dítěte.

Těla, těla, těla...

Hromady mrtvých těl, kam jen oko dohlédlo. A ani jediné z nich nebylo v pokoji. Mrtvoly byly strnulé, s tvářemi skroucenými v bolestech.

„Za několik let z tebe bude také ninja. Tato válka možná skončí, ale realita ninjů zůstane neměnná. Toto je svět, do něhož vkročíš.“

Otcův necitelný hlas plnil Itachimu uši, přesto stál Itachi nehnutě a snažil se to vydržet. Pokud by povolil v sebeovládání, vyhrkly by mu slzy.

Nebylo to tak, že by se bál. Ani nešlo o to, že by byl smutný. Vyvěrala v něm emoce, kterou nedovedl popsat slovy. Nerozuměl proč, ale v hrudi cítil takovou úzkost, že to dokázal sotva vydržet.

Tak jak byl zcela promočen deštěm, by si otec nejspíš nevšiml, kdyby plakal. Přesto, Itachi nechtěl. Cítil, že kdyby tu plakal, mohl by ztratit něco rozhodujícího pro svůj život coby ninji. Takže se zoufale snažil udržet nad sebou kontrolu.

Ale slzy mu samy od sebe vytryskly.

Lidé s čelenkami Listové. Ninjové z jiných zemí. Nesčetná mrtvá těla pokrývající povrch země už nijak nesouvisela s národními hranicemi. Všichni zápasili, truchlili a zmítali se, a přece se žádný z nich nedokázal vymanit vlastní smrti. Ty tváře plné utrpení byly všechny stejné, nezávisle na tom, ze které země, který ninja pocházel.

Ani jediná z nich netoužil po smrti. A přece všichni zemřeli. Proč? Kvůli válce.

„Otče.“ Itachi zaslechl vlastní hlas. A tehdy si poprvé uvědomil, že se třese. Nebylo to kvůli chladu deště. Nemohl za to strach z mrtvol. To hněv způsobil Itachiho třas. „Proč jsi mě sem přivedl...“

Jeho otec po vyslechnutí otázky svého malého syna chvíli mlčel a poté začal pomalu odpovídat, jako by pečlivě zvažoval svá slova. „Jsi bystrý chlapec.“

Itachi stále očima sledoval mrtvoly a vyčkával, jak bude jeho otec pokračovat. Ucítil na temenu hlavy teplo. Otcovu dlaň.

„Chtěl jsem, abys spatřil tuto realitu.“

Itachi v mysli horečně pátral po významu slova „realita.“ Přece jen mu byly pouhé čtyři roky. Nerozuměl rozdíl mezi fikcí a realitou. I přesto pochopil význam toho, co jeho otec ponechal nevyřčené.

„Toto je svět, ve kterém budu žít...“

„Přesně tak, Itachi. Ninjové jsou tvorové, kteří bojují. Nikdy nezapomeň, co jsi tu dnes viděl.“

Otcův hlas přiměl Itachiho promnout si oči. Vpálil si do zorniček hrozivý výjev, který se před ním prostíral, aby na něj nikdy nezapomněl.

Teplo nepodobné teplu jeho slz se kroutilo a svíjelo v jeho očích. Ten pocit – prudký poryv síly proudící k jeho zorničkám – byl tak děsivý, že nevědomky zavřel oči. Když tak učinil, poryv pomalu, tiše vymizel do středu jeho hlavy. Srdce mu zběsile bušilo a dýchal trhaně. Zhluboka se nadechl a otevřel oči. Před ním se nezměnně rozprostíral ten hrozivý svět.

Opatrně si přitiskl dlaň k hrudi. Měl pocit, že kdyby se té síle poddal, nějak by přestal být sám sebou.

„Co se děje?“

Neodpověděl na otcovu otázku a jen hleděl na výjev před sebou. Možná je toto peklo světem, ve kterém měl žít, ale neměl v úmyslu to jen nečinně přijmout.

Změním to.

Byla chyba snažit se řešit problémy bojem. Z jakéhokoliv důvodu. Tento svět se musí změnit. Tato víra se stala základem muže známého jako Uchiha Itachi.

Itachi na ten den nikdy nezapomněl.

Konec této Velké války, která pohltila ninji ze všech zemí, nastal několik týdnů po dni, kdy si Itachi uvědomil význam vlastní existence. Tento konflikt, později zvaný Třetí velkou válkou ninjů, byl ukončen mírovou smlouvou mezi Listovou a Kamennou vesnicí, které byly hlavními agresory.

Ačkoliv válka probíhala příznivě pro Listovou vesnici, aby učinil přítrž bojům, zaujal Hiruzen, třetí Hokage, smířlivou politiku bezprecedentním návrhem nežádat po Kamenné vesnici žádné reparace. Zastánci války oponovali Hiruzenovu zdánlivě slabošskému rozhodnutí a aby udržel v mezích nespokojenost ve své vesnici, rozhodl se vzdát funkce Hokageho. Toto vedlo k volbě nového Hokageho a hrdina Velké války, Namikaze Minato, se tak stal Čtvrtým. Hiruzenovým odstoupením se vesnice krůček po krůčku přibližovala zotavení po vřavě války.

Itachi měl jasný cíl: „Stát se nejlepším ninjou vůbec a vymýt ze světa války.“

Dospělý by se takovému velkolepému snu mohl zasmát. Ale pro čtyřletého Itachiho byl něčím cenným a nenahraditelným. Aby ho dosáhl, nejprve se bude muset na akademii naučit základním dovednostem ninjů, projít zkouškami a být veřejně uznán jako ninja.

To vše navzdory skutečnosti, že chlapec ještě ani nebyl přijat na akademii. Ale chtěl se stát ninjou, co nejdříve to bude možné, a proto sám trénoval.

„Jsem doma.“ Itachi si v předsíni tiše zul boty a pomalu se vydal chodbou.

„Jak ses dnes měl?“ Jeho maminka, Mikoto, na něj zavolala, když procházel kolem kuchyně. V tu chvíli v jejím lůnu rostl nový život.

Bude to bratříček nebo sestřička?

Ať tak či tak, bude to Itachiho první sourozenec.

„Zase jsi dnes cvičil sám?“

„Jo.“

Při této odpovědi, která vyznívala příliš vyspěle, aby pocházela od jejího čtyřletého synka, se Mikoto otočila, držela své zavalité břicho a pokrčila rameny.

„Je táta ve svém pokoji?“

„Je, ale právě teď má trochu...“ odpovídala jeho matka, ale Itachi už kráčel k otcovu pokoji. Po celodenním tréninku se chtěl zeptat na to, jak držet kunai a odpověď chtěl hned.

„Proč by Čtvrtý měl být Minato?!“ Zuřivý hlas z druhé strany posuvných dveří donutil Itachiho strnout na místě.

„Nevíš, kdo může poslouchat.“ Vyrovnaný hlas jeho otce. „Ztiš se, Yashiro.“

„Ale nedokážu to jen tak přijmout. Jediné jméno, které bylo mimo Minatova vzneseno pro volbu Čtvrtého, bylo Orochimarovo! Proč nenavrhl jediná osoba vaše jméno, Fugaku?“ muž zvaný Yashiro se dožadoval odpovědi od jeho otce.

Itachimu se v hlavě vybavila Yashirova tvář. Byl to muž s úzkýma očima a sestřiženými bílými vlasy. Ačkoliv byl starší než Itachiho otec, pracoval jako jeho podřízený.

„Je to, jak říkáš, Yashiro. Ani já to nemůžu přijmout.“

„Inabi...“ Jeho otec pronesl jméno vlastníka tohoto dalšího hlasu. Uchiha Inabi byl ninja, který pracoval ve Vojenské policii Listové vesnice. Nápadné na něm byly jeho dlouhé černé vlasy. Rovněž byl podřízeným Itachiho otce. „Ninjobé z jiných zemí se za Velké války třáslí při zmínce Fugaka „Zlého oka.“

„Vůdce Vojenské policie Listové vesnice. To je mé postavení ve vesnici.“

„Říká se, že to vedení všechno plánovalo!“ Yashiro zvolal a pak vyplivl, „Představitelé vesnice nechtějí, aby rod Uchihů působil ve středu dění. Ve vesnici nepadla ani zmínka o veškeré práci, kterou jste za Velké války vykonal, Fugaku. Kvůli tomu to byli Minato a ten Sannin a dokonce i Hateke Kakashi, který má Sharingan, ač není členem rodu, kteří zazářili. Pokud se můžou lidé rozplývat nad Minatem a Kakashim pak by i vaše jméno mělo...“

„To stačí.“ Fugakův vyrovnaný hlas přerušil Yashira. „Můj syn nás poslouchá.“

Itachi sebou lehce trhnul.

„Co se děje, Itachi?“

Všiml si mě...

Zelenáči.

Itachi stiskl zuby. Jelikož neměl na výběr, odsunul posuvné dveře dokořán.

Uvnitř byly čtyři osoby: jeho otec Fugaku, Yashiro, Inabi. A ještě jeden, muž s tečkou na čele. Podřízený Itachiho otce, Uchiha Tekka.

„Co se děje?“

„Chtěl jsem se tě zeptat na shurikeny.“

„Teď mám práci, zeptej se později.“

„Tak jo.“ Už když to říkal, rychle posouval dveře zpátky.

Ve chvíli, kdy už byly téměř zavřené, v očích těch čtyř mužů zazářilo šarlatové světlo, Sharingan. Kekkei genkai děděné členy rodu Uchihů.

Když se vrátil do svého pokoje, vybavil si Itachi atmosféru panující v otcově pokoji. A z nějakého důvodu mu pak znovu před očima vyvstalo bitevní pole, které viděl se svým otcem. Obraz pekla samého, přetékající zlobou a zlou vůlí.

„Co si to jen otec myslí...“ Nebyl tu nikdo, kdo by mu zodpověděl otázku, kterou si zašeptal.

Pět let.

Itachimu na narozeninách a podobných nesmyslech v nejmenším nezáleželo. Tato každoroční událost nebyla ničím víc než milníkem. Ať už byl strávený převážně bezcílně nebo byl nabitý rozličnými zážitky, rok byl pořád jenom rok. Jen proto, že se číslo představující jeho věk o jedna zvýšilo, neznamenalo to, že by se cokoliv změnilo.

Na čem záleželo, byl každodenní trénink. Itachi cítil, že bylo důležité soustavně se krok po kroku posouvat dopředu. Přesto se ale toho roku událo něco skutečně významného, co změnilo a rozechvělo jeho srdce. To něco měl právě před očima.

„Takže?“ zeptala se Mikoto a uléhala zpátky na zem.

Ale namísto odpovědi se posadil, nohy složil pod sebou, a zíral na stvoření, které mu leželo před kolínky.

Drobounké novorozeně se zdálo být urputně soustředěné na snahu porozumět situaci. Stále nevidoucíma očima bloudilo sem a tam po prázdném prostoru.

Itachi se něžně dotkl tvářičky miminka.

Při tom náhlém podnětu sebou nemluvně trhlo překvapením. Itachiho jeho reakce zaskočila a urychleně ruku stáhnul. Jeho maminka se při tom zachichotala.

„Sasuke.“ To bylo jméno toho dítěte. Jeho vlastního malého bratříčka.

Uchiha Sasuke...

Itachi se ještě jednou něžně dotkl tváře miminka. „Sasuke...“

Ve chvíli, kdy poprvé vyslovil nahlas jméno svého bratříčka, zaplavilo jeho srdce teplo. Lišilo se od lásky, kterou cítil vůči své mamince a svému tatínkovi, byla to jedinečná, nepopsatelná emoce. Pětiletý Itachi nedokázal přesně zformulovat, co to bylo. Ale tváří v tvář tomuto prchavému životu, stvoření, které vypadalo, že se roztrhne, kdyby se ho Itachi byl jen dotknul, probudil se v něm pocit zodpovědnosti, pocit, že musí tento droboučký život ochraňovat.

„Postarej se o svého malého bratříčka, ano?“ řekla mu maminka a Itachi prudce kývnul hlavou, s rukou stále na Sasukeho tvářičce.

Itachi ode dne, kdy ho otec vzal na bitevní pole, bez ustání trénoval. Do jeho dlouho očekávaného přijetí na akademii zbýval jediný rok. Jeho jediným cílem bylo zdokonalit své dovednosti, aby se stal ninjou, jakému není rovno.

Proč ninja, jakému není rovno? Samozřejmě aby zbavil svět bojů. Itachi jednoduše odmítal přijmout otcovo pojetí, že je ninja někým, kdo žije obklopen zabíjením.

Sloužily čakra a umění ninjů skutečně jen k bojování? Itachi byl přesvědčen, že nikoliv.

Pokud bys byl silnější, mohl bys vstoupit mezi dva bojující lidi a zastavit je. Pokud bys byl mocnějším ninjou než válčící ninjové, pokud by proti tobě žádný ninja, jakkoliv zručný, nemohl obstát, pak by tě každý poslouchal a řídil se tvými rozkazy.

Itachi chtěl být takovým ninjou. Věřil, že pokud by se stal silnějším a schopnějším než kdokoliv jiný, byl by schopen zastavit i ohromné boje jako byla poslední Velká válka. Měl cíl, takže nebylo těžké najít motivaci.

Za cvičiště mu sloužil háj poblíž jeho domu. Na cedrech shluknutých kolem měl vyvěšené terče. Každý byl zhruba o velikosti lidské hlavy a byly do nich vkreslené dva soustředné kruhy.

Itachi stál sám v opuštěném lese s kunaii mezi prsty. V každé ruce měl čtyři, těchto osm kunaiů bylo zbraněmi, které si zvolil.

„Há...“ Zavřel oči a pomalu vydechl vzduch z hloubi plic.

Skrčil se a odrazil se od země, jak jen mohl. Vyskočil do vzduchu a otočil se vzhůru nohama. Přitáhl si ruce k hrudi a pak jimi vystřelil do obou stran a osm záblesků se tak rozběhlo do osmi směrů.

Žuch! Žuch! Žuch! Tento zvuk se rozléhal všude kolem Itachiho, zatímco dopadal na zem. Ostré čepele prorazily středy všech terčů na cedrech.

„To bylo pěkné.“ Náhle se zpoza něj ozval hlas.

Itachi zadržel dech a ohlédl se, aby spatřil černovlasého chlapce, který tam stál. Byl zřejmě starší než Itachi. Na důkaz toho se mu na čele skvěla stříbrná čelenka Listové vesnice.

„Kolik ti je?“ zeptal se chlapec.

Itachi neznal jeho jméno, ale už toho chlapce předtím viděl. Byl to ninja z jeho rodu Uchihů.

„Pět.“

„Takové zvládnutí kunaiů ve tvém věku. Seš opravdu něco, co?“ Chlapec napřáhl dlaň. „Uchiha Shisui.“

„Já jsem...“

„Já vím, Itachi. Kluk Vůdce vojenské policie Fugaka.“

Itachiho zmátlo, jak přátelsky Shisui zněl. Nejspíš se mu to zráčilo na tváři, jelikož Shisui pokrčil rameny a do široka rozevřel oči.

„Slyšel jsem, že seš podivín a že se s nikým moc nebavíš. Seš paličák, co?“

„Jestli nic nepotřebuješ...“

„No, to bych tak úplně neřekl.“ Shisui s úsměvem na tváři zmizel.

Itachi očima vyhledal jeho auru.

Obloha.

Shisui vyskočil do vzduchu, jak to předvedl o chvíli dříve Itachi, obě Shisuiho paže se rozlétly a vzduchem vystřelilo osm záblesků.

„Tý jo!“ Itachi rozevřel oči v údivu.

„Jaký to bylo?“ Shisui dopadl a zakřenil se. „Taky na tom s kunaii nejsem nejhůř, ne?“

Nové kunaie byly zabodnuté do povrchu terčů na cedrech těsně vedle kunaiů, které do nich předtím vrazil Itachi. Přirozeně šlo o kunaie vržené Shisuim.

„Už chvíli tě sleduju, jak tu každý den cvičíš.“ Pomalu přistoupil k Itachimu a znovu napřáhl dlaň. „Buďme kamarádi.“

Shisuiho hlas byl hřejivý. Jeho vystupování v Itachim přirozeně budilo důvěru. Itachi přijal nabídku a také napřáhl pravou ruku. Jeho dlaň obejmulo teplo.

„Rád tě poznávám, Itachi.“

Itachi zíral na zářivě se usmívajícího staršího hochu, a byl zmaten vlastním chováním, když vítal tohoto zvláště přehnaně důvěrného ninju.

Vzhlédl k měsíci.

Jen já a Sasuke...

Maminka i tatínek byli pryč. Nechal posuvné dveře otevřené, když se vyšel posadit na verandu se Sasukem v náručí.

Měsíční svit byl oslnující. Měsíc v úplňku zářil tak intenzivně, že takřka vyrušil světlo okolních hvězd a vypadal, jako by měl spadnout s nebe.

Tváře mu pohladil jemný závan větru. „Hm?“ Nakrčil obočí, když ucítil mírný nepříjemný zápach, který byl přívát větrem. Sasuke začal být v jeho náručí neklidný, snad vycítil změnu ve svém starším bráškově, nebo snad šlo o vnímavost miminka, které si všimlo něčeho nezvyklého.

Itachi se zahleděl na měsíc na nebi. „Co je to za pocit...?“

Sasuke se rozplakal.

„No tak, no tak.“ I když houpal svého malého bratříčka v náručí, aby ho uklidnil, stále upíral oči k měsíci. Vítr opět zavál a přinesl s sebou pach divokého zvířete. „Tehle pocit se mi vůbec nelíbí. Proč tu v takovou chvíli máma s tátou nikdy nejsou...“

Sasuke začal rvát ještě hlasitěji. Rozhodně teď nebyl čas pozorovat měsíc. Itachi sklopil pohled ke svému rozkošnému bratříčkovi a na tvář se mu vkradl úsměv.

„Neplač, Sasuke. Tvůj velký bráška tě ochrání, ať se stane cokoliv.“

Sasukeho pláč se z vyděšeného nářku změnil v něco sladšího. Stále to bylo skoro stejně mocné, v síle jeho nářku zazněl jen ten nejnepatrnější rozdíl. Spíše šlo o změnu ve smýšlení miminka, protože vědělo, že jsou bratři.

Něco se blíží...

Jediné, co mohl Itachi dělat, bylo sevřít Sasukeho pevněji.

Vesnice byla uvržena do naprostého zmatku.

Uchiha Fugaku s ponurým výrazem sledoval ze střechy základny Vojenské policie Listové vesnice mračno prachu, které se vznášelo v dáli. Jeho pomocníci, nejlepší a nejbystřejší rodu Uchihů, v očekávání postávali kolem něj.

„Ach! To je...“ zašeptal bělovlasý Yashiro, který stál po jeho levé ruce.

Fugaku už vlastníma očima rozpoznal příčinu povyku.

„D-devítiočasý...“ To pronesl Inabi po jeho pravici. Dlouhé černé vlasy měl stažené. Inabi se zoufale snažil neroztřást se hrůzou.

Fugaku po očku pohlédl na své podřízené. Jejich strach stál na odív. Pak pohlédl odhodlaně na skutečnost před sebou. „Je to tak. To je Devítiočasý.“

Z mračna prachu vznášejícího se ve středu vesnice se vynořilo devět ocasů, svíjejících se jako hadi. Ocasy se sbíhaly k tělu tmavě oranžového netvora, zlověstné lišky řvoucí, jako by se chystala spolknout měsíc v úplňku, který se vznášel na obloze. Stvoření z legend, které se zjevilo, aby na tento svět uvrhlo zkázu.

„Okamžitě vyšlete jednotku na místo. Půjdu také.“

„Fugaku, chystáte se tam vydat osobně?“ Yashirův hlas se třásl, když pokládal tuto otázku.

„Jistěže!“ Zvolal Fugaku, i když oči nechával upřené na Devítiočasém. Z každého kouta vesnice slyšel dunění a vriskání. Když se vezme v potaz, že byl tento netvor bezpochyby viditelný ze všech částí Listové, ani místa, která nebyla v dosahu útoku, nebudou ušetřena všeobecnému zmatku, jakmile lidé v nich spatří Devítiočasého. „Může to být největší pohroma, která postihla vesnici od jejího založení. Myslíte snad, že můžu v takovou chvíli zůstat stranou a nečinně sledovat? Já, velitel Vojenské policie?“

„Ale...“

Přiblížit se k Devítiočasému znamenalo riskovat smrt. Někteří z ninjů spěchajících na místo již pravděpodobně byli obětováni. Nebylo divu, že byl Yashiro vystrašený.

„Nikdy v životě jsem neváhal dát všanc svůj život, abych vykonal svou práci.“

„Veliteli...“ Yashirovy úzké oči se zamlžily slzami.

„Jediné, co dovede ovládnout Devítiočasého, je Sharingan rodu Uchihů. Pokud si nepospíšíme, nebude ho už možné zastavit.“

„Veliteli!“ Objevil se jeho pomocník, Tekka, a těžce oddechoval, jako by právě vyběhl schodiště. Z děsivého vzezření svého schopného podřízeného si Fugaku domyslel, že se muselo stát něco znepokojivého.

„Co se stalo?“

„Přišly rozkazy shora. Policie má za úkol posílit obranu vesnice.“

„Cos to řekl?“ Fugaku se do Tekky zabodl pohledem, nevěřil vlastním uším.

Tekka se chytře chopil hněvu svého nadřízeného a vyslovil své vlastní domněnky. „Jedině Sharingan dovede ovládat Devítiocasého. Vedení má patrně pochybnosti...“

„Chceš tím říct, že je tenhle rozruch naše vina?!“ Vykřikl Yashiro.

Fugaku tomu rozuměl tak dobře, až to bolelo. Rod Uchihů byl součástí Skryté listové vesnice. Neměl důvod vypustit tvora, jakým byl Devítiocasý a přivodit tento chaos. Pokud by ten, kdo ovládá Devítiocasého, ušetřil jen svůj dům, zjevně by se stal podezřelým. Nikdo z rodu by neudělal nic tak neuváženého. Nehledě na to, že netvor běsnící před jeho očima řádil bez rozdílu. Pokud by ho byl vskutku přivolal člen rodu, byl by prakticky přivodil zkázu také sám sobě. Při nejmenším nemohlo jít o dílo Uchihy, který žil v *současné době* ve vesnici.

„Dej jim vědět, srozuměno,“ zahořkle vyprskl na Tekku.

„Veliteli!“ Yashiro se přiblížil.

Fugaku beze slov přikývl. Poté se obrátil ke schodišti vedoucímu do nižších pater. Dělal si starosti o Itachiho a Sasukeho, ale právě teď stála povinnost na prvním místě.

„Itachi!“

„Mami.“

„Díky bohu jste v bezpečí!“ Mikoto pevně sevřela paže kolem Itachiho, který stál před ní v ulici před domem a v náručí držel Sasukeho.

„Nechtěl jsem, aby sis dělala starosti, kdybychom utekli, a pak jsi sem přišla, tak jsem na tebe počkal.“

„Mm hmm.“ Jeho maminka přikývla, po tváři jí stékaly slzy.

Oči, které se zúžily napětím z povinnosti chránit svého malého bratříčka, se do jisté míry uvolnily. Ale bylo to jen na okamžik. Když zaznamenal něco bližícího se zpoza jeho maminky, jeho oči rychle získaly svou původní vážnost.

„Mami!“ Prakticky mamince Sasukeho hodil. A vystřelil.

Balvan vymrštěný do vzduchu Devítiocasým se roztříštil poblíž jejich domu a jeho úlomky se jim vznášely nad hlavou. Jeden úštěpek padal na záda jeho matky. Pohlédl na ni, jak si drží Sasukeho na prsou. Její oči ho sledovaly rozšířené údivem. Viděl v nich otázku, jak uvažuje, co se mohlo stát, že to donutilo Itachiho tak náhle vyskočit.

Ten kámen byl ohromný, dost velký, aby snadno rozdrtil matku a její dvě děti.

„Já tě ochráním,“ zašeptal. Pevně sevřel ruce v pěst.

Bojové umění ninjů nebylo o síle. Mohl být malým dítětem o pouhých pěti letech, s tělem stále nevyvinutým, ale dokud dovedl správně pracovat se svou čakrou, dokázal rozbít i takový ohromný balvan.

Zvedl pěst vysoko do vzduchu. Svou paži naplnil čakrou a pokryl ji tak slabými modrými plameny.

Kámen narazil do Itachiho pěsti a s hlasitým třesnutím explodoval.

I dítě dovedlo bez námahy ničit balvany, pokud prostě správně dbalo na svůj trénink v umění ninjů.

Zасыпán deštěm kamínků, dopadl bezhlučně na zem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a otočil se.

Neschopna skrýt svůj údiv, jeho maminka na Itachiho zírala rozšířenými očima. Jeho matka byla jounin, což byl přesně důvod, proč byla udivena jeho okamžitým zásahem.

„Je to tu nebezpečné. Pojďme tam, kde jsou ostatní.“

„Jasně...“ Jako by ji jeho hlas vytáhl na nohy, jeho matka se postavila. Itachi k ní přiběhl a vzal ji za ruku. „Ještě jsi ani nezačal na akademii, ale už dokážeš něco takového. Opravdu jsi syn svého otce, co?“

Bezpochyby ho chválila, ale na to teď nebyl čas. Jeho srdce naplnil pocit zodpovědnosti – musel svou maminku a bratříčka dostat do bezpečí. Všude kolem sebe slyšel vriskání dívek a křik chlapců, smíšené s řevem destrukce. Bylo to úděsné.

Lidé pobíhající kolem ve snaze uniknout, krvácející. Muž, který přišel o paži, volající na blízkého ninju. Mladá žena nepřítomně hledící na horu sutí, jako loutka, které ustříhli nitě. Hlasitě kvílící dítě, snažící se vzburcovat svou již vychladlou maminku. V jádru své mysli slyšel Itachi uši rvoucí skřek. Ve skutečnosti nedoběhli tak daleko a přece se mu krátil dech. Přes scénu, kterou měl teď před očima, se mu překrylo bitevní pole, které viděl, když mu byly čtyři.

Válka...

Do očí mu vběhla tupá bolest. Tak jako v ten okamžik na bojišti mu za očními bulvami pulzovaly poryvy síly. Měl pocit, jako by se na okamžik svět zbarvil do šarlatova, ale ten pocit rychle ustoupil.

„Itachi?“ Jeho maminka na něj zezadu něco zavolala, všimla si totiž, že se s jejím synem děje něco zvláštního.

„Jsem v pohodě, mami.“

Zoufale se dal na útěk. Utíkal, aby unikl ohromnému násilí Devíticaseho. Z hloubi svého srdce se modlil za sílu zastavit válku.

Chtěl být silným ninjou.

V konferenční místnosti sídla Hokageho se sešly čtyři postavy. Třetí Hokage, Hiruzen. Shimura Danzo z Anbu. A Homura a Koharu z Rady.

Teď, když už byla náhlá pohroma zažehnána, pohlédl vyčerpaný Hiruzen, jemuž se prohloubily vrásky ve tváři, na své tři společníky, a otevřel ústa. „Čtvrtý a jeho manželka Kushina obětovali své životy, aby zapečetili Devíticaseho. Zachránili vesnici.“

Danzo naslouchal s nakyslým výrazem ve tváři a navázal, kde bývalý Hokage přestal. „Ale Listová utrpěla devastující ránu, nic podobného jsme nezažili ani za Velké války.“

„Pokud okamžitě nezačneme z rekonstrukcí, ostatní vesnice mohou této příležitosti využít k útoku.“ To řekl rádce Homura.

Hiruzen mírně přikývl a pokračoval pochmurným tónem. „Chystal jsem se pro to okamžitě zařídit opatření.“

„A k tomu mám podmínku, kterou bych velice rád viděl uskutečněnou.“ Pravou polovinu tváře měl Danzo pokrytou v obvazech, jeho odhalené levé oko se krutě zalesklo. Hiruzen se tiše střetl s jeho mrazivým pohledem, v očích měl otázku.

„Chci přesunout sídla rodu Uchihů na okraj vesnice,“ řekl Danzo.

„Cože?“ Hiruzen na něj zíral se staženým obočím.

Danzo necouvnuv, naopak nevzrušeně pokračoval. „Jsi si vědom, že pouze Sharingan rodu Uchihů může ovládat Devíticaseho.“

„Chceš tím říct, že to byl Uchiha, kdo přivolal Devíticaseho?“

„Přesně tak,“ prohlásil Danzo a Hiruzen zatajil dech. Oba radní se zavřenými ústy pozorovali jejich zanícenou hádku. „Zacházení s Uchihy během Velké války, to, jak se Fugaku odmítl vyjádřit, když byl zvolen Čtvrtý. Vzrůstající nespokojenost s vesnicí v posledních letech v rámci rodu Uchihů.“

„Nesouhlasím.“

„Členové Kořene pečlivě zkoumali pohyby Uchihů. Je nesporným faktem, že jsou Uchihové nespokojení.“

„To je dlouhotrvající...“

„To není vše.“ Sebejistý Danzo přerušil Hiruzena v půli věty. „Ti, kteří prožili Velkou válku, si začínají zoufat, že vzácný génus, jakým je Fugaku „Zlé oko“ se musí spokojit s funkcí Velitele vojenské policie. Toto zklamání s vesnicí se jednou rozroste ve vážnou nespokojenost a může vést k útoku na Listovou.“

„Přesto, nemyslíš, že je tvé prohlášení, že za neštěstí s Devítiočasým mohou Uchihové, trochu unáhlené?“

„Tohle není něco, co bys mohl nechat jen tak prostě proto, že nemáš žádný přesvědčivý důkaz, Hiruzene. Poslouchej. Jediné, čím lze Devítiočasého ovládat, je Sharingan Uchihů. To je fakt.“

Hiruzen zaváhal.

„V každém případě musíme shromáždit rod Uchihů na jedno místo a odsunout ho na okraj vesnice. A měli bychom tak učinit teď, když to můžeme udělat pod zástěrkou plánování města po útoku Devítiočasého.“

Postavení tváří v tvář neoblomnosti muže, který ztělesňoval temnotu v Anbu, mohli zbylí tři jen mlčet.

Itachi byl s jejich novým domovem spokojený. Byli notně vzdálení od centra vesnice, ale Svatyně Nakano, odkud rod vzešel, byla uvnitř osady, a co bylo nejlepší, byli přímo na kraji vesnice, takže byla všude kolem nich spousta zeleně. Najít si místa k tréninku nebyl vůbec žádný problém, a když se jen kousek prošel, mohl dojít na hranici vesnice, za níž se krajinou rozprostíraly pahorkaté kopce. Taktéž si myslel, že je to pro jeho malého bratříčka hezké tiché místo, kde vyrůstat.

Nicméně, dospělí to podle všeho vnímali jinak. Od té doby, co bylo rozhodnuto, že spíše než být rozptýleni po celé vesnici, musí být členové rodu přivedeni dohromady a bude postavena nová osada, do a z otcova pokoje proudily zástupy mladých ninjů.

Diskriminace.

Persekuce.

Falešná nařčení.

Itachi slyšel z otcova pokoje pouze zpátečnické řeči. A byl si dobře vědom důvodu, proč si dospělí nemysleli, že šlo o šťastný tah.

Panovalo podezření, že člen jejich rodu stál za útokem Devítiočasého, a v důsledku byli hromadně odsunuti na okraj vesnice. A nebylo jim povoleno se zkusit být jen jediným slovem očistit.

Itachiho vůbec nepřekvapovalo, že byli jeho otec a ostatní pohoršeni. Ale jakmile bylo o něčem rozhodnuto, tak to mělo být, ne? Rod byl konečně celý pohromadě, takže by bylo mnohem zdravější se zamyslet nad tím, jak ještě zlepšit prostředí ve své osadě.

Po zkáze způsobené Devítiočasým byla vesnice v katastrofálním stavu. Nebyl to jen rod Uchihů, kdo si procházel těžkými časy. Mnoho lidí přišlo o své milované. Mnozí přišli o své domovy a netušili teď, co budou dělat. Neměl by se rod Uchihů považovat za šťastný, vzhledem k tomu, že pro ně bylo postaveno jejich osídlení dříve, než pro řadu lidí, kteří v důsledku pohromy přišli o všechno?

Itachi nedokázal potlačit zoufalství, když viděl neutuchající nespokojenost dospělých.

„Dobrá, tak já jdu.“ Zezadu se ozval otcův hlas.

Itachi seděl u večeře s maminkou a Sasukem. Ale jeho malý bratříček pochopitelně ještě nedokázal jíst tuhou stravu. Posazený na své židličky, Sasuke pokyvoval hlavičkou ze strany na stranu, teprve nedávno totiž zesílil natolik, aby ji dokázal udržet vzpřímenou. Obrátil na svého brášku svá velká kulatá očička a zvědavě pozoroval, jak Itachi k ústům zvedá rýži z misky.

Ten kluk si dává dlouhými tyčkami něco bílého do pusy. Co to jen může dělat?

Pohled miminka byl tak upřený, že Itachiho skoro napadlo, jestli nemá podobné dospělácké myšlenky. Miminku ještě nebyl ani rok, ale mělo silné oči, jimiž dokázalo dát jasně najevo své myšlenky a svou vůli.

„A co večere?“ zeptala se maminka, hledíc za Itachiho.

Itachi to pochopil jako povolení se otočit a zachytil skrz škvírku v posuvných dveřích náznak otcovy přísné tváře.

„Najím se venku. A vrátím se pozdě, takže jdi spát beze mě.“

„Dobrá. Uvidíme se tedy později.“

„Ahoj,“ dodal k matčinu rozloučení a probodl ho chladný pohled jeho otce. Na rozdíl od bratrových očí, oči jejich otce nedávaly najevo žádný náznak toho, na co myslí.

„Příští rok jdeš na akademii. Nezapomeň pořád pilně trénovat.“

„Jasně.“

„Aahe,“ Sasuke nezřetelně promluvil ve snaze napodobit Itachiho.

Jejich táta se podíval na miminko a lehce kývnul hlavou, než zcela zmizel za posuvnými dveřmi.

Rodina se v kuchyni dala opět do jídla.

„Co přesně dělají dospělí tak pozdě v noci?“ Zeptal se Itachi svého jediného kamaráda.

Shisui se zahleděl na památník Hokagů v dáli, ústa se mu zvlhla do lehkého úsměvu.

Seděli na útesu vně vesnice, bylo to místo, o němž věděli jen oni dva. Pod útesem zvedajícím se kolmo k zemi, meandrovala řeka zpoza památníku Hokagů a vtékala do vesnice. Než se dostala k Itachimu a Shisiumu, proudila už voda mnohem rychleji a byla hlubší, než u svého pramene ve vesnici.

„Jsem genin,“ řekl Shisui, očima se stále soustředil do dáli. Obrátil se k tiše naslouchajícímu Itachimu a pomalu pokračoval, „Takže chodím na schůzky dospěláků.“

„Co?“

„Pravidelně se scházejí ve Svatyni Nakano.“

Itachi se chtěl zeptat, o čem to přesně Shisui mluví, ale bál se a nevyšla z něj žádná slova.

Shisui sklopil pohled. „Ještě o tom nemusíš vědět.“

Itachi zneklidněně pohlédl na svého přítele, který uhnul očima.

Nad naším rodem visí něco tíživého...

At' je to jen tušení, opakoval si Itachi dokola a dokola ve svém srdci.

3

Šest let.

Itachi konečně začal chodit na akademii. Nešlo o to, že by byl nějak zvlášť nadšen ze školy samotné. Šlo o to, že škola pro něj představovala jistý smysl úspěchu, pocit, že se přibližuje svému dlouho vytouženému cíli stát se ninjou. Škola se bude zcela lišit od způsobu, jakým cvičil potají o samotě nebo se Shisuum. Dny strávené ve škole byly cestou k bytí ninjou. A to ho nepopsatelně těšilo.

„Tak a teď se prosím představte a povězte všem o svém snu do budoucnosti,“ řekl postarší učitel a prohlížel si své žáky.

Jejich první hodina. Lehce nervózní žáčci se na sebe zmateně dívali. Itachi ostatní pozoroval, jak klábosí – „Hej, co to teď děláme?“ – stále ještě neobeznámeni se sebou

navzájem. A pak si pomyslel, jako by snad nebyl sám součástí dané situace, že nebylo divu, že jsou zmatení.

Nemohli se jen tak postavit před všechny tyhle neznámé lidi a vysypat své sny.

„Dobrá tedy, půjdete podle abecedy,“ hlasitě pronesl učitel, aby přehlušil mumlání ze všech koutů místnosti, snad rozuměl, jak se jeho žáci cítí, a třeba ne.

Uchiha Itachi...

První znak jeho jména byl „u“, to bylo blízko začátku abecedy. Neměl starosti, co by měl říct. Měl stále stejný sen tak dlouho, jak jen si pamatoval. Jen to musel říct nahlas.

„Dobře, velmi dobře.“

Ozval se potlesk pro n-tého spolužáka. Jejím snem bylo být skvělým ninjou, jako je její táta.

Být skvělým ninjou jako její táta... Představil si svého vlastní otce. Fugaku byl skvělý. Ale Itachi měl pocit, že jemu nestačilo stát se vůdcem Vojenské policie. To neznamenal, že by svého otce zavrhoval, chtěl vynikat tak jako jeho otec. Ale bod, ke kterému Itachi upínal svůj zrak, se vypínal mnohem dál a nedalo se říct, že by jeho otec stál na stejném místě.

„Dobrá tedy, další, Uchiha Itachi.“ Učitel se podíval na Itachiho a usmál se.

Itachi si pomyslel, že se nemělo moc smysl představovat, když učitel řekl jejich jména předem, tak jak to dělal celou dobu. Postavil se a předstoupil před třídu. Ostatní žáci, stejně staří jako on sám, na něj se zájmem upřeli oči, a pocítil na čele mírné svědění.

Ťuknul si prstem na místo mezi obočím a vypjal hrud'. „Jsem Uchiha Itachi. Mým snem je...“ zaváhal.

Učitel a žáci naklonili hlavy, téměř jako by se ptali, co je špatně.

Nebylo to tak, že by neměl sen. Ani nešlo o to, že by měl potíže vybrat si, o kterém snu bude mluvit. A přirozeně, nezasekl se ani proto, že by byl nervózní či tak něco. Nebyl si jistý, jestli by měl v první řadě na tomto místě mluvit o svém snu.

Sny, o které se podělili lidé před ním, byly všechny skromné. *Chci být jako můj táta. Chci být skvělý ninja a splnit spoustu misí. Chci být hezký ninja.* Takové sny učitel a jeho spolužáci očekávali.

Itachiho sen byl jiný.

„Mým snem...“

„To je v pořádku, klidně to řekni,“ pobídl ho jeho učitel.

Nezáleží na tom, co si pomyslí. „Chci být nejlepším ninjou, který kdy žil, tak skvělým, abych dokázal vymýtit ze světa veškeré boje.“

Zaslechl z kouta místnosti smích. A hned poté přišel mechanický potlesk.

„Dobrá práce,“ řekl učitel a poplácal Itachiho po hlavě.

Evidentně to bylo prostě příliš absurdní. Nikdo mu nevěřil. Všichni si mysleli, že šlo o sen, který se nemohl nikdy splnit. O pomýlený sen, který vzešel z mysli malého dítěte neznalého světa. To si všichni mysleli, a proto se mu smáli a naučeně tleskali.

Jen jediný z nich – jedině Itachi – to myslel vážně.

A jeho učitelé a spolužáci v budoucnu poznají přesně, jak vážně to myslel.

„Tý jo...“

Jeho spolužáci seděli ohromeně v řadě. Dokonce i učitel, který si o kus dál dělal poznámky, v nevíře zapomněl vyvolat dalšího žáka.

V této hodině šlo v podstatě o to vyzkoušet, kolik z dvaceti figurín rozestavených kolem školního nádvoří dokáže žák v krátkém časovém úseku trefit kunaiem. Studenti se střídali jeden po druhém.

Jeho spolužáci před ním všichni nejvyšší rychlostí pobíhali kolem nádvoří a dařilo se jim pořádně zadýchaným zvládnout úkol za o něco víc než pět minut. Než hodina začala, bylo jim ukázáno, kde se figuríny nacházejí. Všechny byly na otravných místech, například na vrcholku nejvyššího stromu nebo za zpola otevřeným oknem ve třetím patře. Takže všichni pobíhali horečně kolem a dařilo se jim to zvládat za průměrně pět minut.

Itachi to stihl za třicet sekund. A všechny jeho kunaie trefily figuríny přímo do hlavy nebo hrudi, pokaždé na téměř stejné místo. Mírné odchylky byly dány pouze rozdíly v tom, jaká část figuríny byly odhalená. Jeho kunaie všechny zasáhly s téměř bezchybnou přesností.

Víme, kde figuríny jsou a většina z nich je dosažitelná z nádvoří...

Žáci před Itachim dokončili úlohu omezení těmito okolnostmi.

To, jak je zkoumal a plán, který v důsledku sestavil, bylo bezchybné.

Z počátečního bodu ve středu nádvoří si Itachi v mysli načrtnul čáru, která rozdělovala oblast na čtyři, a pak dál hrubě rozdělil oblasti, kde se nacházely cíle, než je roztřídil na ty, které byly dosažitelné z počátečního bodu a na ty, u kterých se bude muset pohnout, aby cíle trefil. Bylo dvanáct těch, které vyžadovaly se pohnout.

Poté rozřadil cíle, které vyžadovaly pohyb, a sestavil si trasu, která mu je umožní nejefektivněji oběhnout.

Když vydal učitel povel ke startu, Itachi vrhl osm kunaiů, které držel v obou rukou, na osm figurín zároveň. To nezabralo ani dvě vteřiny. Odtamtud se dal do běhu podél trasy, kterou si v mysli představil a rychle se proběhl nádvořím.

Třicet sekund.

Itachi měl pocit, že mu to zabralo příliš dlouho. Shisui by to zvládl rychleji.

„D-dobrá práce. Tak jo, další,“ řekl učitel, po čele se mu kutálely krupěje potu.

Bez odpovědi se Itachi vrátil na své místo mezi rozčarovanými žáky. Jeho výkon byl tak neuvěřitelný, že se na něj nikdo neodvážil přímo promluvit. Jen kolem něj z dále kroužili a šeptali si mezi sebou.

Itachi si nebyl vědom této reakce a přemýšlel o výsledcích zkoušky, kterou právě dokončil. Před jeho očima právě další student zběsile pobíhal kolem nádvoří.

Zvládl bych to zkrátit o dalších pět sekund... Našel bod, ve kterém by byl trasu svého běhu mohl upravit a pocítil stud, jak je nevyspělý.

„Uchiha Itachi,“ vyvolal ho učitel a Itachi se postavil a vydal se dopředu třídy. „Tady jsi. Vedl sis velmi dobře.“

Na vrchu papíru, který mu byl podán, bylo velkým kruhem zakroužkované skóre „100.“

„Jsi jediný, kdo dosáhl v tomto testu perfektní známky.“

Když to zaslechli, vydechli spolužáci překvapením. Itachi se učiteli mírně uklonil a vrátil se rovnou na své místo.

Už to byly tři měsíce, co začal chodit do školy. A stále neměl se žádným ze svých spolužáků nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo konverzaci. Přirozeně váhali tváří v tvář vynikajícím výsledkům, kterých dosahoval v naprosto každé ze svých hodin. Každý z nich s ním zkusil stydlivě promluvit, ale Itachiho odpovědi byly pokaždé tak stručné a definitivní, že s ním už žádný z nich nechtěl znovu mluvit.

Nicméně, nechodil do školy, aby získal přátele, takže to tak pro něj bylo v pořádku. Mnohem větší nespokojenost v Itachim vyvolával pocit, že to stále nestačí, ať byly jeho výsledky jakkoliv vynikající. Hranice pro známky byla sto procent, nebylo možné dosáhnout vyšší hodnoty. Ale měl pocit, že to tak nebylo produktivní.

Opravdu se můžu na takovémto místě naučit, jaká je pravá podstata ninji?

Známky ve škole a skutečné dovednosti nebyly totéž. Tak to cítil, což byl důvod, proč byl stále nespokojený. Itachiho zneklidňovalo, že být nejlepším ve škole nebylo přímo spjaté s jeho snem stát se skvělým ninjou.

„Určitě svůj test ukaž rodičům,“ nakázal mu učitel a Itachi pečlivě složil papír se 100 v půli.

„Ehm,“ najednou se ozval hlas a Itachi se za ním pomalu otočil.

Byl na chodbě po skončení výuky, všude kolem něj byli chlapci čekající na své kamarády, aby si šli hrát, a dívky klábosící a hihňající se spolu. Byli naplněni pocitem svobody po uniknutí formalitám školních hodin a byli tedy nadměrně živí.

„Ty jsi Uchiha Itachi, že?“ řekla dívka a zdvihla k němu oči. Hnědé vlasy ji sahaly po ramena a obě paže měla zkřížené na hrudi. Oči zdůrazněné tenkým obočím měly tvar mandlí a byly jasné, přičemž v sobě zároveň měly jakési tajemné kouzlo, které v něm budilo podivně hořkosladký pocit.

„Jo.“

„J-jsem taky členka rodu Uchihů.“

„Jo?“ stroze odvětil.

Nebylo to tak jen s touto dívkou. Itachi ve škole vždycky zaujímal takový postoj. Většina lidí by to v téhle fázi konverzace vzdala. A snažili by se k němu už víckrát nepřiblížit.

„Jmenuju se Uchiha Izumi. Chodím do třídy hned vedle.“

„A?“

Shisui měl toho dne po dlouhé době poprvé volno, takže jakmile bylo po škole, měli jít spolu trénovat. Neměl čas tu takhle lelkovat.

„Jdeme stejnou cestou domů, ne?“

„Je jen jedno osídlení Uchihů. Jistěže jdeme stejnou cestou.“

„No, ehm,“ řekla dívka Izumi a svěsila hlavu. „M-možná bychom mohli...“

„Promiň, spěchám.“ Itachi se k ní obrátil zády a rozběhl se chodbou.

„Tak jak jde škola?“ zeptal se Shisui a otíral si ručníkem pot s čela.

Itachi pokrčil rameny a zhluboka vydechl.

Povídali si v parku ve středu osídlení po zhruba čtyřhodinovém běhu. A nejen běhu, běhu při nejvyšší rychlosti. Běželi po čtyři hodiny a po celou dobu udržovali svou maximální rychlost. Kdokoliv, kdo by nebyl dost důsledný ve svém tréninku, by nevydržel déle než pět minut.

Shisui vypadal trochu klidněji, než jak se Itachi cítil a mladší chlapec tak hleděl trochu nazlobeně, když otevíral svá ústa. „Cvičit s tebou je pro mě mnohem lepší.“

„Ale od té doby, cos začal chodit na akademii, ses fakt zlepšil v mluvení.“

„Nezměnil jsem se.“

„Tys byl asi vždycky dost ukecaný.“ Shisui se zasmál a položil Itachimu ruku na hlavu. „Ve tvé třídě asi není nikdo, kdo by se ti mohl vyrovnat, co?“

Itachi neodpověděl.

„Je snad?“ Překvapeně se zeptal Shisui.

Itachi zavrtěl hlavou, ruka jeho přítele na ni pořád ještě spočívala. „Nevím, co mají ostatní za známky. Ale z toho, co vidím, když je sleduju na nádvoří, mezi nimi není nikdo, kdo by vynikal nebo co.“

„Takže pozoruješ jenom sám sebe?“

Itachi cítil, že to může být přesně ono. Neviděl své spolužáky. Co má udělat? Jak by se mohl stát nejlepším ninjou? To je to jediné, na co od mala myslel. Nemohl plýtvat energií na ostatní.

„Na té škole není nikdo úžasnější než ty. To ti můžu říct rovnou.“ Shisui pocuchal Itachimu vlasy.

„Nech toho.“ Odstrčil mu ruku pryč.

„Dokud máme tebe, je budoucnost Uchihů v bezpečí,“ řekl se smíchem Shisui, ale jeho úsměv byl jaksi posmutnělý.

Itachi ležel na svém futonu a naslouchal tomu, jak Sasuke vedle něj měkce oddechuje ze spaní. Od chvíle, kdy se přestěhovali do nového osídlení, uplynulo o něco víc než rok a už si stihl zvyknout na pohled na strop nad svou postelí.

Za pokojem, kde spaly obě děti, byl jídelní stůl, u něhož seděli Fugaku a Mikoto.

„Itachiho známky jsou skvělé, nemyslíš?“ Uslyšel z druhé strany zavřených posuvných dveří hlas své matky. Zjevně se domnívala, že už děti spí. Aniž by se snažil poslouchat, zíral Itachi nepřítomně do stropu.

„Přece jen je to můj syn.“

„To ano.“

Jeho otec ho chválil. A jeho matka z toho měla radost. Nebyl důvod cítit se špatně.

„Jak se mu daří ve škole?“ zeptal se otec.

„Jak to myslíš? Jen se podívej na tyhle vynikající známky...“

„O tom nemluvím,“ usekl jeho otec matku v řeči. „Má nějaké přátele?“

„O svých přátelích moc nemluví.“

„Ten kluk neumí odpočívat.“

„Na tom přece není nic špatného.“

„Ale zachází moc daleko. Je to jako by se někam hnál, jako by spěchal stát se plnohodnotným ninjou.“

Táta mě má úplně přečteného... Itachiho trochu polilo horko.

„Je tak soustředěný na to být ninjou, až si někdy říkám, že to já bych se měl učit od něj, a to jsem jeho otec. Ale příliš natažený provaz se může přetrhnout. Obávám se, že se musí nějak uvolnit.“

„Je to hodný hoch. Stačí se podívat, jak Itachi chová Sasukeho, abys to poznal. Bude v pořádku. A v poslední době vzhlíží k Shisuimu jako ke staršímu bratrovi. Trénují spolu. Dost se sblížili.“

„Tak Probleskující Shisui, co?“

Itachi si byl rovněž vědom, že na sebe Shisui jakožto ninja v poslední době upoutal pozornost a vysloužil si přízvisko „Probleskující.“

„Je v pořádku mít i staršího kamaráda, ale bylo by pěkné, kdyby se dokázal bavit i s lidmi vlastního věku a alespoň trochu tak poznat, co je to zábava.“

„Určitě pozná.“

Kamarád vlastního věku... vyvstala mu v mysli tvář dívky, která s ním po škole náhle promluvila.

„Uchiha Izumi.“ Itachi zašeptal dívčino jméno a tiše zavřel oči.

Od Itachiho nástupu na akademii uplynulo šest měsíců.

Itachiho sláva se šířila školou. Vynikal v takové míře, že někteří učitelé a žáci prohlašovali, že talent takového rozsahu nebyl na této škole doposud nikdy spatřen. Vzhledem k tomu, že hodiny pro první ročníky neměly, co Itachiho naučit, zadávali Itachimu učitelé zvláštní testy a úkoly. Ale Itachi si vše hravě osvojil a učitelé to nakonec v porážce vzdali.

Byl víc než dostatečně pokročilý, aby dosáhl úrovně genina a proto se učitelé jednohlasně shodli, že ho nechají po prvním roce absolvovat.

Skrytá listová vesnice byla vyčerpaná po Velké válce a útoku Devítiosasého, proto nezbytně potřebovala další ninji. Kvůli tomu bylo několika výjimečně nadaným žákům, kteří byli vybráni svými učiteli, umožněno přistoupit k závěrečné zkoušce, aniž by museli absolvovat celé období školní docházky. Pokud zkouškou prošli, účastnili se pak absolventského ceremoniálu spolu se staršími studenty a byly jim přiřazeny povinnosti jakožto geninům.

Itachi zkouškou pochopitelně prošel. Týkala se technik klonování, což bylo něco, co pod Shisuiho vedením ovládl již před vstupem na akademii.

„Za chvíli už budeš tam venku jako ninja,“ řekl Shisui, který věděl o Itachiho zanícení co nejdříve se stát ninjou a připojil se k němu v nácviku klonování.

Zbývá už jen šest měsíců školy...

O jeho absolvování již bylo rozhodnuto.

„Hej, ty!“

Itachi se zastavil, když zaslechl, jak na něj někdo zavolal.

„Seš Uchiha Itachi?“

Tři starší žáci, pravděpodobně z nejvyššího ročníku, postávali v chodbě za ním.

Itachi strávil celý svůj život tréninkem, aby se stal ninjou, a ani špetku energie nepromarnil na cokoliv jiného. Jen matně si pamatoval tváře a jména vlastního spolužáků. O žácích jiných ročníků nevěděl zhora nic. Takže že šlo o žáky nejvyššího ročníku, usuzoval jen na základě jejich výšky.

Průměrný věk absolvování z akademie byl dvanáct. Tělesná stavba sedmiletého Itachiho byla zcela odlišná. Byl tak drobný, že musel vzhlížet k žákům stojícím před ním.

„Víš, kdo my jsme?“

„Ne.“

Žák stojící uprostřed, který byl tím, kdo předtím mluvil, při Itachiho neomalené odpovědi svařtil obočí. „Seš drzej spratek, přesně jak každé říká, co?“ Byl to děsivý starší chlapec s drobným nosem a úzkýma očima. „Jsem Izumo Tenma. Rychlonohý Tenma mi říkaj. Na týdle škole není nikdo, kdo by mě neznal.“

Já tě neznám, chystal se Itachi už už pronést, pak ale spolkl svá slova a vzhlédl k tomuhle Tenmovi.

„Jdem na něj?“ řekl žák s ospalýma očima postávající po Tenmově pravici. Byl nervózní, snad si dělal starosti, co si Tenma pomyslí.

„Ještě počkej, Katsuro,“ rozkázal Tenma a Katsura na něj pohlédl s vtíravým úsměvem na tváři.

„Víš, proč jsme tě zastavili?“ zeptal se chlapec po Tenmově levici, jeho obočí vylétlo vzhůru. Byl nejvyšším z celé trojice.

„Netuším.“

„Co je s tím klukem?“

„Vydrž, Hagiri,“ zadržel Tenma nejvyššího chlapce. „Zařídíme, aby se tenhle kluk naučil správným způsobům. Neuspěchej to.“

Tenma pomalu udělal krok vpřed, aby stál těsně před Itachim. „Víš, že je hierarchie ve světě ninjů důležitá, že?“

„V rámci čtyřčlenných týmů, které jsou základem pro plnění povinností ninjů, jsou rozkazy velících jouninů a chuuninů definitivní. Tudíž je pro ninju úcta k nadřízenému základem.“

„Přesně taková odpověď se od studenta s vyznamenáním dala čekat. Ale...“ Na Tenmovu tvář se vkradl zlověstný výraz. „Nemůžu vystát ten tvůj přístup.“ Přistoupil k Itachimu tak

blízko, až skoro cítil jeho dech a nazlobeně civěl na mladšího chlapce. „Jako Uchiha seš na ostudu.“

„Fakt chceš zajít tak daleko?“ zamumlal Hagiri, jako by byl Tenmou udiven. V jeho hlase byl ale slyšitelný posměch.

Přestávka na oběd. Ostatní žáci se trojice rváčů báli a nikdo se k nim nepřiblížil. Všichni učitelé odešli do sborovny. Povzbuzen pocitem nadřazenosti plynoucí z vědomí, že mu nikdo nemůže vlézt do cesty, se na Tenmově tváři rozprostřel krutý úšklebek.

Ten „drzý spratek“ před ním byl přece jen mnohem mladší než on. A Tenma si byl ještě před vyvoláním tohoto střetu takřka jistý, že bude stačit Itachimu trochu pohrozit, aby se začal s pláčem omlouvat. Bez pochyb už podobným způsobem přiměl řadu mladších žáků, aby ho poslechli. V nejmenším se nestyděl vyhrožovat žáku o pět let mladšímu, než byl sám. Ve tvářích všech tří žáků se promítala tupá arogance jejich povah.

Itachimu by porazit tyhle hlupáky nezabralo ani tři minuty.

Nazvali ho drzým, nebo tak nějak, ale ve skutečnosti ho prostě chtěli donutit couvnout. Chtěli údajné zázračné dítě přimět plakat a prosit o milost a ukojit tak svou vlastní ješitnost. Takže proč po něm nešli, jakmile na něj zavolali, aby ho zastavili?

Tohle nebyla obyčejná škola, byla místem výcviku ninjů. Provedení činu zabití nezůstávalo pozadu za myšlenkou na něj. Nefungovalo to tak snad mezi ninji?

Tito starší žáci nepochopili, že je školní instituce ochraňuje. Bylo to, jako by byli ze všech stran odkrytí.

Itachi měl na zádech skryté kunaie. A prozřetelně měl tři z nich právě s sebou. Nemusel by se ani pohnout. Mohl by se prostě natáhnout po kunaích u svého pasu a nechat je svištět vzduchem. V čelech Tenmy a jeho kamarádů by se vyhloubily jámy a všichni tři by padli k zemi.

Ale nezabije je. Pro Itachiho, který věřil, že rozhodnutí zabít a pohyb k zabití byly pro ninju tímtež, znamenala skutečnost, že se ještě nepohnul, že je nezabije. Důvod byl prostý: Itachi nesnášel boje. Proto se ještě nikdy nedostal do rvačky. V souboji můžeš toho druhého doopravdy zabít. Musíš projevit sebeovládání. A nebyl si jistý, jestli by se v ten kritický okamžik dovedl opravdu ovládnout. Báł se, že by mohl svého soupeře skutečně zabít.

Takže je nezabije. Bude lepší vyhnout se zbytečnému boji. Ale také se od nich neměl v úmyslu nechat praštit.

„To vy jste vypustili na vesnici Devíticásého, není to tak?“

Jeho srdce při Tenmových slovech začalo bít rychleji.

„Všichni dospěláci to říkaj, víš – že rod Uchihů donutil Devíticásého zaútočit na vesnici. Jste proradný, lstivý rod, takže nejspíš nikdy nechytíme toho, kdo to udělal, co? Ale rozhodně to byl Uchiha. To že vám Hokage a ostatní nedůvěřujou je jasným důkazem. Chci říct, donutili vás žít pospolu na kraji vesnice.“

„O tom nic nevím.“

„Myslíš si, že se to prostě vyřeší, když řekneš, že nic nevíš?“ Rýha mezi Tenmovým obočím se prohloubila. „Můj strejda při útoku Devíticásého umřel. Taky jeho táta.“ Tenma ukázal na Katsuru, který stál za ním. „A jak že to zas dopadlo s tvou rodinou?“ Zeptal se Tenma Hagiriho a přitom na Itachiho dál zlověstně civěl.

„Přímo přede mnou, moje mamka, snažila se ochránit ségru před padající sutí a...“ Hagiri se zajíkl.

Itachi si pamatoval, když musel ochránit Sasukeho a svoji maminku. Bezmyšlenkovitě vyskočil k ohromnému kameni padajícímu z oblohy a vydal všechno, co v sobě měl, aby ho roztříštil.

Stál jsi snad jen tiše opodál, když tvá maminka umírala? Nemohl jsi udělat to co já? Chtěl se zeptat Hagiriho. Musíš zesílit, abys mohl věci ochránit a vyhnout se tak smutku.

„Rod Uchihů je náš nepřítel. Chci říct, ty seš náš nepřítel. Zabils naše příbuzné. Proč bysme tě neměli nenávidět?“ Dožadoval se Tenma.

Nejprve falešná nařčení, pak širší interpretace. Přesně v takových pocitech lidí spočíval počátek války.

Člověk chce nějak pohřbít pocit ztráty, když přijde o milovanou osobu. Tento pocit, který nevědí, jak si vybít, lidem odebere soudnost a vymkne se kontrole. A pak někomu ublíží.

S každým slovem, které starší chlapec vypustil z úst, doléhala na Itachiho větší a větší tíha.

„Omluv se.“ Tenma se zaklonil. Pak ukázal na nyní prázdný prostor mezi sebou a Itachim a zakřičel, „Padni na kolena a omluv se! Řekni „omlouvám se jménem celého rodu Uchihů!“

„To neudělám,“ řekl Itachi nevzrušeně, potlačoval v sobě veškeré emoce.

Výrazy starších žáků se okamžitě změnily. Doposud byly jejich tváře zardělé mocnými pocity, nyní ale náhle pobledli. Povrchní popud vyhrožovat drzému prvňáčkovi a snad si vybít trochu bezmoci, kterou cítili ze ztráty svých rodin za útoku Devítiočasého, se v tu chvíli změnil v zášť vůči Itachim samotnému.

„T-ty jeden...“

Všichni tři hmátli rukama za sebe a uchopili jílce svých kunaiů.

Itachi hleděl na starší žáky, ruce mu visely volně podél boků. Kdyby na to mělo dojít, měl v úmyslu se z toho dostat technikou náhrady, která využívala klonování.

Jeho technika náhrady byla neobvyklá. Běžně prohodil ninja své tělo s polenem, nebo papírkem přilípnutým bezprostředně před útokem, aby zmátl soupeře. Itachiho verze ale místo polene zahrnovala nespočet vran.

Přišel s tím nápadem, když trénoval se Shisuim a zahlédl hejno vran kroužící kolem hustého lesa. Při užití běžného polene bylo následné zmatení soupeře minimální. Pokud se ale prohodíš za vrány, rozletí se do všech stran, takže bude tvůj soupeř překvapen a vyveden z míry, což ti poskytne výhodu, která se s tou poskytnutou polenem nedala srovnávat.

Teď to měl poprvé vyzkoušet ve skutečném boji.

Zabere to...?

Chystal se to provést, až jeden z nich vrazí kunai do jeho těla.

Všichni čtyři mělce dýchali. Jak Itachi, tak Tenma a jeho parta pozorovali každý pohyb, který ten druhý udělal. Chodbu naplnilo napjaté ticho.

„Nechte toho!“ Vysoko posazený dívčí výkřik roztříštil ticho.

Před Itachim se zjevila Izumi. S oběma rukama zdviženýma se postavila naproti starším žákům. „Já jsem taky Uchiha! Ale nemám se vám v úmyslu omlouvat! Chci říct, nebyli to Uchihové, kdo přivolal Devítiočasého!“

Tenma a jeho parta byli zaraženi náhlým vývojem.

„Rod Uchihů taky žije v téhle vesnici. Lidé, na kterých nám záleželo, v celé té záležitosti taky umírali. Tak proto...“ I zpoza ní Itachi poznal, že byla dojata k slzám. „Ten, kdo to udělal, nemohl být Uchiha!“

„Uhni z cesty,“ řekl Tenma se zachmuřeným výrazem ve tváři.

„To teda neuhnu!“ neústupně zvolala Izumi.

„Pak taky...“ Tenmův výraz se při pohledu na Izumi náhle změnil.

„H-hej, koukni se na to!“ Katsura položil dlaň Tenmovi na rameno a svou volnou rukou ukázal na Izumin obličej.

„T-to je Sharingan,“ zamumlal Hagiri, byl na něm znát strach.

„P-padáme odsud,“ řekl Tenma a všichni tři se obrátili a dali na útěk.

„Jsi v pořádku?“ Izumi se k němu otočila a oči jí hořely jasnou rudou. Uprostřed nich se vznášely střípky ve tvaru čárek.

Nejmocnější oční technika děděná napříč rodem Uchihů, Sharingan...

„Odpusť, že jsem se vměšovala,“ řekla s úsměvem Izumi a z těla ji vyprchala síla.

Itachi k ní přiskočil a vzal ji za ramena.

Izumi omdlela.

Už bylo po škole, když Izumi v posteli na ošetřovně konečně nabyla vědomí. Sotva se probudila, usmála se trochu rozpačitě na Itachiho, který byl po jejím boku od chvíle, kdy toho dne skončilo vyučování.

„Nepotřeboval jsi, abych se vměšovala. Promiň,“ omlouvala se Izumi, rudá až po špičky uší.

„Ne?“

„No, chci říct, ty jsi *Itachi*. Někdo jako já se prostě plete v cestě, ne?“

„Vlastně jsi mě zachránila.“

Možná to bylo tak, jak řekla. Ale díky jejím očím trojice starších studentů prchla, aniž by cokoliv provedli.

„Když se naštvu, objeví se mi tyhle oči, ani nevím jak.“

„Jak se ti to povedlo spustit?“ Itachi stále ještě neprobudil Sharingan. Spouští bylo zjevně něco v srdci, ale ani Shisui ho o tom nechtěl naučit. Vzhledem k tomu, že předčil průměrného ninju v takřka každé dovednosti, pro něj byla skutečnost, že ještě neprobudil Sharingan, hořkou pilulkou.

Izumi se to povedlo...

Chtěl vědět jak.

„Můj táta umřel při útoku Devíticásého.“

To bylo poprvé, co o tom slyšel. Izumin táta musel být členem rodu Uchihů. V takovém případě bylo silně pravděpodobné, že pracoval pod Itachiho otcem. Ale Itachi neslyšel nic o tom, že by byl některý z otcových podřízených zabit v akci.

„Ach! Můj táta nebyl Uchiha. To moje mamka. Když táta umřel, vrátili jsme se k rodu a stala jsem se tak taky Uchihou,“ řekla mu Izumi, jako by mu četla myšlenky.

„Souvisí spolu smrt tvého otce a Sharingan?“

„Jo,“ povzddechla si Izumi a pohlédla Itachimu do očí. Ty její už byly zase jako obvykle. „Byla jsem u toho, když táta umřel. Zemřel mi přímo před očima. Chránil mě. Takže jsem...“ Po tvářích jí stékaly slzy. „Bylo to, jako kdybych jen měla víc síly, táta by nemusel umřít... při pohřbu a celou dobu po tom, jsem si to dávala za vinu. „Kdybych jen byla silnější,“ říkala jsem si.“

Izumi vypadala, že to dokáže sotva vydržet a sklonila tvář. „A pak mi najednou začalo něco tepat v očích. Moje čakra se v nich postupně nahromadila a omdlela jsem. Když jsem se vzbudila, mamka mi řekla, že to byl Sharingan.“

„Promiň, že jsem tě donutil vzpomenout si na něco tak bolestivého.“

„Ne, to je v pořádku. Netrap se tím.“ Usmála se.

Vztáhl k ní pravou ruku.

Izumi zmateně naklonila hlavu na stranu.

Bezhlesně čekal, dokud z pod deky nevytáhla svou štíhlou paži a nezvedla ji.

Vzal ji za její bledou dlaň. „Díky.“

Izumi se lehce usmála.

Danzo hodil bílou složku na stůl a pohlédl na podřízeného, který stál před ním. Měl bílou tygří masku, kolem otvorů pro oči se vypínaly do stran rudé stíny, nakloněné vzhůru jakoby ve výrazu hněvu.

„Tak Uchiha Itachi, hm...“

Fotografie připnutá ke složce zobrazovala tvář mladého chlapce. Oči, které z ní však na Danza hleděly, v sobě nicméně nesly sílu, která byla v rozporu s věkem svého majitele.

„Všichni zúčastnění tvrdí, že akademie jaktěživ neviděla takový talent. Dokončil závěrečnou zkoušku čtyři měsíce po započetí studií a má absolvovat na jaře příštího roku.“

S pohledem stále upřeným na složce, Danzo naslouchal přehnané zdvořilosti svého podřízeného a tváří se mu mihl úsměv. „Už vidím, jak se o něj budou rvát všechna možná oddělení.“

„Ano.“

Danzo se unaveně zdvihl ze židle. Jakožto stín za třetím Hokagem, na sobě nesl tíhu temnoty vesnice, ale v poslední době začínal hořce pociťovat tíhu vlastního těla. Nebyl tak starý, aby se blížil smrti, ale už byl ve věku, aby začal přemýšlet nad svým životem a jeho trváním.

Za deset, dvacet let od teď... jistě zemře. A bylo tu něco, co musel udělat, než to nadejde. Vyrvat kořen zla, který prorůstá vesnicí od samého jejího zrodu, bylo Danzovým životním dílem.

„Zázračné dítě, ještě nezbarvené ničím ideou...“

Danzo obrátil svůj pohled k temnotě viditelné za oknem. Černou nicotou zavládlo hrobové ticho, jako by pohlcovalo pomíjivý mír. Pro muže, kteří zažili válečné časy, byla noc, se svou vířivou vražednou atmosférou, něčím, po čem toužit.

„No, nejprve se s ním setkáme, hm?“

4

„Ačkoliv Velká válka skončila, nedá se říct, že by ve světě zcela zavládl mír. I nyní jsou tací, kteří procházejí těžkými časy v důsledku neštěstí z před dvěma lety. Takže jak toto změníme? Není to problém, který by se nás, jakožto mladých ninjů, netýkal. Dnes se vydáváme na svůj první krok po cestě ninji. V tomto světě plném zmatku to jistě nebude cesta mírumilovná. Navzdory tomu zde přísaháme. Ninjové jsou právě ti, kteří se odváží vydat po obtížné cestě. Ninjové jsou ti, kteří se budou drát dopředu a vytrvají. Užítím všeho, co jsme se na akademii naučili, budeme plnit své povinnosti jakožto ninjové Listové vesnice.“

Itachi přečetl zvučným hlasem svitek ve svých rukou, než ho znovu pomalu svinul. Poté obrátil zrak k moři absolventů a současných žáků, strážců a učitelů, kteří stáli pod ním.

„Čestný žák, Uchiha Itachi.“

Jeho známky byly ode dne, kdy nastoupil, až do jeho absolvování, zcela perfektní. Složil závěrečnou zkoušku ve čtvrtém měsíci svého studia.

Ačkoliv byli za naléhavých let Velké války vynikající absolventi, jako byl Hatake Kakashi, Itachi byl nejmladším, kdo po válce absolvoval a byla mu přičtena čest přednést řeč na rozloučenou.

A tak se za jeho školními dny stáhla opona.

Učitelé se mezi sebou podle všeho všemožně hádali ohledně toho, zda by měl Itachi číst řeč na rozloučenou.

Převažující částí absolventů bylo dvanáct let. Byli i tací, kteří, jako Itachi, dosáhli vynikajících známek a byli mladší, ale ve svých sedmi byl Itachi vskutku příliš mladý. I kdyby

měl známky, uvažování a dovednosti dalece přesahující svých sedm let, panovaly obavy, že prostě nebyl dost vyspělý, aby vydržel stát před všemi ostatními absolventy.

A bylo tu ještě něco.

Zejména ze strany učitelů a rodů s vazbami na rod Senju, zaznívaly stížnosti ohledně skutečnosti, že se Itachi narodil do rodu Uchihů. Nakonec, nicméně, všichni ustoupili tváří v tvář jeho nevídaným dovednostem a známkám a tím, jak ve všem vynikal, navzdory otázce jeho věku a předsudkům vůči Uchihům. Řeč na rozloučenou nemohl přednášet nikdo jiný.

Itachi procházel školním nádvořím, kolem poletovaly okvětní lístky sakur.

Před ním stáli tři lidé. Jeho otec, s koutky úst schlíplými dolů, navzdory radostné události. Vedle otce stála jeho matka, která se na něj laskavě usmála, aby ho přivítala. A jeho maličký bratříček, který si nedávno osvojil schopnost chodit, což ho nezměrně těšilo.

Jeho rodina.

Když mezi zástupy procházejících lidí zahlédl svého brášku, otevřel Sasuke svá rozkošná kulatá očička dokořán. „Itaaa!“ zavolal jasným hlasem.

Jejich matka mu řekla, aby svému staršímu bratrovi říkal „Itachi,“ ale stále ještě neuměl pořádně mluvit, a tak se to změnilo v „Ita.“ A když viděl, jak na něj jeho bratříček radostně volá a klopýtá se k němu, pocítil Itachi něco pohlcujícího.

Bezpodmínečně mě zbožňuje...

A jakožto jeho starší bratr, musel zas Itachi bezpodmínečně Sasukeho ochraňovat.

Jeho matka šla za miminkem a jeho klopýtavými krůčky a zářivým úsměvem, ruce měla natažené, abych ho mohla zachytit.

„Dávej pozor, Sasuke,“ klidně zavolal. A pak mu Sasuke zmizel ze zorného pole.

Někdo vstoupil mezi ně a zablokoval mu výhled. Muž... temný muž. Itachi nedokázal přesně určit, co se mu na tomto muži zdálo temného. Prakticky všechno na něm bylo temné.

„Jsi Uchiha Itachi?“ zeptal se muž a shlédl na něj. Pravou část tváře měl pokrytou obvazy. Byl černě oděn, ale měl odkrytou paži od levého ramene, čímž odhaloval bílou róbu, kterou nosil pod tím. Svým levým okem Itachiho pozoroval. „Jistě...“

Itachi se nehnutě střetl pohledem s mužem opředěným zlověstnou aurou. Za ním jeho maminka chytila Sasukeho za ramena, když se miminko pokusilo pokračovat ve své procházce.

„Jsi nositel neštěstí.“

„Neštěstí?“

„Přitahují chaos, ty čáry,“ řekl muž a ukázal na čáry táhnoucí se od Itachiho očí po jeho tvářích. „Chaos tě bude provázet po celý tvůj život.“

Skvrna z jediné kapky padající v jasný den...

Kdo přesně byl ten muž?

„Mám otázku na nejtalentovanějšího génia, který kdy svou přítomností poctil prostory této akademie.“

Itachi tiše čekal, jak bude muž pokračovat.

„Deset naší druhů ztroskotalo na moři. Jeden z nich se nakazil ošklivou nakažlivou nemocí. Pokud mu bude umožněno žít, zbylých devět se rovněž nakazí a zemře. Kdybys byl kapitánem té lodi, jak by ses rozhodl?“

Nejdříve se Itachimu hlavou mihla otázka, proč by se ho ten muž při jejich prvním setkání na něco takového vůbec ptal. V dalším okamžiku pronášel odpověď, své vlastní myšlenky v jednoduchých slovech.

„Ať se stane cokoliv, ten nemocný je odsouzený k smrti. Kdybych byl kapitánem, za svou prioritu bych považoval zachránit život těm zbylým devíti. Zvolil bych si zabít jednoho a zachránit devět.“

Mužovou tváří se rozestřel sebevědomý úsměv. „Velmi jednoznačná odpověď.“ Pohnul se směrem k Itachimu. „Těším se na naše příští shledání,“ takřka zašeptal, když procházel kolem chlapce.

Itachi cítil, jak mu zlovlná ozvěna třísní srdce temnotou.

„Itachi...“ Jeho maminka přiběhla se Sasukem v náručí.

„Co ti řekl?“ zeptal se otec, který někdy mezi tím přišel za matkou.

„Nic důležitého.“

„Ach, jistě,“ řekl otec a upřel oči na vzdalující se záda onoho muže.

„Kdo to byl?“

„Shimura Danzo. Je blízkým pomocníkem Třetího.“ V otcově hlase číhal temný stín, když Itachimu odpovídal.

„Chaos tě bude provázet po celý tvůj život.“

Slova, která Danzo nechal viset ve vzduchu, se stala ostrými trny, které propichovaly Itachiho srdce.

Itachi si položil dlaň na svou bolavou hrud' a sledoval mužova záda, dokud nezmizela.

2 Geniální ptáček, který si není vědom ticha, které následuje po noci

1

„Ode dneška pode mnou budete vy tři pracovat jako geninové. Některé naše mise budou těžké, takže se musíte naučit spoléhat jeden na druhého a společně se z toho dostat živí!“ hlasitě zvolal čtyřicátník stojící před Itachim. Čelenku měl svázanou tak pevně, až to vypadalo bolestivě.

Minazuki Yuki. Byl přidělen Itachimu a druhým dvěma absolventům akademie jakožto velící jounin. V protikladu ke svému znělému jménu, měl ošlehanou tvář a pod čelenkou zarývající se mu do krátkých tmavých vlasů měl obočí připomínající stará roztřepená košťata. Jeho oči, posazené pod neudržovaným obočím, byly kulaté jako rybí, měl široké chřípí, a i když byly mužovy rty poměrně široké, jeho ústa byla směšně malá.

„Spoléhejte jeden na druhého. To tak,“ zamumlal si genin vedle Itachiho, příliš tiše, než aby to Yuki zaslechl.

Izumo Tenma...

Byl vůdcem party, která se ještě na akademii pokusila Itachiho donutit omlouvat se na kolenou. Zatímco Yuki pokračoval ve své povrchní přednášce, držel se Tenma v sedě za kolena a nepřátelsky na Itachiho civěl.

„Máme na krku přítěž celé vesnice. K čertu se spoluprací.“

Toho dne tam byla ještě jedna osoba, dívka, která seděla po Tenmovu druhém boku. „Hej ty, mohl bys už sakra sklapnout?“ našťvaně vykřikla dívka a přerušila tak Yukiho přednášku. Jmenovala se Inari Shinko a byla stejně stará jako Tenma. „Už ve škole jsi pořád jen dokola a dokola mlel o Itachim, ale teď seš genin, jo? Tak už sakra přestaň skučet!“

„Sklapni!“ řekl Tenma. „Seš jenom holka. A víš, tohle mi lezlo krkem už ve škole, tvůj přízvuk je tak pocuchaný, že přestáváš v půlce věty dávat smysl!“

„Přestěhovala jsem se do Listové teprve před třemi lety! Nemůžu si pomoci!“ se semknutými rty zvolala Shinko.

„Nechali byste už oba laskavě toho?“ snažil se Yuki nespěšně zklidnit rozhádanou dvojici. Ale ti dva na sebe prostě dál zírali a nedávali najevo, že by se toho chystali nechat.

„Holky jsou stejně vždycky hodné na hezouny.“

„P-proč bych se zastávala Itachiho kvůli něčemu takovému? Koukni, tomu klukovi je jenom sedm. Mně je třináct, slyšíš? Nelíbí se mi!“

„Když jde o lásku, na věku nesejde, ne!“

„O-o čem to proboha mluvíš...“

„Ach jo.“ Ti tři byli tak ubozí, že se Itachi nedokázal ubránit mimovolnému povzdechu.

Tenmu to pochopitelně rozzuřilo, „Co tu zas vzdycháš?!“

Nedokážu trávit čas s těmihle lidmi... Itachi se se zavřenýma očima postavil na nohy.

„Pitomče! Zdrháš snad?!“

„Itachi, do toho a dej tomuhle hňupovi co proto!“

Itachi je oba ignoroval a podíval se na Yukiho. „Bylo mi řečeno, že se dneska jen přivítáme?“

„A-ano.“ Yuki si zjevně dělal největšího obavy o Itachiho, jakožto nejmladšího člena týmu.

„Pak už jsme tedy splnili, proč jsme sem přišli?“

„A-asi ano.“

„Pak tedy půjdu.“

„Ach! Zítra máme oficiální misi, takže nezapomeň přijít včas.“

Itachi, který už byl na odchodu, se zastavil a přes rameno se na Yukiho ohlédl. „Rozumím.“

„Prostě zbaběle zdrháš, pitomče!“ Temna zakřičel a vyskočil na nohy.

„A já ještě neskončila!“

Shinko popadla Tenmu za okraj nohavice.

„Co to děláš?!“

„Seš takovej křikloun!“

Itachimu stále znělo v uších jejich hašteření, ale už se znovu neotočil. Viděl, že tohle nebude jednoduché.

„Jsi na cestě domů?“ zavolal Itachi na povědomou postavu.

Tvář, která se k němu záhy obrátila, se rozzářila nadšením, když ho spatřila. „Itachi.“ Byla to Uchiha Izumi. „Máš dnes misi?“

„Jen jsme se měli seznámit. Mise začínají zítřkem.“

„Hm.“ Izumi stále chodila na akademii. Když pomyslel, že před pouhým měsícem ještě také chodil stejným způsobem do školy, přepadl ho pocit nostalgie. Šli domů stejnou cestou, k osídlení Uchihů. Dali se do chůze.

„Jaký je tvůj tým?“ zeptala se Izumi.

„Je v něm ten starší žák.“

„Který?“

„Ten nejhluchnější z té trojice, kterou jsi za mě tehdy vyřídila.“

Očima jí prokmitl záblesk porozumění. „Vyřídila, chci říct, já ne...“ Svěsila hlavu, jako by nevěděla, co přesně říct.

Když ji tak sledoval, vyvěral v něm náhle smích a vydral se ven.

Izumi na něj zírala s rozšířenýma očima. „Čemu se směješ?“

„Je to prostě vtipné.“

„Prostě vtipné? Seš děsnej.“

„Promiň.“

Tentokrát se zasmáli oba. I když ani jeden z nich vlastně neřekl nic vtipného, z nějakého důvodu se smáli spolu.

„Dokážeš teď použít svůj sharingan?“ zeptal se Itachi.

„Kdybych to uměla, už bych teď absolvovala jako ty.“

Itachi se na ni nedíval, když frustrovaně semkla rty. „To já svůj ještě ani neprobudil.“

„Ale stejně jsi odabsolvoval. Už jsi genin. Takže, jaký asi budeš ninja, až svůj sharingan opravdu probudíš?“

„Nevím...“

Už došli na dohled zdi obepínající osídlení Uchihů. Na nádherných dlážděných vratech oddělujících vesnici od osídlení, se vyjímal rodový znak.

„V poslední době se dospěláci chovají tak nějak děsivě, nemyslíš?“ tiše se zeptala Izumi, když se pomalu blížili k osídlení.

„Zaslechlas snad něco?“

„Ne.“ Zatřásla hlavou ze strany na stranu. „Ale někdy, když se procházím po osídlení, mě prostě najednou přepadne strach.“

Izumi možná bylo pouhých sedm let, ale probudila sharingan. I když ho ještě zcela neovládla, stejně prošla výcvikem jako ninja. Mimo to měl rod Uchihů obecně dobrou intuici. Izumin pocit byl bezpochyby předčasným projevem této dovednosti a nemohl být jednoduše smeten stranou.

„Z čeho máš strach?“ jemně se zeptal ustrašené Izumi.

„Jako by dospěláci možná mysleli na špatné věci nebo tak něco...“

Špatné věci...

Dětinský způsob, kterým to podala, se dostal blíže k pravdě, než by mohl jakýkoliv výklad dospělého.

V pozadí mysli mu vyvstaly před očima tváře tří podřízených, kteří chodili do a z otcovy místnosti. Když bylo rozhodnuto o čtvrtém Hokagem, když vyvstala záležitost přesunutí osídlení po útoku Devíticásého a pak ta setkání ve Svatyni Nakano, na která jeho otec pořád chodil... Domníval se, že to vše potvrzovalo Izumino tušení.

„Izumi,“ řekl Itachi, když procházeli vraty osídlení. Nedíval se na ni, místo toho měl pohled upřený před sebe. „Nejspíš bys o tomhle s nikým jiným mluvit neměla.“

„J-jasně,“ bezmocně kývla Izumi. „Když si to myslíš, Itachi, tak nebudu.“

Poté byli potichu, když se každý vrátil do svého domova.

2

Nespočet vran se slétl na jeho nepřítele. Obří muž vykřikl, byl tak hustě obklopen ptačími zobáky, že mu nezbývalo kudy prchnout.

Itachiho nepřítel byl bezchybně lapen jeho technikou stínových klonů.

„Teď!“ Zvolal Itachi se stromů nahoře, vysoko nad hejnem vran. Při pohledu dolů viděl na křičícího nepřítele a na Tenmu na zemi pod sebou, příliš překvapeného, než aby se zvedl na nohy. Yuki a Shinko tam byli také, každý z jedné strany nepřítele.

„Jdem na to, Shinko!“

„Jasně!“

Dvojice vyskočila na nepřítele a vrány vzlétly do vzduchu a zmizely v lese.

„Ááá!“ zavyl muž bolestí a zhroutil se.

Itachi pozorně sledoval detaily situace a tiše seskočil se své větve.

„Dobrá práce, Itachi,“ zatleskal mu Yuki. Tenma znechuceně civěl, zatímco se zvedal ze země. Shinko nevěnovala chlapcům pozornost a šla se raději podívat na mrtvého nepřítele.

Zjistilo se, že je jeden z obchodníků se zeleninou, kteří chodili do Listové, špion pro Skrytou kamennou vesnici. Itachiho Tým dva dostal rozkaz zbavit se ho a tak se ho vydal najít. Běžně by zbavit se špionů z nepřátelských zemí byla práce Anbu. Ale Anbu teď bylo zaneprázdněno jistou naléhavou misí, ve vesnici nezůstal jediný jejich člen.

Pokus o únos Hyuugy Hinaty...

Ninja stojící v čele Skryté oblačné vesnice, která měla již řadu let s Listovou vesnicí nepřátelské vztahy, se vydal do vesnice, aby podepsal mírovou dohodu. Ve vesnici panovala slavnostní nálada, ale pak byla Hinata, dcera hlavy rodu Hyuuga, málem unesena. Únosce byl zabit a dívka se bez úhony vrátila domů, ale jelikož byl únoscem ve skutečnosti ninja v čele Oblačné vesnice, dostaly se obě vesnice do mrtvého bodu. Oblačná se za zabitého představitele dožadovala náhrady v podobě těla hlavy rodu Hyuuga. Listová předstírala, že je hlavou mužův bratr-dvojče a ukonejšila tím Oblačnou, čímž nějak zvládla vyhnout se vypuknutí války.

Vzhledem k naléhavosti situace, byli všichni Anbu rozesláni pryč a klíčoví ninjové vesnice byli v pohotovosti, pro případ vypuknutí bojů, a nemohli se tedy věnovat druhotným záležitostem. Na druhou stranu ale ani nemohli jen tak nechat špiona Kamenné, aby jim proklouzl přímo pod nosem.

A proto byl vybrán Tým dva. Po pravdě, spíše než Tým dva, byl vybrán Itachi. Jeho dovednosti byly už dávno srovnatelné s průměrným chuuninem, i když mu bylo pouhých sedm. Tudíž na sebe přitáhl pozornost vedení vesnice.

Samotný úkol proběhl poměrně hladce. Špion byl tak jednoduše chycen pastí, kterou Itachi nastražil za vesnicí, až to bylo skoro k smíchu. Mužovo postavení bylo zřejmé do očí bijícím způsobem. S Itachim v čele se Tým dva rozprostřel kolem muže a obklíčil ho.

Ale Tenma byl příliš zbrklý.

Mise by byla proběhla hladce a snadno, kdyby si prostě dali na čas se stopováním muže. Ale, v touze po uznání na něj Tenma vyběhl, aniž by počkal na ostatní. A tak jako lapená myš vyšlehně po kočce, šel i špion zoufale Tenmovi po krku. Itachi přiběhl právě včas, aby ho zachránil.

Špionův kunai se zaryl do Itachiho. Ale ten použil techniku náhrady, proměnil se v ohromné hejno vran a provedl protiútok. Zbytek proběhl, jak již bylo uvedeno.

„Nic na nás nehraje,“ zamumlala Shinko, když poklekla ke špionově mrtvole. Jelikož ve škole studovala především léčitelské techniky, byla k týmu přidělena právě pro takové situace. Určit, zda není nepřítel v přestrojení, disponovat znalostmi o jedech a ošetřovat zranění svých druhů – bylo potřeba mít v jednotce někoho zdatného v léčitelských dovednostech.

„Nehraje? To je dobře,“ klidně odvětil Yuki.

„Ty.“ Shinko se postavila s rukama v bok a podívala se na Tenmu. „Nechceš něco Itachimu říct?“

„Co?“ Tenma nuceně zvedl obočí a odvrátil pohled.

„Kdyby Itachi nezasáhl, byl bys teď mrtvý. Nemůžeš mu aspoň poděkovat?“

„Povídám, že nemám tušení, o čem to mluvíš.“

„Ty seš fakt... Co za...“ Shinko našťavaně udělala krok k němu.

Itachi vstoupil mezi ně. „To stačí.“ Svou pravou ruku natáhl před Shinko.

„V-v podstatě je to kvůli tomuhle tvému přístupu, že si tenhle kluk tolik dovoluje, víš to?“ zeptala se Shinko. „Možná seš prcek, ale taky seš genin. Musíš mu dát čas od času za vyučenou.“

„To je v pořádku, Shinko.“ Shinko si povzdechla, když Itachiho tvář prolétl úsměv.

„Nenech ho dělat si, co chce, jo?“ řekla Shinko a otočila se.

Yuki je nervózně pozoroval.

„I kdybys mi nepomohl, byl bych ho složil.“

„Jasně.“

Krvežlznivost... Itachi ji v klidu vysledoval k jejímu zdroji.

Tenma. Jeho blížící se pěst. Itachi ji zachytil s použitím minimálního pohybu.

„Fakt nemůžu vystát ten tvůj přístup, jako bys prostě skrz všechno viděl,“ zamumlal Tenma se skřípotem zaťatých zubů.

„Přejde tě to, když se omluvím?“

„Povídám ti, tenhle druh odpovědi mě dovádí k šílenství!“ Tenma spustil pěst a tentokrát vyslal vzduchem kop.

Itachi se mu vyhnul jednoduše tím, že se zaklonil.

Starší hoch se dvakrát zatočil setrvačností z nohy, kterou na prázdno promáchl vzduchem. Pak se zády k Itachimu sesul k zemi. „Ne že by se tě moje fyzické útoky mohly dotknout nebo co,“ zamumlal Tenma, stále s odvrácenými zády. „Ty umíš všechno. Nemáš tušení, jak se cítím.“

Itachi nevěděl, co říct.

„Promiň za to, co se stalo ve škole. A to předtím...“ Tenma svěsil hlavu, seděl nehybně. „Díky.“

Itachi tiše zíral na zakulacená záda druhého chlapce.

„No, tak vejdi.“

Na otcův pokyn položil Itachi dlaň na zavřené posuvné dveře. Na druhé straně papíru, který byl beze skvrnky, bylo v místnosti ticho. A přece intenzivní atmosféra, která v ní panovala, k němu i přes tyto dveře procházela s takovou silou, až mu z toho naskakovala husí kůže.

Pocit nepokoje... Itachi poklesl na srdci.

„Itachi,“ pobídl ho jeho otec.

Jelikož neměl na výběr, otevřel posuvné dveře. Místnost o rozloze asi patnácti tatami matrací, byla naplněná k prasknutí. Ale protože v místnosti nebylo žádné osvětlení, viděl jen obrysy postav.

„Odpusťte, že jsem vás nechal čekat.“ Otec postrčil Itachiho dovnitř, překročil práh a natáhl se, aby zavřel dveře.

Tma ještě zhoustla. Aniž by je některý stín vedl, několik postav se zvedlo a společně rozsvítilo svíčky ve všech čtyřech rozích místnosti. Vnitřek zaplavilo šeré světlo.

„Posaď se támhle a dávej pozor.“ Jeho otec ukázal na místo úplně vzadu, jediné volné místo na zemi přečpané lidmi.

Itachi se protlačil kolem nich, aby se dostal k určenému místu, a tiše se posadil. Otec sledoval, jak se syn usazuje, než prošel shromážděnými lidmi a posadil se do čela místnosti, tváří k ostatním.

„Nyní započneme v našem pravidelném setkání,“ oznámil Yashiro, který stál vedle jeho otce. „Fugakův syn Itachi se bude od teď rovněž účastnit našich setkání.“

„Mému synovi je sedm,“ řekl Fugaku. „Ačkoliv má hodnost genina, která je vyžadována k tomu účastnit se těchto schůzí, je stále nováčkem. Bylo mu umožněno se účastnit vzhledem k mé, přiznávám, sobecké touze nechat ho se od útlého věku dozvědět o postavení našeho rodu. Oceňuji vaše porozumění.“ Sklonil hlavu.

Členové rodu sedící před ním v odpověď současně sklonili hlavy.

„Nyní tedy navážeme, kde jsme minule přestali. Rád bych probral záležitost podání Hokagemu písemného názoru o segregaci rodového osídlení.“ Yashiro sotva zavřel ústa a už začali lidé srocní na setkání mluvit jeden přes druhého.

Někteří trvali na tom předvést Listové svou sílu, jiní navrhovali záležitosti v poklidu sledovat a jednat umírněně a další stále hleděli na tváře lidí kolem, nejistí, ke kterému postoji se přiklonit. Ačkoliv byly důvody každého odlišné, zdálo se, že se všichni chtěli aktivně zúčastnit konverzace.

Itachi na sobě najednou pocítil něčí pohled a okamžitě se tím směrem ohlédl.

Shisui.

Setkal se se Shisuiho pohledem. Starší hoch mlčel a zdálo se, že se v rozbouřené atmosféře místnosti necítí pohodlně. Pak se na něj jeho kamarád usmál a Itachi pocítil nepopsatelný smutek.

Ve vzduchu se vznášely negativní pocity rodu. Ani Itachi se tu necítil pohodlně.

Cítím se stejně jako ty... Itachi vložil své srdce do úsměvu, který vyslal Shisuimu.

3

Už to byl takřka rok, co odabsolvoval z akademie. Itachimu bylo osm.

Jeho kariéra coby ninji šla hladce. Ještě nebyl vyslán na žádné zvlášť těžké mise. Když se zamyslel nad posledním rokem, první mise, kterou splnil, když se stal geninem, ta, kde se museli postarat o špiona Kamenné, byla z těch, které splnil, asi nejobtížnější.

Jeho vztah s ostatními členy týmu se také nezměnil. Tenma ho stále odmítal přijmout a Shinko se pokaždé rozzuřila, naštvaná Tenmovým přístupem. Yuki je pozoroval napůl vyděšeně. Itachi neudělal nic výjimečného, jen tam tak prostě stál sám za sebe.

Pomyslel si, že je to trochu nepřírozený, pokroucený tým, ale i přesto, když stejnou věc po celý rok opakujete stále dokola a dokola, zvyknete si na ni. Přestože se stále nebyli schopni otevřít jeden druhému, nějak zvládali bez reptání plnit své mise, a to Itachimu stačilo. Protože se stejně neměl v úmyslu dlouho zdržovat.

Nahromadí úspěchy, stane se chuuninem, pak jouninem, a nakonec nelepším ninjou na světě, který vymytí veškeré války. Z toho důvodu nemohl Itachi uvíznout na místě. Místo toho, aby plýtvat časem starostmi o členy svého týmu nebo svého velícího jounina, vkládal své srdce do zdokonalování vlastních dovedností. Přirozeně tedy ovládl ninjutsu natolik dobře, že mise probíhaly snad až příliš hladce.

Pokud by si však měl na něco postěžovat, byla by to skutečnost, že ho Yuki toho roku nedoporučil na chuuninské zkoušky. Zdánlivě to bylo proto, že Tenma ani Shinko ještě nedosáhli úrovně, kdy by zkoušky mohli zvládnout. Účast na chuuninských zkouškách byla založena na tříčlenných týmech.

Když se dozvěděl, že se nezúčastní zkoušek, způsobem, který byl u něj neobvyklý, se na Yukiho snažil doléhat.

Normálně se Yuki neobtěžoval reagovat na cokoli, co mu kdo řekl, ale tehdy výjimečně Itachiho silně odmítl. Trval na tom, že to bylo toho roku prostě nemožné, a činil tak s výrazem, který jasně sděloval, že ho ani v nejmenším nezajímaly Itachiho námitky.

Itachi neměl jinou možnost než se vzdát.

Ale i když mu nebylo umožněno zúčastnit se chuuninských zkoušek, stále by mohl být povýšen přímo na chuunina, pokud by to schválila správa vesnice a doporučil jeho jounin. A při pohledu na výsledky Týmu dva bylo okamžitě zřejmé, jak moc Itachi týmu přispíval. Bylo

nesporným faktem, že v úsudku předčil i svého velícího jounina a byl na nejlepší úrovni ve všem, uměním ninjů počínaje, technikami boje konče. To vše mu nesčetněkrát umožnilo zachránit svůj tým před nebezpečím.

Administrativa k tomu určitě něco řekne...

S touto vírou ukotvenou pevně v srdci, Itachi každý den pokračoval ve svých misích.

„Teď, když skončila válka, ve všech zemích zavládl klid a cestování mezi nimi je tedy mnohem bezpečnější. Z toho důvodu můžeme takovou misi zadat týmu s geniny,“ řekl Yuki, oči upřené na dokument ve svých rukou. Itachi ve svých rukou držel tentýž dokument.

Mise na ochranu feudálního pána Země ohně.

Skrytá listová vesnice se nacházela na území Země ohně a vládcem Země ohně byl feudální pán. Ale navzdory tomu, že se vesnice nacházela v Zemi ohně, působila semi-autonomně, se samostatnou strukturou vedení, na jejímž vrchu stál Hokage. Formálně byl feudální pán postavený výše než Hokage, ale v současné době spočívala vojenská moc země v ninjích Listové vesnice a vztah mezi těmi dvěma se spíše podobal alianci dvou sobě rovných, než vztahu pána a služebníka.

Feudální pán Země ohně každoročně navštěvoval Listovou vesnici. Tato pravidelná událost byla pro obě strany nesmírně důležitá a byla důsledně dodržována, dokonce i za Velké války.

Tým dva byl přiřazen chránit feudálního pána na této cestě.

„Takže ho máme chránit my čtyři?“ zeptal se Tenma s pohledem upřeným na dokument.

„Oficiálně ano, budeme to my. Ale v pozadí bude ze stínů na všechno dohlížet čtyřlenná jednotka Anbu. Nehledě na to, feudální pán má svých Dvanáct strážných ninjů, nezávislou jednotku sestávající z nejnadanějších ninjů země.“

„Takže je naše účast v podstatě jenom formalita, je to tak?“

„No, v podstatě ano,“ přikývl Yuki. „Cesty jsou od skončení Velké války poměrně bezpečné, takže byl na ochranu feudálního pána přiřazen tým geninů, který se během roku nejvíce vyznamenal. Jinými slovy, tento úkol je ohromná čest.“

Tenma a Shinko se oba otočili k Itachimu. Cítil na sobě jejich pohledy, ale oči nechával upřené na dokument a nepromluvil.

„Sejdeme se zítra ráno ve čtyři u hlavní brány. Nezpозdíte se.“

Tenma a Shinko oba hlasitě přisvědčili. Itachi tiše přikývnul.

„Dobrá tedy. Rozhod!“ Yuki zmizel sotva domluvil.

Zůstali jen ti tři geninové.

Tenma visel očima na Itachim. „Asi seš mazánek vesnice.“

„Tos říkat nemusel!“ řekla Shinko.

„Pche!“ Tenma si odplívl na zem. „Tvůj přístup je prostě na nic!“

Běžný, neměnný každodenní...

Kolik let tohle dokáže vydržet? Hrozilo, že mu unikne povzdech. Ale když si uvědomil, že jeho parťáci stále stojí vedle něj, potlačil ho, než mu přešel přes rty. Silou potlačeného vzdechu se postavil na nohy a obrátil k druhým dvěma.

„Tak jo, uvidíme se zítra.“ Sotva ta slova pronesl, také se vytratil.

„Vždycky se chová jako by byl něco extra.“ K uším mu jako ozvěna dolehlo Tenmovo reptání.

„Vím, že to říkám pokaždé, ale Listová je prostě taaak daleko,“ řekl postarší pán sedící na pařezu a zírající na šálek čaje ve svých rukou. Nad jeho vráscitou tváří byla posazena koruna

ve tvaru vějíře. Obyčejný stařík, jednoduše obelhávající svět tím, že se odívá do okázalého hávu.

Feudální pán Země ohně.

Za starším mužem čekal na svého pána luxusní palankýn. Kolem něj byli rozestaveni dva z jeho Dvanácti strážných ninjů a zhruba tucet sloužících. A Itachiho Tým dva, rozestoupen do volného kruhu.

„Mistře Minazuki,“ řekl Itachi s pohledem upřeným na cestu, když poslouchal výměnu názorů mezi feudálním pánem a jeho muži.

„Copak?“ Ve chvíli, kdy Yuki zabloudil pohledem do směru, kam upíral zrak Itachi, jeho předchozí uvolnění vymizelo a zvážněla mu tvář. Při změně ve svých parťácích ztuhli i Tenma a Shinko.

„Feudální pán,“ řekl Yuki Dvanácti strážným ninjům.

Oba z Dvanácti strážných ninjů popadli staříka, z každé strany jeden, a vyzvedli ho do jeho palankýnu. Čtveřice z Týmu dva se postavila před skupinku feudálního pána a rozestoupila se do diamantové formace, s Yukim v čele.

Čtveřice pozorovala muže před sebou. Blížil se radostným hopsavým krokem, nebylo na něm nic zvlášť podezřelého. Proč byli tedy všichni čtyři jednotně ve střehu?

Důvodem byla mužova tvář, jež byla skrytá za bizarní maskou. Její povrch byl pomalován tmavě oranžovou barvou s horizontálními černými pruhy v nepravidelných intervalech. Černočerná dutina kolem pravého oka umožňovala muži vidět. Na sobě měl dlouhý černý plášť s volným límcem, který sahal po kolena a byl volně sepnutý tuhým bílým obvazem. Vzezřením připomínal šaška. Nebyl to ninja.

Ale Itachiho instinkty mu napovídaly, že je na tomto muži něco zlověstného. Jeho nervózní stísněnost se přenesla na jeho tři parťáky a také je zneklidnila.

„Hej, co se děje?“ zeptal se jich zezadu jeden z Dvanácti strážných ninjů.

„Jen to prozkoumáme,“ odvětil Yuki. „Počkejte tu prosím.“

Maskovaný muž se během této výměny líně pohnul dopředu a pak zvedl svou pravou ruku do vzduchu. „Ehm, mám na vás otázku, jestli vám to nevadí?“ Zněl extrémně ospale.

Yuki se bezděčně široce usmál, když zaslechl mužův hlas, který rozhodně nebudil dojem, že byly obavy oprávněné. „Tato cesta je dnes uzavřená. Jak jste se na ni dostal?“

„Ach, vskutku?“ Muž rozprostřel obě paže v přehrávaném gestu.

Upíraly se na něj všechny pohledy.

Vzduch se zachvěl.

Itachi ucítil mírné narušení toku své čakry. „Mistře Minazuki!“ zvolal, ale bylo příliš pozdě. Genjutsu.

Itachi se okamžitě skrčil do obranného postoje, zatímco před jeho očima Yuki ztuhl na místě, stál strnule rovně. Skrz kůži cítil Itachi, jak ztuhli i lidé za ním. Feudální pán, jeho pomocníci i oba Strážní ninjové, byli rovněž lapeni v genjutsu.

„Ohó, tak on se někdo dokázal vyhnout mému genjutsu, co?“ Hlas šaška z předchozích chvil najednou překypoval inteligencí. Otvor v masce se zaměřil na Itachiho. „Ale že budou hned dva...“

Itachi zadržel dech při odhalení, že nebyl jediný, kdo se vyhnul chycení do genjutsu. A pak ucítil, jak se k němu blíží něčí čakra a aura. Něco se vedle něj svíjelo.

„Cos to udělal?!“ Tenma.

Než si to vůbec uvědomil, nabíhal už jeho parťák na onoho muže. Za běhu Tenma pohlédl na Itachiho. „Genjutsu je moje specialita. Nemůžeš mě dostat takovouhle technikou!“

„Takovouto technikou. Ach, dobře řečeno,“ zamumlal muž.

Směje se... tak to na Itachiho působilo.

„Takovýhle chlap nám zabere jenom vteřinku, když po něm půjdeme oba.“

„Tenmo!“ Itachi za ním zakřičel, aby ho zastavil. „Musíme klidně a pečlivě uvážit naši situaci...“

Tenma vrazil kunai do hrdla mumlajícího muže.

„Ninja, který není schopen objektivně vyhodnotit situaci...“

„C-co se to děje?“ zeptal se Tenma, jeho hlas zněl vyděšeně. A z dobrého důvodu.

Jeho paže byla vcucnuta do mužova hrdla a prošla týlem jeho hlavy. Na první pohled to vypadalo, jako by jeho pěst prorazila mužovu hlavu, ale muž se nezdál být ani v nejmenším nepohodlí a nevytekla ani kapka krve. Tenmova paže prošla přímo mužovým tělem.

„...zemře.“

„Uaa!“ Tenma vypustil zvuk tak podivný, až bylo těžko uvěřit, že pochází od lidské bytosti. Jeho tělo vyletělo vzhůru. Osou otáčení byla mužova paže, kterou prorazil Tenmovo tělo.

Tentokrát to nebyla iluze. Na důkaz toho začala z chlapcova trupu proudit čerstvá krev, stékala k zemi jako vodopád. Tenma sebou zmítal v křečích, ale postupně zklidněl, až se nakonec přestal hýbat docela.

„Ti, kteří se zbrkle ženou kupředu ve snaze získat uznání, umírají mladí. Taková je realita světa ninjů.“ Muž se podíval do Tenmových očí, nyní hledících do prázdna. „Ale pro tebe už je příliš pozdě, aby ses tohle naučil, hm?“

Muž setřásl Tenmu z ruky, kterou ho prorazil, a mrtvola sklouzla k zemi.

„Samozřejmě, ty jsi nepadl, hm? A nevrhl ses na mě, jako tohle hloupé dítě, ale pokusil ses klidně zvážit svou i mou sílu. Výtečně, Uchiho Itachi.“

„Jak znáš mé jméno...“

„Nejspíš vím všechno o Uchizích.“ Hopsavý krok maskovaného muže byl nahrazen rozhodným krokem, jak se blížil k Itachimu. Pohyboval se teď velice jako ninja. „Mým cílem je život toho starce. Pokud budeš sedět a tiše sledovat, ten tvůj ušetřím.“

„Jsem ninja Listové vesnice...“ cítil tlak, jako by se dusil, ale zoufale přinutil své hrdlo, aby se otevřelo natolik, aby z něj vyšla tato slova.

Cítil se jako žába pod ostražitým pohledem hada, jeho tělo se odmítalo hýbat, jak si přál. Snad za to mohl bezeslovný tlak toho muže. Snad ho jeho instinkty, které vycítily rozdíl mezi vlastními schopnostmi a dovednostmi toho muže, odmítaly nechat bojovat. Nebo se možná všechna krev v jeho těle nahrnula do hlavy, jak se jeho mozek snažil horečně zanalyzovat nevysvětlitelný fenomén, kterým bylo mužovo tělo.

Ať to bylo čímkoliv, skutečností zůstávalo, že se nedokázal pohnout.

Nedokážu přijít na jasné řešení situace, v níž jsem se ocitl...

Bylo to poprvé v jeho životě, kdy se mu stalo něco takového.

Maskovaný muž k němu přistoupil. Na své cestě k feudálnímu pánovi se zastavil vedle Itachiho. „Dokázal bys říct, co jsi předtím řekl, ještě jednou?“ Muž naklonil hlavu na stranu.

„Jsem ninja Listové vesnice,“ řekl Itachi se staženým hrdlem.

„Naznačuješ tím, že si přeješ zemřít?“

Zemřít... mlhavě si pomyslel.

„Mohl by ses stát dobrým ninjou. Není třeba, aby ses tu vrhl v náručí smrti. Přesto, pokud řekneš, že si přeješ zemřít, pak ti v tom nebudu bránit.“

Pohni se, Itachi nakázal svému tělu.

„Uh!“ Jak z něj vyšel dušený sten, Itachimu se podařilo osvobodit pravou paži. Ohnal se po masce pravou rukou, ve které neměl ani kunai.

Tak jako Tenmova ruka, i jeho pěst prošla tváří a vylezla zadní částí mužovy hlavy. Byl si jistý, že ten muž stojí přímo před ním, ale mozek mu nesdělil žádnou informaci, že by se něčeho dotknul. V Itachiho srdci rostl strach, že už byl lapen do mužova genjutsu.

„Chápu, takže si skutečně přeješ zemřít.“ Muž přiblížil svou paži k Itachimu a máchnul jí dolů.

Dlaň se zastavila pouhé milimetry před jeho obličejem. Muž vzhlédl k obloze nad nimi, jež vypadala, jako by byla přikrytá hustým baldachýnem. „Ta čakra,“ zamumlal. „Hatake Kakashi...“

Muž obrátil svůj pohled zpátky dolů na Itachiho. „Těsně jsi unikl, Uchiho Itachi.“

Ta maska se třese.

Itachi si to sotva pomyslel, než se stalo něco neuvěřitelného.

Muž byl vcucnut do otvoru ve své masce. Před Itachiho očima se černé tělo scvrklo do jediného bodu a bylo pohlceno do prázdna, jako voda ve vaně, když se vytáhne špunt, dokud nakonec nezmysel i otvor v masce.

Jak tam Itachi otupěle stál, seskočily na zem čtyři osoby. Měly na sobě zvířecí masky. Anbu, elitní skupina pod přímou kontrolou Hokageho.

„Jsi v pořádku?!“ Nejmenší z čtveřice, šedovlasý chlapec v liščí masce, zatřásl Itachim za ramena. „Hej, co se tu stalo?“

Zbylí tři Anbu začali osvobozovat feudálního pána a ostatní z genjutsu. Když se probral, feudální pán zahlédl Tenmovo tělo a zavřískal.

„Všichni kromě mě byli náhle zasaženi genjutsu a chvíli mi je trvalo všechny osvobodit. Promiň, že jdeme pozdě.“

Itachi prázdným pohledem zíral na chlapce v liščí masce. „Hatake Kakashi...“

„Odkud to jméno znáš?“ zeptal se chlapec.

Itachi instinktivně věděl, že chlapec před ním je Kakashi.

Ani pod teplem deky, kterou měl obalenou kolem těla, se nedokázal přestat třást. Měl pocit, jako by se mužův útok odehrál kdysi dávno, i když se to stalo před pouhými pár hodinami.

Vzhledem k naléhavosti situace, byla návštěva feudálního pána odložena a ještě téhož dne se vrátil do Země ohně. Po vyslechnutí hlášení od Anbu a Yukiho se Hokage a další představitelé vesnice rozhodli nechat Itachiho ohlásit se až za pár dní. Byl poslán domů hned, jak se vrátil do vesnice.

Ale neměl chuť cokoliv dělat. Nedokázal v sobě vzbudit zájem ani o večeři. Jen prostě ležel pod svými dekami, navzdory skutečnosti, že bylo teprve brzy večer. Dokonce i Sasuke byl vzhůru. Itachi se zabalil do dek a snažil se vydržet svůj ustavičný třas.

Ve svém srdci byl sám sebou zklamaný.

Tenma zemřel. Přímo před ním. Byl jediným, kdo mohl Tenmu zachránit.

A přece...

Nedokázal nic udělat.

„Je Itachi v pořádku?“ Zaslechl otcův hlas z druhé strany posuvných dveří, když dorazil domů.

„Nechal večeři nedotčenou. Pořád ještě leží ve svém pokoji.“ Matčin hlas.

„Je z něj teď ninja. Přátelé před tebou někdy umírají.“

„Ale je mu teprve osm. Měl by si ještě hrát na akademii s kamarády.“

„Je to poklona jeho dovednostem. Právě proto, že upoutal pozornost lidí z vesnice, mu byla přidělena mise chránit feudálního pána. A přesně proto, že to byla důležitá mise, v sobě nesla jisté riziko. Znovu a znovu prožívat krveprolití je, jak ninja dospívá.“

Otcova slova se protlačila skrze teplo dek a pronikla přímo do Itachiho srdce.

Pořád ještě zelenáč...

Nebyl dost dobrý. Nebyl dost dobrý, a proto jeho parťák umřel. Jeho otec to vše říkal proto, že ještě nebyl dost dobrý.

Chtěl víc síly. Dost, aby dokázal porazit toho muže.

„Nemůžeš ho vzít do Vojenské policie a nechat ho pracovat pod sebou?“

„Nepřipojí se k Vojenské policii.“ Otcova slova se mu zaryla do srdce. „Myslím tu na jeho budoucnost. Právě teď musí dát tvrdě pracovat jako genin.“

„Ale právě...“

„To bude v pořádku. Určitě se přes to dostane.“

Itachi sevřel své deky ještě pevněji, jako by s jejich pomocí mohl uniknout zvuku otcova hlasu.

„Uh!“ Pocity, které nedokázal potlačit, se změnilly v bolestivé zaúpění a vynutily si cestu ven. Jeho tělo se třásllo a chvělo.

Nechvěl se proto, že by se bál. Zlost na vlastní neschopnost otřásala jeho tělem. Pocit bezmoci, porážky, prázdnoty, zklamání. Třásl se poryvy těchto emocí, které proudily jeho tělem.

Chtěl moc. Nebyl dost silný, aby ochránil své přátele. Ani aby dokázal uklidnit mysl svého otce.

Víc, víc...

Překoná i toho maskovaného muže. Ne, získá moc překonat kohokoliv na světě. A pak svými rukama popadne kořen všeho bojování.

Ucítil pod svými zavřenými očními víčky něco horkého. Nebyly to slzy. Něco mnohem teplejšího.

Zachvění.

Ucítil na zátylku bušení a pak jeho tělem vystřelilo něco, co páliło jako oheň a soustředilo se to kolem toho bušení, než se mu to vlilo do očí.

Itachi si konečně uvědomil, že zdrojem této pražící síly je čakra.

Ti, kteří se rodili do rodu Uchiů, byli obestřeni čakrou s ohnivými atributy. Nikdy v životě ale předtím nezažil, že by šlo z čakry takové teplo. Přesto se mu podařilo rozvážně vyhodnotit, co se děje v jeho vlastním těle.

Oči měl stále zavřené. Odsunul ze sebe příkrývky a posadil se na svém futonu, než pozvolna otevřel oči.

Probuzení...

Svět byl zbarven do ruda. Všechno bylo odlišné od pohledu z před pouhými pár okamžiky. Na druhé straně posuvných dveří se třepotaly tři plameny různých velikostí. Životy jeho maminky, tatínka a Sasukeho.

Zaměřil svou pozornost na tyto plameny. Posuvné dveře zprůhledněly a viděl jasně do sousedící místnosti. V tomto rudém světě žili tři lidé. Když přimhouřil oči a soustředil se, měl pocit, že by mohl spatřit, jak jim buší srdce.

Točí se mi hlava...

Plýtval čakrou. Zavřel oči a zhluboka se nadechl. Když znovu otevřel oční víčka, byl svět zpátky v normálu.

„Sharingan...“

Vzpomínal si na maskovaného muže. Itachi spatřil na druhé straně malého otvoru v bizarní masce oko a zřetelně si vybavoval tři cípky vznášející se v červené duhovce.

„Příště už mě neporazíš,“ zamumlal Itachi a jeho oči se znovu zbarvily do ruda.

Muž už nějakou chvíli máchal kunaiem do prázdna, než mu Itachi jemně položil ruku na záda.

„Už jsi skončil?“

Muž trhul rameny, jako by ho Itachiho hlas probudil ze snu a otočil se dokola.

„To, co ses snažil zoufale rozseknout napůl, bylo moje genjutsu.“

„C-co to...“

„Chceš se znovu vrátit do toho snu?“ Obě Itachiho oči byly sytě rudé.

„Ne! Nee!“ Muž pustil svůj kunai na zem a schoulil se při pohledu na sharingan. „Mmilost!“ žadonil, slzy mu stékaly po tváři.

Itachiho oči znovu zčernaly.

„Itachi!“ zezadu zavolal hlas. Yuki. Za ním se táhli dva ninjové. Nové přírůstky do Týmu dva.

Tenmova smrt konfrontovala Shinko s realitou necitelné povahy světa ninjů a zlomila ji vůli. Takže rezignovala jako ninja a pracovala teď v čajovně ve vesnici.

Noví ninjové oba toho roku odabsolvovali z akademie. Ve škole sice byli výš než Itachi, ale jakožto ninja měl Itachi oproti nim o rok víc zkušeností.

„Chytil jsi ho?“

„Mm.“ Itachi se ohlédl zpět na muže třesoucího se na zemi.

Yuki se přišel před muže postavit, oba noví rekruti se za ním zdáli být ulehčení. „Nemůžeš se jen tak vplížit do vesnice a zfalšovat svoji minulost, jen proto, že chceš být ninja, víš to? Tak se z lidí ninjové nestávají.“

„O-omlouvám se.“

„Mimochodem, tomuhle klukovi je pouhých devět. Takových děcek máme všude hromadu. Takový je svět ninjů.“

Muž rozšířil oči údivem.

Do vesnice pronikl obyvatel Země ohně s úmyslem stát se ninjou. Měli toho muže zajistit a zasít do něj strach z ninjů. To byla jejich současná mise. Pochopitelně to byla mise nejnižší úrovně, D. Ale pro oba nováčky to byla vhodná úroveň, takže tak to mělo být. Přirozeně to ale Itachimu zrovna dvakrát nevyhovovalo.

Už po skoro tři měsíce nedělali jiné mise než úroveň D a Itachi cítil rostoucí naléhavost. Opravdu měl čas dělat něco takového? Napadla ho absurdní myšlenka, že se těmito misemi vlastně učí používat sharingan.

„To se vám povedlo, Itachi! Jako vždycky!“ nadšeně zvolala nová dívka. I když byla o čtyři roky starší než on, vykala mu.

Jmenovala se Himuka. Její tvář nebyla ničím výrazná.

Druhý nováček byl chlapec. Itachi ho za ty tři měsíce, co se k Týmu dva připojil, ještě nikdy neslyšel promluvit. Jmenoval se Yoji a byl z rodu Aburame, doposud ho ale Itachi neviděl používat hmyz.

„Dobrá, vraťme se zpátky do vesnice.“ Veselost Yukiho hlasu jen učinila Itachiho srdce o to těžším.

„Ha!“ Shisui vydechl námahou a s úsměvem se podíval na Itachiho. „Jo, trénovat s tebou mě nutí fakt ze sebe vydat všechno.“

Itachi pohlédł na svého radostného kamaráda a cítil se posilněný jak na těle, tak na duši, jak tam tak stál promočený potem.

Zápasili spolu už tak po tři hodiny, aby si Itachi mohl vybit vztek ze svých úkolů. Už si dali patnáct zápasů, se zhruba třiminutovými přestávkami mezi nimi, s výsledkem šesti výher pro Itachiho a devíti pro Shisuiho.

Jediné pravidlo bylo nepoužívat sharingan, všechno ostatní bylo povoleno. Sharingan byl zakázaný, protože tato oční technika čerpala velké množství čakry a chtěli spolu zápasit, co nejdéle to půjde.

Shurikeny, které po sobě mrštili, se srazily ve vzduchu a rozlétly nepředvídatelnými směry. Ani Itachi ani Shisui nesledovali, kam dopadnou. Už po sobě skočili a rychle zmenšovali vzdálenost mezi sebou.

„Chi!“

„Ha!“

Jejich bojové pokřiky se slévaly.

Jejich těla se srazila ve vzduchu, propletla se a sletěla k zemi.

Shisui se jako první vymrštil na nohy, zaujal postoj a zaměřil kop na Itachiho, který klečel na jednom kolenu. Itachi okamžitě vymrštil vzhůru pravou paží, aby kop vyblokoval. Jeho zorné pole se silou nárazu otřásl a uviděl, jak jeho přítel spěšně skládá pečetě.

„Živel ohně! Technika velké ohnivé koule!“ zakřičel Shisui a z úst mu vyletěla ohromná koule plamenů.

Itachi sledoval plameny letící k němu a vytáhl koutky úst v úsměvu.

Takový je Shisui...

Itachi měl radost. Pokud věděl, v rámci jejich rodu dovedli ohnivou kouli takových rozměrů utvořit jen jeho otec a Shisui.

Shisui nezvládne včas zasadit protiútok. Také se kryl příliš pomalu. Přímý zásah.

„Děláš si legraci!“ zvolal Shisui při nečekaném výsledku.

Ohromná koule plamenů roztrhla Itachiho v nespočet kousků, které se proměnily v nesčíslně vran, které všechny naráz zaútočily.

Technika náhrady.

Skutečný Itachi právě zezadu přibíhal k Shisuiimu.

Než stihl Shisui vycítit jeho auru a otočit se, držel už mu menší chlapec kunai u hrdla.

„Takže vyhráváš, co,“ lítostivě řekl Shisui.

Nakonec zápasili třicet pětkrát. Výsledek byl jedenáct vítězství pro Itachiho, dvacet čtyři pro Shisuiho.

„Už seš mnohem výš než na úrovni genina.“ Shisui si lokl vody ze své lahve. „Zas se ti budou tenhle rok chuuninské zkoušky odkládat?“

„Jo,“ odpověděl Itachi, než zaklonil svou lahev, aby si zvlažil ústa chladivou vodou.

„Říkals, že je tvůj velící jounin nějaký Minazuki Yuki, že?“

Itachi tiše přikývl.

„Nežárli na tebe možná? Třeba ho štve, jaký seš génius, a odkládá tedy nutnost tě doporučit na chuuninské zkoušky?“

„I kdyby to tak bylo, nemůžu s tím nic dělat.“ Nemělo smysl přemýšlet o Yukiho procesu uvažování ohledně nedoporučení Itachiho. Nebude se moci tento rok zkoušky zúčastnit. Taková byla skutečnost.

„Ale chci říct, už seš tak...“

„Zapomeňme na to.“ Kdyby o tom dál mluvili, jedině by to ještě prohloubilo Itachiho frustraci.

„To mi připomíná, co se stalo s tou holkou Uchihou Izumi?“ Shisui neobratně změnil téma a Itachi na něj vykulil oči. „Obvykle je těžké rozpoznat, na co myslíš, ale řekl bych, že aspoň tohle je dost snadné.“

„Jak to myslíš?“

„Podívej se do zrcadla,“ řekl Shisui, na tváři se mu rozprostřel hravý úsměv.

Itachi odvrátil zrak. „Nemám na ni žádný názor.“

„A přece, sotva jsem řekl jméno Izumi, vypadal jsi, jako bys měl dost jasný názor.“

Jasný názor...

Měl snad? Nebylo pochyb, že byla Izumi jedním z mála přátel, které měl. Zároveň měl ale pocit, že ničím víc nebyla. Ale teď, když ho tak Shisui postrkoval, pocítil, že možná byla jiná. Přesto, ať byly jeho city vůči ní jakékoliv, nezdály se být romantické.

Ve zkratce, vlastně neměl tušení.

„Každopádně, jak se má tvůj otec?“

„Neodbíhej od tématu,“ zazubil se Shisui. Pak se ale jeho radostný výraz nepatrně zatáhl. „Stejně jako předtím.“

Shisuiho táta přišel za poslední Velké války o nohu a v důsledku zranění onemocněl. Momentálně byl upoután na lůžko. Shisui žil sám s matkou a otcem a živil celou rodinu.

„V poslední době hodně zeslábl. Už mě ani nepoznává.“

„To je...“

„No, každý jednou umře. Jsem na to připravený.“

Postaven tváří v tvář Shisuiho odhodlání, nevěděl Itachi, co říct.

„Viděl jsem složení chuuninských zkoušek tohoto roku,“ náhle začal Danzo. Stál před Hiruzenem, který byl usazený v křesle Hokageho. „Vypadá to, že na něm opět chybí Uchiha Itachi.“

Hiruzem zvedl oči od papírů na svém stole a zvědavě se na Danza podíval. „Když to teď zmiňuješ, dal sis záležet, aby sis s Itachim promluvil, když absolvoval, že?“

„Chtěl jsem na vlastní oči spatřit nejlepšího žáka, který kdy prošel akademií.“

„Netušil jsem, že jsi tak fixovaný na členy rodu Uchihů.“

„Vesnice ztrácí, když někoho s tak slibnou budoucností nutí promrhat několik let.“

Hiruzem se zamračil. „Ale nemůže se zúčastnit zkoušek bez doporučení svého velícího jounina.“

„Itachiho velící jounin, Minazuki Yuki, je v rámci jouninů podprůměrný.“ Danzovi se stroze zkroutily koutky úst. „Pravděpodobně žárlí na Itachiho dovednosti.“

„Yuki takový není...“

„Je přesně takový,“ prohlásil Danzo, jako by se snažil odrazit Hiruzenův názor. „Možná si toho nejsi vědom, ale ten muž už poslal několik geninů talentovanějších, než je sám, zpátky na akademii. Tentokrát to udělat nemůže, protože Itachi tak evidentně vyniká. Chlapcovo jméno je známé po celé vesnici.“

„To je směšné.“

„Běžně to nedává najevo, ale hluboko uvnitř má Minazuki temnou povahu.“

Nechal člena Kořene, aby ho prověřil. Kořen, oddělení Anbu pod Danzovým přímým velením, měl napříč vesnicí rozsáhlou informační síť. Smýšlení, životní filosofie každého ninji ve vesnici, jaké měli sklony – to vše Kořen svědomitě prověřoval. Vše pro bezpečí vesnice.

Jestliže byla Vojenská policie rodu Uchihů policejní organizací, jež měla udržovat veřejný pořádek na povrchu, pak byl Kořen něco jako tajná policejní složka, která udržovala pořádek pod ním. Vedený nezkalenou verzí Danzova ideálu ochraňovat mír temnotou, klonil se Kořen

takovým směrem ještě mnohem silněji než Anbu, které bylo pod kontrolou Hokageho. Jinými slovy, Vojenská policie a Kořen byly dvě strany stejné mince.

Hiruzen si těžce povzdechl a pozvolna otevřel ústa. „Pokud ho Yuki nedoporučí, pak můžeme Itachiho snadno povýšit na chuunina na základě oficiálního rozhodnutí.“

„Pro vesnici bude mnohem prospěšnější nechat ho se zkoušek zúčastnit.“

„Hm?“ Hiruzen si zvedl dýmku ke rtům.

„Na chuuninských zkouškách se scházejí představitelé všech zemí v jedné místnosti,“ pokračoval Danzo. „Což je, abych tak řekl, příležitost vystavit na odiv budoucí bojový potenciál jednotlivých zemí. Pokud tam předvedeme Itachiho dovednosti, zvýší to hrozbu, kterou naše vesnice pro ostatní země představuje.“

„Itachi je jistě nadaný ninja, ale opravdu je až tak dobrý?“ Hiruzen viděl pouze povrchní ohodnocení výsledků misí, což bylo důvodem, proč mohl položit takovou otázku.

„Jak by mohl své skutečné dovednosti předvést na misích, na které je nucen chodit s vedoucím a členy týmu, kteří jsou mu tak zjevně podřadní? Nechat Itachiho zahrabaného v poli, bude pro celou vesnici taková ztráta, že se z ní nemusí nikdy vzpamatovat.“

„Udivuje mě, že si tak vysoce vážíš rodu Uchihů.“

„Ten chlapec Itachi má právě takovou cenu.“

Hiruzen netušil, jaké jsou Danzovy pravé záměry. Snad si mohl být vědom, že má Danzo nějaké vedlejší úmysly, ale ani všímavý Hiruzen si nemohl uvědomit, jaké byly.

Uchiha Itachi. Danzo se domníval, že právě tento chlapec mohl splnit jeho nejdražší přání.

Listová vesnice a Uchihové. Eso, které zpřetrhá pouto, které existovalo od založení vesnice.

Tím byl Itachi.

Jak ho ale mohl dostat pod svou kontrolu?

To byla ta otázka.

„Jsem doma.“

„Itachiii! Jsi doma!“ Malé ručičky Itachiho zezadu objaly, zatímco si zouval boty. „Tvoje mise už dneska skončila?“

„Mhm.“ Stál v chodbě a pohladil svého čtyřletého bratříčka po hlavě.

„Jsi unavený?“ Teď, když Sasuke dovedl pořádně mluvit, zdál se naprosto přemožený touhou povídat si s Itachim. Malý chlapec ho následoval dlouhými houpavými kroky, když chodbou procházeli ke svému společnému pokoji.

„Jen co odejdeš z domu, Sasuke už čeká, až se jeho velký bráška vrátí domů, víš to?“ řekla mu maminka a pocítil se trochu rozpačitě, ale zároveň potěšeně.

„Já chci taky chodit na mise!“

„Na to jsi ještě moc malý,“ se smíchem řekl Itachi.

Posuvné dveře před ním byly otevřené. Otcův pokoj.

„Jsi doma?“

„Ano.“

Otec vyšel s nakyslým výrazem ve tváři a postavil se před Itachiho. „Hokage si mě dnes ohledně tebe zavolal.“

„Ohledně mě?“

„Na doporučení představitelů vesnice chce, aby ses příští rok zúčastnil chuuninských zkoušek. Přirozeně tě to postaví do obtížné situace. Ale...“ Otec zavřel oči a na chvíli sklonil tvář, než ji znovu nadzdvihl a podíval se přímo na Itachiho. „Řekl jsem Hokagemu, že se zúčastníš.“

„Ď-děkuju...“

Po tak dlouho se musel potýkat se zklamáním, které nedokázal odsunout stranou, ať se jakkoliv silně snažil se situaci smířit. Ale ty dny už konečně skončí. Říkal si, po kolik let na tom týmu ještě bude muset zůstat jako genin. Ze srdce se mu zvedla clona temných mračen.

„Doporučili tě přímo představitelé vesnice, namísto tvého velícího jounina. Ujisti se, že nezklameš.“

„Ano.“

„Hej, tati, co bude Ita dělat?“ Sasuke chtěl být také součástí konverzace a vklínil se tedy mezi ty dva, zvedl tvář k jejich otci.

„Ty se běž také stát odvážným ninjou, jako je tvůj bratr,“ řekl Fugaku a zvedl svého mladšího synka do náručí. Sasukeho úsměv zakolísal.

„Tak jo!“

„Hodný kluk.“ Sasukeho nevinný úsměv vyvolal úsměv i na tváři jejich otce. „Podle všeho byl tím, kdo prosadil tvou účast na zkouškách, Shimura Danzo.“

Shimura Danzo... Itachi si vybavil temnou tvář, kterou spatřil v den svého absolvování.

„Co si myslíš o Anbu?“ zeptal se Itachi. V otcově hlase zněla temnota, která byla v rozporu s jeho zářivým úsměvem.

„Kluci!“ Matčín hlas se ozval z opačné strany chodby. „Je večeře!“

„Napřed chuuninské zkoušky. Pokud v nich předvedeš své skutečné dovednosti, bez problémů jimi projdeš. Pak si promluvíme.“

Anbu.

Pak si promluvit.

Otec, s jeho malým bratříčkem stále v náručí, se vytratil směrem k jídelně, kde čekala jeho matka, a nechal ta zlověstná slova viset za sebou ve vzduchu.

Itachi viděl na cestě, která se před ním do budoucna vypínala, světlo i temnotu. Ponechán osamocen na chodbě, intenzita obou ho oslňovala a pohrávala si s jeho srdcem.

3 Uhlově černý pták, chvějící se při stenech svých druhů, svíjejících se za měsíčné noci

1

Pro Itachiho byla písemná zkouška jednoduchá. Od samého začátku si všiml, že cílem zkoušky bylo využít svých technik ninjů a podvádět, aniž by je zkoušející načapal.

Měl důvěru ve vlastní paměť. Už od mala četl v průběhu tréninku mnoho knih, aby zlepšil své dovednosti ninji. Tento zvyk se nezměnil, ani když začal docházet na akademii, ani když se stal geninem. Proto měl Itachi všemožné znalosti: Historie ninjů počínaje Mudrcem šesti cest. Spojenectví, dohody, zákony jednoty mezi zeměmi. Základní i pokročilé techniky a bojové strategie. Teorie fyzických bojových umění a kekkei genkai. Přehled o poustevnických technikách a zákonech přírodní energie. A přečetl i mnoho dalších dokumentů, knih a tezí.

Tudíž neměl důvod podvádět.

Rovnováha mezi myslí a tělem. To byl nejdůležitější prvek Itachiho představy ideálního ninji.

Pokud byla nejprve jasná mysl, pak mohly být správně předvedeny fyzické dovednosti. Ale nezávisle na tom, jak nadané bylo tělo v umění ninjů, pokud nedovedl ninja činit správná rozhodnutí, byla porážka takřka nevyhnutelná. A ve světě ninjů byla porážka pevně spjata se smrtí.

Itachimu na mysli vyvstala tvář Tenmy, který byl zabit maskovaným mužem. Přejel tužkou po papíře, aby setřásl tu děsivou představu. Svůj test už z devadesáti procent vyplnil.

Když svůj test dokončil, pozoroval Itachi ostatní zkoušené, jak se jeden po druhém byli nuceni zvedat, protože byli přistiženi při podvádění. Kdo jak podváděl?

Beze změny výrazu vyslal svou čakru do všech čtyř směrů.

Někteří pronikali do myslí svých cílů, jiní pozorovali pohyby rukou. Další vyvodili odpovědi ze zvuku tužky klouzající po papíru. Každý podváděl pomocí techniky, ve které byl nejlepší. Itachi rozvážně vyzoroval, kdo používal jakou techniku.

Každý tu byl jeho soupeřem. Pokud by dokázal prozkoumat jejich dovednosti, dokázal by lépe zvolit zvýhodňující okolnosti, až by se s nimi střetl.

Všichni ostatní tu byli v tříčlenných týmech. Itachi byl sám. Neměl žádné členy týmu. Bylo dost pravděpodobné, že se v některých z nadcházejících testů ocitne v situaci tří na jednoho. Získat už teď informace o svých nepřátelích bylo důležité, aby dokázal obrátit nevýhodnou situaci ve svůj prospěch.

„Čas vypršel!“ zvolal zkoušející prvního testu.

„Položte své tužky. Všichni, kteří jste tu zůstali, jděte na druhou zkoušku. Výsledky první zkoušky budou oznámeny po skončení druhé zkoušky.“

„Mám otázku!“ zvedl ruku jeden ze zkoušených. Zkoušející mu kývnutím dal svolení promluvit. „Znamená to, že i pokud projdeme druhou zkouškou, nepostoupíme ke třetí, pokud jsme měli špatné výsledky z té první?“

„Přesně to to znamená, ano.“

Zkoušení začali mluvit jeden přes druhého.

„Ticho!“ zařval zkoušející. „Jste na cestě k tomu, stát se chuuniny. A až se stanete chuuniny, budete vést vlastní týmy. Ne všechny mise poskytnou okamžité výsledky. Někdy se stane, že se budete nuceni zcela věnovat nějaké situaci, a přitom čekat na výsledek jiné. Při této zkoušce jste měli vyvinout nejvyšší úsilí. V takovém případě důvěřujte vlastním dovednostem a se druhou zkouškou se vypořádejte vši svou silou.“ Burcující řev jounina nechal zkoušené beze slov. „Tak, teď běžte na svou druhou zkoušku.“

Itachi se postavil, slova zkoušejícího mu stále zněla v uších.

„Všechny tři nás můžeš obklíčit těžko,“ s úšklebkem prohlásil chlapec.

Itachi sklonil oči ke svitku ve svých rukou.

Ti, kteří se měli stát chuuniny, byli roztroušeni po oblasti zvané cvičiště čtyřicet čtyři, přezdívaném „Les smrti.“ Svitek v jeho ruku měl na sobě tučně kaligraficky vyvedený znak pro „nebe.“

„Jít na chuuninské zkoušky sám je sebevražda,“ zvolal zpoza něj jiný chlapec.

A pak se ozval smích dívky, pištlivý, až z něj bolely uši.

Tři ninjové byli kolem Itachiho rozestoupeni v trojúhelníkové formaci. Na čelech se jim vyjímaly čelenky Skryté mlžné vesnice.

Itachi se podíval na chlapce, který stál před ním a byl nejprůbojnějším ze skupiny, mohlo mu být tak patnáct nebo šestnáct. Zdálo se, že to on je vůdce.

„Když nám hezky podáš svůj svitek, nezabijeme tě. Ale jestli se budeš bránit, nemůžu ti nic zaručit.“ Chlapec měl svitek, který patřil do páru ke svitku, který měl Itachi v ruce. Bude mít na sobě napsané „země.“

Cílem druhé zkoušky bylo dosáhnout věže uprostřed výcvikové oblasti se svitkem nebe i země v ruku. Každému tříčlennému týmu dali zkoušející buďto svitek nebe nebo země a vyslali je roztroušené výcvikovou oblastí. V ní měli najít ostatní a získat od nich opačný svitek,

než sami měli. Po získání obou svitků se měli dostat skrz Les smrti, s jeho lidožravými potvorami, jedovatým hmyzem a všemožnými nebezpečnými tvory, a dostat se k věži v jeho středu.

Časový limit byl pět dnů. Jinými slovy, zkouška si vyžadovala přesně tolik času.

Hned v první den Itachiho náhle napadl nepřítel, ninja z Mlžné, který stál právě před ním.

Raději, než hloupě pátrat po doplňkovém svitku, zamířil Itachi přímo k věži. Stejně jako on potřeboval svitek země, potřebovali jeho protivníci svitek nebe. Pokud se vydá k věži, jeho protivník za ním určitě přijde. Přesně jak plánoval.

Ninja z Mlžné si už potvrdil, že má Itachi svitek nebe, pro ten důvod Itachi záměrně držel svitek na očích, když procházel lesem. To tito tři se chytli do Itachiho pasti.

„Takže, jsme tři na jednoho. Buď hodný chlapec a...“

„V požadavcích k této zkoušce je položka,“ přerušil Itachi chlapce před sebou, „že se zkoušky musí účastnit tříčlenné týmy. Proč jsem tu tedy takto sám?“

„Možná tě tví parťáci hodili přes palubu,“ zvolala dívka zleva, jako by si z něj utahovala. Chlapec za ním se zasmál.

Itachi mírně naklonil hlavu k dívce a podotknul, „Ti druzí dva čekají v záloze. To nedokážete myslet alespoň tak daleko dopředu?“

Na dívčině tváři zůstal bezstarostný úsměv, ale nějak pobledla.

„Klid. Byl jsem sám už od samého začátku,“ řekl Itachi a obrátil zrak zpět na velitele. „Jediný závěr, který jsi dokázal vyvodit z této situace tří proti jednomu je, že jsi ve výhodě. Jako velitel a jako chuunin jsi selhal.“

„D-dávej si pozor na pus...“

„Navíc ses nechal ukolébat tím, že vypadám jako dítě.“

„Hej, Kiruru, vyřid' me ho už,“ zvolal chlapec vzadu, zněl ale trochu zneklidněně.

Vůdce, Kiruru, polknul sliny, po jeho čele stékaly krůpěje potu.

„Proč tě nezneklidňuje, že jsem tu sám? Proč nezvážíš možnost, že mi bylo dovoleno účastnit se zkoušky sám? Nemyslíš, že to, že dělám zkoušku sám, když je základem testu tříčlenný tým, má nějaký důvod?“

„Kiruru!“ Tentokrát zvolala ta dívka.

Nepřátelský tým přepadl nevýslovný strach.

„N-na něj!“ Kiruru napůl zavřískal, napůl vykřikl a na Itachiho se ze tří stran rozlétly shurikeny.

V dalším okamžiku se velitel před Itachim a chlapec za ním dali do běhu. Dívka vyskočila do vzduchu, mířila na vršek jeho hlavy. Byl zachycen v útoku z obou stran, a pokud by prchl vzhůru, dostala by ho ta dívka.

Základní taktiky pro tříčlenné týmy, kapitola 1, odstavec 3. Taková dětinská strategie.

Itachi se nepohnul.

Shurikeny se zaryly do Itachiho. Nespočet shurikenů se zabodlo do každé části jeho těla.

Bez zastavení se na něj chlapci zepředu i zezadu vrhli, sevřeli ho v kleštích a vrazili mu kunai do břicha a zad.

Z Itachiho úst vytryskla krev. Dva chlapci to ale neměli čas sledovat, vytrhli své kunaie ven a o krok couvli zpátky. Dívka okamžitě dopadla Itachimu na ramena a zaryla mu dýku do temene hlavy.

„Mám ho!“ radostně vykřikla.

Itachi prasknul.

Každíčký z černých úlomků roztroušených do všech stran, se změnil ve vrány. V kakofonii krákání začali klovat do hlav tří ninjů.

Itachi je chvíli sledoval z vrcholu podivuhodně vysokého nedalekého stromu, pozoroval, jak směšně jsou jeho nepřátelé poráženi, všichni tři se zběsile snažili srazit vrány a chránit si při tom tváře pažemi. Nakonec seskočil před ně.

„Uvolnit!“ Vrány při jeho zvolání zmizely.

Tři ninjové nerozuměli, co se stalo a stáli naprosto otupěle, všechny jejich oči se hned upřely na Itachiho.

„Buďte tak hodní a dejte mi svůj svitek.“ Itachi napřáhl ruku k vůdci, „Když to uděláte, nechám vás jít.“

„N-nepodceňuj nás.“ Kiruru se rozestavil a začal skládat pečetě. Chlapec i dívka vedle něj skládali tytéž znaky. „Jasný?“

„Přesně tak,“ odpověděli jeho parťáci.

„Vodní živel!“ vykřikl Kiruru. A dál se nedostal.

Zeď plamenů, která se před nimi náhle zhmotnila, je všechny tři naprosto omráčila do takové míry, že zapoměli spustit svou vlastní techniku.

Rychlostí třikrát vyšší, než skládali pečetě oni, Itachi aktivoval Živel ohně, techniku velké ohnivé koule. Využil čakru, kterou po celou dobu shromažďoval, už během první zkoušky a od začátku té druhé. Zorné pole nepřátelského týmu bylo v okamžiku zaplaveno plameny. Vypustil tyto plameny s takovým ovládním, že byly ve vzdálenosti, která jen o vlásek nepředstavovala útok na ty tři. Tyto plameny je měly pouze vystrašit.

Byla to zkouška. Nebylo nutné někoho zabít nebo zranit. Jen musel své protivníky přimět se vzdát.

Plameny se vznesly k nebi a zmizely.

I když se jim třásly nohy, které se pod nimi podlamovaly strachem, zvládla se trojice nějak udržet na nohou. Oči, které Itachiho sledovaly, se potáhly tenkým závojem slz.

„Pokud pořád ještě chcete jít, nemám nic proti.“ Itachi zkrátil vzdálenost mezi nimi. „Ale jestli ne, budu muset tentokrát použít své eso.“

„Cože?“ zeptal se Kiruru, zdálo se, že každou chvíli propukne v pláč.

Itachi na něj zíral a soustředil svou čakru do očí. Jeho pohled se zbarvil do ruda a mlhavě spatřil poryvy čakry, které proudily těly trojice před ním.

„Sh-sharingan,“ zašeptal chlapec vedle Kirury.

Teď už z očí neohroženého Kirury doopravdy vytryskly slzy.

„Nevím, jestli jste takové oči někdy předtím viděli, ale jakožto ninjové byste měli vědět, co jsou zač,“ řekl Itachi.

Dívka několikrát otevřela a zase zaklapla ústa. Všichni tři byli zcela přemoženi strachem ze smrti.

„Vaše techniky na mě nemohou fungovat.“

„M-milooost!“ Kiruru přitiskl čelo k zemi a třesoucí se paží sáhl do tašky a chvíli se v ní přehraboval. Itachi ho sledoval, dokud po něm chlapec nehodil svitek země.

Itachi si svitek vzal. „Pokud si všichni rozumíme.“ Vyslal do svých nohou trochu čakry. Rychlé nohy. Mžikem se dostal za Kiruru a praštil ho dlaní zezadu do krku. „Nemůžu riskovat, že byste mě přepadli ze zálohy. Odpočiňte si tady.“

Kiruru se složil k zemi a Itachi se spěšně pohnul za dívku a chlapce, aby jim udělil podobné údery.

Teď měl pohromadě svitek nebe i země. Zbývalo jen vypravit se k věži uprostřed cvičiště.

„Čas uplynulý při druhé zkoušce: pět hodin, třicet sedm minut. To je nový rekord pro zkoušku na Cvičišti čtyřicet čtyři. Pokud vezmeme v úvahu, že je tato zkouška založená na tříčlenných týmech, je tento rekord o to působivější.“

Když naslouchal zvláště drsnému hlasu Anbu v bílé tygří masce, Danzo se lehce pousmál. „Tak to vypadá, když absolvuješ akademii za jediný rok. Na tom, že tohle ten kluk dokázal, není nic zvláštního.“ Postavil se, na kraji jeho zorného pole kývla bílá tygří maska hlavou. „Za chvíli začíná třetí zkouška. Měli bychom se dát na cestu.“

„Ohledně toho mám jedno hlášení.“ Muž zastavil Danza, který se chystal vykročit vpřed.

„Co je to?“

„Genin z naší vesnice, který měl být v prvním kole jeho soupeřem, se vzdal.“

„Bojí se Itachiho síly?“

„Přirozeně.“

Danzo pohodil hlavou dozadu a hlasitě se zasmál. Bílý tygr mlčel, čekal na slova svého pána. „Už tolikrát jsem si pomyslel, o kolik by bylo lepší, kdyby to nebyl Uchiha. Nikdy jsem to ale necítil tak zřetelně jako právě teď.“

„Uchihové mají své vlastní využití.“

„Nepotřebuju, abys mi to říkal,“ odvětil Danzo a vykročil. „Kdo bude jeho soupeřem ve druhém kole?“

„Pokud dopadnou první kola dle očekávání, bude to ninja z Oblačné, kdo postoupí. Nemui.“

„Ospalý? Takové směšné jméno.“

„Hoch je znám jako Shunmino Nemui. Mezi mládeží Oblačné je poměrně populární.“

„Ninja s pseudonymem je druhořadý.“ Danzo si odfrkl smíchy. „Pravý ninja nepotřebuje pseudonym.“

Muž jdoucí vedle něj přikývl.

„Jak si Uchiha Itachi bez pseudonymu poradí s tímhle geninem se směšným jménem Ospalá Hibernace, či co? Skutečně se na to těším.“ Byl sám sebou překvapen, že zněl nadšeněji, než vůbec pamatoval. Danzo sám sebe zklidnil a pokračoval k místu konání souboje.

„Abych to zopakoval, nejsou žádná pravidla. Souboj pokračuje, dokud jeden z vás neuzná porážku. Nicméně pokud usoudím, že pokračování není možné, souboj zastavím. Rozumíte oba?“

Napůl spící tvář před ním tiše naslouchala prohlášení nadutého zkoušejícího. Už si za tu dobu několikrát zívnu, tolikrát, až si Itachi říkal, jestli neusne na místě.

Chlapec se jmenoval Nemui, což znamená „ospalý.“ Podle všeho byl ninjou ze Skryté oblačné.

„Možná bychom svůj souboj měli odložit, aby ses mohl pořádně prospat?“ zeptal se opatrně Itachi.

Nemui se podíval na Itachiho, oční víčka měl napůl stažená přes dokonale kulaté oči, koutky jeho úst byly svěšené vyčerpáním. „S tím se netrap,“ usmál se, ale i jeho úsměv působil ospale.

Kolem kulaté arény se zvedala zahnutá zeď, strop byl kulatý a otevřený. Zem byla pokrytá hlínou a rostlo na ni několik stromků. Vodorovně se táhlo lešení a vycházelo na vrchu zdi, kde značné množství diváků sledovalo zápasy, na nichž visela budoucnost geninů. Byli tu feudální pánové a lidé z vládnoucích vrstev všech zemí, představitelé vesnic světa ninjů, chuuninové, jouninové. Mezi nimi byly i tváře obchodníků na černo, kteří se tam vplížili v přestrojení.

Která vesnice ponese zodpovědnost za budoucnost světa ninjů? Všichni tajili dech, když sledovali souboje mladých ninjů.

Toto místo, kde schopní geninové ze všech vesnic dávali svůj život všanc v boji, bylo mikrokosmem bitevního pole. Nebylo vzácné, aby souboje zde přímo souvisely se strukturou moci mezi vesnicemi o několik let později.

Což byl přesně důvod, proč tu musel Itachi předvést svoji sílu.

Skrytá listová má Uchiu Itachiho...

Musel předvést tak ohromující sílu, že dospělí, kteří jsou tu shromáždění, nebudou moci ani pomyslet na to, že by vztáhli ruku na Listovou vesnici. Bude to první krok ke světu bez bojů.

Ani v nejmenším neměl v úmyslu nikoho šetřit. Chystal se do toho dát všechno.

„Druhé kolo, třetí zkouška. Ninja Listové vesnice Uchiha Itachi proti ninjovi Oblačné vesnice Shunminovi Nemui. Začněte!“ Zvolal dohlížejí.

„Há.“ Nemui si zívnuv s pusou dokořán, jakmile byl dán povel. Prostorou zazněl tlumený smích.

Itachi se připravil. Naklonil se lehce dopředu a ukotvil nohy. Neměl ani v jedné ruce zbraň. Stál zcela uvolněně a nechal svou pozornost bloudit, nesoustředil se na nic konkrétního. Byl připraven okamžitě zareagovat, ať jeho soupeř udělá cokoli.

„Jsem tak ospalý.“ Nemui se postavil zpřímá, ruce mu visely volně podél boků. Nevypadal, že by zaujal nějakou pozici a začal se kymáčet ze strany na stranu.

„Možná bys měl prostě jít spát.“ Než se mu Itachiho odpověď vůbec dostala k uším, Nemui zavřel oči. Jeho strnulé tělo přepadlo dolů, jako klacek padající k zemi.

Těsně předtím, než dopadl na zem, zmizel mu chlapec ze zorného pole. Itachi se ostře nadechl. Necítil žádný náznak, že se Nemui pohne. Jeho pohyb byl moc náhlý. Nezdálo se, že by přesunul váhu na některou stranu.

Nedokázal dost rychle předvídat soupeřův pohyb. V tom chvilkovém polevení v ostražitosti získal Nemui nad Itachim navrch.

Uslyšel za sebou zachrápání.

Blesk...

Itachi okamžitě udělal kotrmelec dopředu a pravá ruka spícího Nemuiho ho škrábla po tváři. Paže se pohybovala vpřed udivující silou, obepínaly ji bílé záblesky elektřiny.

Takže tohle je pravá forma blesku, Itachi nepřítomně uvažoval, zatímco dopadl a získal tím trochu odstup od svého soupeře.

Nemui dál spal jako předtím.

Postavil se.

Hrál to? Nebo opravdu spal? To mohl zjistit jen tak, že ho napadne přímo.

Itachi vytáhl z náprsní kapsy kunai a mrštil jím. Čepel letěla rovně na obličej spícího Nemuiho.

Jeho tělo, které se kývalo ze strany na stranu, sebou prudce zatřásko a těsně se tím vyhnulo kunaii.

Byl vzhůru?

Ať tak či tak, chlapec měl zavřené oči, takže Itachi nemohl použít sharingan.

Nemui se narovnal, stále ve spaní, jako by se útok z před pár okamžiky vůbec nestal. Ve chvíli, kdy si Itachi všiml, že se znovu prudce zatřásko, zmizel mu Nemui znovu z dohledu.

Rychleji, než bylo možné sledovat, Itachi se vymrštil vysoko do vzduchu.

Nemuiho paže pokrytá blesky promáchla tam, kde Itachi před chvílí stál.

Itachi dopadl poblíž zdi, aby mezi sebou a svým soupeřem vytvořil nějakou vzdálenost a viděl na něj. Myšlenky mu kmitaly omračující rychlostí, snažil se nějak vyhodnotit fenomén, který se mu naskýtal před očima.

Nemohl použít sharingan ani vyplýval čakru, kterou si na něj šetřil. Aby dosáhl drtivého vítězství, bylo použití sharinganu klíčové. Musel si ho nechat v záloze, dokud nepřijde správný čas.

Ale byl si jistý, že zvládne prokouknout fenomén před sebou s pomocí desetiletí zkušeností, které už měl. Nepotřeboval se spoléhat na sílu sharinganu.

Mysli...

Pozoroval Nemuiho, který se potácel v dáli.

Usuzoval, že jeho nepřítel používá techniku, která využívala plný potenciál fyzických dovedností skrze nevědomý stav mysli, kterým byl spánek. Spánkem udržoval pod kontrolou své ego a dokázal provést naučené pohyby jen pomocí instinktu a intuice.

Ospalost jeho protivníka ho překvapila a tím zapomněl, že v tomto boji šlo v podstatě o fyzické dovednosti. Pokud se bude jednoduše soustředit na své dovednosti, snadno se může tomuto chlapci postavit. Zaměřil svou pozornost na nepřitele před svými očima.

Kývající se Nemui sebou cuknul. Přicházel.

Zrak, sluch, čich, všechny jeho smysly. Cítil Nemuiho vším, co měl. Zaznamenal jeho auru pohybující se podél zdi z jeho pravé strany.

Blesk.

Vyhnul se.

Půjde to...

Takže Itachi byl přece jen fyzicky zdatnější. Jakmile tohle ví, bude se s tím možné vypořádat. Plynulými pohyby se vyhnul útokům vedeným Nemuiho snovým stavem.

Náhle ho napadlo, proč se jeho nepřítel specializoval na techniku, která spoléhá na spánek?

Představil si, na co jeho soupeř myslí, když spí. Pokud drží stranou své vědomí, aby zvýšil své fyzické dovednosti, byla tu reálná možnost, že ztrácel i své vzpomínky. Pokud by to tak bylo, Nemui by si nepamatoval své já, které bojovalo.

Když se mi ho podaří vzbudit, vyhraju...

Proč potřeboval Nemui takovou techniku?

Protože to byl zbabělec. Měl hrůzu z toho někoho zranit, nebo být sám zraněn. A tak se uchýlil ke spánku. Pokud byl Nemui zbabělec, pak bude mít strach z nekonečného spánku, z kterého se nikdo nevzbudí.

Aby dokázal pečlivě zvážit situaci, bude muset otevřít oči.

Na takovém okamžiku bude viset jeho vítězství.

Souboj pokračoval v podobném duchu po dalších deset minut, Nemui útočil a Itachi ladně uhýbal. Právě když lidé v aréně začínali reptat, že se nic neděje, se to stalo.

Nemui se náhle zastavil, lehce se zatřásl a o ten nejmenší kousek nadzvedl oční víčka. Jejich oči se setkaly.

To byl okamžik, na který Itachi čekal. Vlíl si čakru do očí.

Sharingan. Aktivovat ho mu trvalo méně než setinu vteřiny. Itachi vše vsadil na tento okamžik. Vryl do Nemuiho zorniček podrobný výjev, který si vykreslil v mysli, zatímco uhýbal jeho útokům.

„Nee!“ zavřískal Nemui. Byl vzhůru jen na okamžik a znovu usnul.

Dokázal jsem to...

Přistoupil k Nemuimu zezadu a podřízl mu hrdlo kunaiem.

Tento výjev, který si Itachi představil tak věrně, až po každý nejmenší detail, se stal realitou, odehrávající v nepřítelově mysli. Nemui zemřel s podříznutým hrdlem. Ale uvědomoval si, že je pořád naživu, a tak znovu otevřel oči. Ale už nedokázal znovu spát tak klidně.

Itachi se pár minut vyhýbal Nemuiho útokům, pak ale soupeřovi zase zakmitala oční víčka. V tu chvíli se jeho pohled zbarvil do ruda.

Tentokrát to byl výjev toho, jak mu Itachi probodává žaludek.

A znovu.

Pokaždé když byl zabit, byl Nemuiho spánek lehčí. Pobodán, uškrcen, ubit, otráven. Itachi zabíjel chlapce každým možným způsobem.

Nakonec už Nemui nedokázal spát vůbec. Kdyby zavřel oči, Itachi by ho zabil. Poté, co byl dokola a dokola vystavován krutým způsobům smrti, ho teď zcela ovládal strach z věčného spánku.

„Nee... nee... nee...“ Hrud' se mu těžce zvedala, dýchal zrychleně. Nemui sebou třásl a chvěl se.

Diváci neměli tušení, co se to děje. Nanejvýš pár lidí si uvědomilo, že Itachi používá sharingan.

Itachi se dál vyhýbal jeho útokům, zatímco se Nemuiho pohyby postupně zpomalovaly. Nemui mu po tváři stékal pot. Začal plakat. Itachi na něj ani jednou nepoužil žádný fyzický útok.

„P-pomoc,“ úpěnlivě zasténal Nemui. Padl na kolena a hlasitě brečel. „J-já už nechci znovu umřít! Prosím, pomozte mi... prosím.“

„Máme vítěze!“ Zkoušející vstoupil mezi ně.

Aréna ztichla. Všichni se zdáli být zmateni nepochopitelnou situací.

Nemui kvílel a štkal, napůl šílený, dokud nezmizel z dohledu, zkoušející ho odnesl v rukou. „Já nechci umřít,“ křičel znovu a znovu, hrůza v jeho hlase doléhala do každé pukliny arény. Běhal z toho mráz po zádech.

Pravděpodobně se vzdá toho být ninjou. Takový byl rozměr strachu, který do něj Itachi zasel.

Ninjové byli důvodem bojů v tomto světě. O jednoho ninju méně znamenalo o to méně bojů. Itachi neudělal nic špatného, když tak naprosto a děsivě zlomil Nemuiho ducha.

To místo se změnilo. Itachi sám dokázal vyvolat atmosféru smrti, která prostupovala celou arénu. Předvedl nepochopitelnou moc a ninjové všech zemí teď znali jeho nepředstavitelnou sílu.

Tohoto chlapce si nesmíme znepřátelit...

Čím více lidí si toto pomyslí, tím menší je pravděpodobnost, že bude Listová zatažena do války.

Použití sharinganu k vyvolání genjutsu byl efektivní způsob, jak v nepříteli vyvolat přeludy. Ale pokud by tenhle kousek použil správným způsobem, mohl by takto ovlivnit velké množství lidí.

To vše abych zbavil svět bojů...

Itachi byl z hloubi srdce vděčný představitelům Listové, kteří mu umožnili se chuuninských zkoušek zúčastnit. Obrátil se zády k aréně, v níž už nikdo nebyl, a vykročil.

V tom tichu zaslechl, jak někdo tleská. Zvedl pohled a podíval se ve směru zvuku.

Tvář pokrytá z pravé poloviny obvazy.

„Shimura Danzo,“ zamumlal Itachi.

Danzovi se na rtech rozprostřel temný, zkroucený úsměv, když shlížel dolů na Itachiho.

„Můj syn byl povýšen na chuunina,“ Fugaku netečně poznamenal před shromážděnými druhy. Vedle něj stál Itachi ve vestě Listové.

„Gratuluju.“ Byl to otcův důvěrný pomocník, Yashiro, kdo promluvil. Jeho normálně úzké oči se zúžily ještě více, když se usmál. Ostatní ho rázem napodobili a jednohlasně mu gratulovali.

„Prones pár slov,“ pobídnul ho otec.

„Dobře,“ odpověděl Itachi hlasem, ve kterém nezaznívaly žádné emoce. Hluboce se shromážděným uklonil. „Jsem připraven nadále věnovat svou duši i své tělo cestě ninji, pro dobro Listové a pro dobro rodu. Těší mě, že jí budu kráčet po boku vás všech.“ Itachiho krátký proslov byl mnohem vyspělejší, než by se při jeho deseti letech dalo čekat.

V první zkoušce dosáhl výsledku, kterému mohl konkurovat jedině držitel rekordu, Namikaze Minato, a druhou zkoušku dokončil v rekordně nejkratším čase, přestože byl sám a ne v běžném tříčlenném týmu. Ve třetí zkoušce se jeho první protivník předem vzdal a ponechal mu tak vítězství a to, co předvedl ve druhém souboji, vedlo představitele k rozhodnutí, že není potřeba, aby se zúčastnil třetího zápasu. A tak jeho zkoušky skončily.

Itachi byl přirozeně povýšen na chuunina.

Fugakův syn byl ninja obdařen hrozivým nadáním. Někdy Fugaku téměř zapomínal, že je chlapec jeho syn a cítil závist vůči talentu, který vlastnil.

„Pokud by se ninja Itachiho kalibru připojil k Vojenské policii, mohlo by to možná vylepšit postavení Uchihů v rámci vesnice,“ radostně prohlásil dlouhovlasý Inabi.

Fugaku shlédl dolů na hlavu plnou lesklých černých vlasů a zformuloval své vlastní myšlenky. „Nemám v úmyslu vzít Itachiho do Vojenské policie.“

V místnosti se rázem zvedl neklid. Ale Itachi se prostě nečinně díval před sebe, nedával najevo žádnou známku překvapení.

Pochopil to jeho syn? Ve Fugakovi se vzbudily pochybnosti, ale nemohl snadno chlapce přede všemi vyzpovídat. Promluvil ke svým druhům. „Chci, aby můj syn vstoupil do Anbu.“

„Do... Anbu?“ odplivl si Yashiro, z jeho hlasu zazníval náznak nenávisti.

Fugaku mlčky přikývl.

„Naše Vojenská policie a Anbu se mnohokrát střetli v zájmu hájení veřejného pořádku Listové vesnice...“ začal mu Yashiro odporovat.

„To vím lépe než kdo jiný,“ odsekl.

K udržení míru v Listové vesnici byla založena Vojenská policie s rodem Uchihů ve svém jádru. I nyní, když byl jejím velitelem Fugaku, pracovala Vojenská policie dnem i nocí pro dobro Listové vesnice. Jinými slovy, Vojenská policie udržovala pořádek ve vesnici.

Nicméně byla tu i další složka, která udržovala pořádek, Anbu.

Anbu byla jednotka složená ze schopných ninjů pod přímou kontrolou Hokageho, a téměř vždy se účastnila významných misí uvnitř a v blízkosti vesnice. Těžší prohřešky spáchané ve vesnici, byly odebrány Vojenské policii a svěřeny Anbu.

Nebylo jasné rozhraní mezi jurisdikcí Vojenské policie a tím, co bylo předmětem zkoumání Anbu. Na přání Hokageho se vyšetřování jednoduše přesouvalo od jedněch k druhým. To vedlo k tomu, že se Vojenská policie a Anbu celkem často střetávali. A pokaždé, když se to stalo, stál Fugaku v čele Vojenské policie a vyjednával s Hokagem a Anbu. Lépe než kdo jiný věděl o napětí mezi oběma složkami.

V hlavní budově Svatyně Nakano propukla nevázaná debata. Někteří kritizovali Anbu, jiní se snažili uhodnout Fugakovy pravé záměry, další ještě upozorňovali na zacházení vesnice s rodem Uchihů. Všechny nelibosti, které si nesli v srdcích, všechny naráz vybuchly v uzavřeném prostoru svatyně.

„Poslouchejte mě!“ zařval Fugaku.

Hlavní svatyně utichla, naplněna nezaměřenou touhou po krvi.

„Rozumím, jak se všichni cítíte.“ Fugaku pomalu začal mluvit, pečlivě volil svá slova. „Cítím se stejně. Což je právě důvod, proč se Itachi připojí k Anbu. Chci, aby můj syn působil jako spojení mezi vesnicí a naším rodem.“

Všichni přítomní zadrželi dech.

„Jak jistě víte, členové Kořene Anbu potají sledují naše osídlení. V tom případě tedy také vyšleme do vesnice své bdělé oči.“

„Tím myslíte Itachiho?“

Fugaku přikývl na Yashirovu otázku.

Shromážděnými členy rodu prošel neklidný šum.

„Ale všichni jsme přece ze stejné vesnice,“ Fugaku zaslechl zašeptat něčí hlas – a zdálo se, že nebyl jediným, kdo ho zaslechl. Jelikož zazněl ve chvíli, kdy Svatyni naplňovalo ticho, dolehl hlas ke každému v celé budově.

Jeho majitel stál vedle něho. Itachi nyní mlčel, hlavu měl svěšenou, aby se vyhnul jejich pohledům, na tváři měl posmutnělý výraz.

„Cos to teď řekl?“ zeptal se Yashiro.

S pohledem stále zabodnutým do země, začal Itachi mluvit, aniž by svá slova směřoval na někoho konkrétního. „Rod Senju a lidé z Listové vesnice, všichni jsme ze stejné vesnice... neměli bychom mezi sebou vytvářet takový odstup a snažil se rozdmýchat nenávisť.“

Krvežíznivost prostupující místností ještě zhoustla.

Itachi si toho podle všeho také všiml. Navzdory tomu ale pokračoval. „Jedna strana něco udělá a ta druhá to udělá taky. Zabijete svého soupeře, někdo ho přijde pomstít. A tak vypukne boj.“

„Stavíš se snad na stranu Listové?“

„Díváte se jen z pohledu toho, kdo je vašim spojencem a nedokážete tak vidět širší souvislosti.“

„Ty jeden...!“ rozlícený Yashiro vyskočil na nohy a natáhl paži, jako by chtěl popadnout Itachiho za límec.

Fugaku svého důvěrného pomocníka zarazil.

„Veliteli!“ zakřičel Yashiro, jeho hlasem prostupoval vztek.

„Uklidni se.“

„Ale!“

„To je v pořádku. Uklidni se.“

Yashiro se s okázalým povzdechem posadil. Itachi sebou ani necukl, raději mlčel s hlavou stále svěšenou.

„Omluv se Itachi.“

Všichni upřeli rozzuřené oči na mlčícího Itachiho.

„Chápu, co se snažíš říct.“ Řekl Fugaku. „Ale ideály a realita jsou dvě rozdílné věci. To, co se snažíš říct je přinejlepším ideál. Boje a války jsou vskutku spjaty s nenávisť. Ale jsi příliš mladý, abys porozuměl osudu utlačovaných. Kdybys viděl, do jak obtížné pozice byl rod Uchihů zaháněn již od založení vesnice, nemluvil bys tak lehce ani tak impulzivně.“

„Jsem také členem rodu Uchihů. Vím o situaci našeho rodu.“

„Tak se omluv!“ zakřičel Yashiro.

Itachi se se smutným pohledem v očích podíval na Yashira. „Moc se omlouvám,“ řekl sotva slyšitelným hlasem.

Fugaku jasně zaslechl výkřik bolesti v hlase svého syna. Až bolestivě dobře rozuměl Itachiho touze vyhnout se boji. Ale stejně dobře rozuměl i nespokojenosti svých druhů. Nebo spíše, Fugaku sám již mnohokrát zažil obtíže ve svém dosavadním životě ninji Listové vesnice.

Jednoduše proto, že byl Uchiha, byl vyčleněn ze středu vesnice. Sny, které měl ve svém mládí, byly krutě roztrženy z toho prostého důvodu, že byl z rodu Uchihů.

Hokage... pomíjivá touha, které nemohlo být nikdy dosaženo.

„Doma si o tom promluvíme,“ řekl tak tiše, aby ho slyšel jen jeho syn.

Nedostalo se mu žádné odpovědi.

„Itachi!“ Hlas tak pištivý, až zraňoval ušní bubínky.

Itachi se otočil. Listová byla odpoledne plná odcházejících a přicházejících lidí. On sám byl na cestě domů poté, co se stavil v sídle Hokageho, aby se postaral o formality související s povýšením na chuunina.

Před ním stála dívka, kterou již dříve viděl. Byla starší než on. Dívka před ním byla ještě před šesti měsíci členkou jeho týmu.

„Himuka. Suzukaze Himuka,“ dívka zopakovala své jméno, jako by viděla zmatek v Itachiho mysli. To bylo poprvé, kdy Itachi zaslechl její příjmení. „Gratuluji vám k povýšení.“

„Díky.“ Himuka byla starší než on. Jako ninja měl ale Itachi více zkušeností. Vzhledem ke své zvláštní pozici nevěděl, jaká volit slova. Má mluvit zdvořileji? Nebo neformálně? Po minutě nerozhodnosti se rozhodl pro „Díky.“

Aniž by si všimla jeho nerozhodnosti, hleděla na něj Himuka zářícíma očima. „Vážně obdivuju, že jsi při chuuninských zkouškách dosáhl tak neuvěřitelných výsledků. Jsem hrdá, že jsem s tebou pracovala ve stejném týmu, i když to bylo jen na krátko.“

Nevěděl, jak reagovat. Nebojoval, aby ho lidé chválili nebo na něj byli pyšní. „Pořád jsi v týmu s tím tichým klukem?“

„Myslíš Yojiho, že?“ Tak se jmenoval. „Přibližně ve stejnou dobu, kdy se rozhodlo, že budeš dělat chuuninské zkoušky, byl Yoji někam převelen. Od té doby jsem ho neviděla.“

„Převelen?“

„Bylo to dost náhlé. Ani se nerozloučil.“

Něco mu na tom přišlo divného. Jaké převelení se stane tak náhle, že se nemůžeš ani rozloučit. Napadalo ho jen jediné.

Anbu.

Ale Yoji se jen nedávno předtím stal geninem. A Itachi si nevybavoval, že by na jejich misích udělal něco alespoň vzdáleně působivého.

„Tvrď teď pracuju s mistrem Yukim a dvěma novými členy týmu!“ Himuka vesele líčila.

Když se na ni díval, zaryl si Itachi Yojiho jméno do koutu svého srdce.

3

„V poslední době, pokaždé když přijdeš, skončíš tím, že mluvíš o Uchihovi Itachim,“ řekl Hokage usazený ve svém křesle a bafal ze své dýmky.

Danzo stál v pozoru a pozoroval ho. Již dříve radil Hiruzenovi, že by ninjové neměli kouřit, protože pak na nich ulpíval pach kouře. Hiruzen se zasmál a odvětil, že Hokagové na tajné mise nechodí, takže je to jedno.

Danzo nemluvil o přítomnosti. Mluvil o nutnosti být připravený. Ať už Hokage nebo genin, ninja nesměl nikdy pustit ze zřetele, že je vždy a všude ve válce. Kdyby potřebovali zůstat nepovšimnuti nepřitelem, pach kouře vznášející se kolem Hiruzena, by je prozradil.

V tomto světě, neplatilo nic za samozřejmost.

Aniž by si byl vědom toho, nač Danzo myslí, vyprázdnil si Hiruzen popel z dýmky na talířek na stole, nabral si špetku tabáku z nádoby po straně a zapálil misku dýmky. Do vzduchu se vznesl fialový kouř, vyvalil se oknem a zmizel ve větru. Danzo lehce pokrčil nos, ale jinak nezměnil výraz.

Hiruzen byl „známostí“ z jeho dnů jako genina. Danzo nikdy nepoužil slovo „přítel.“ Přátelství bylo důsledkem pocitu souznění mezi lidskými bytostmi. Lidé používali slovo „přítel“ pro mizernou představu toho, že se můžou o druhého opřít. Danzo se o nikoho nikdy opírat nechtěl a ani nechtěl, aby se někdo opíral o něj. Takže nikdy nepoužíval slabošská slova jako „přítel.“

Hiruzen vydechl obláček kouře a obrátil svůj pohled k Danzovi. „Jak jsi řekl, je to pět měsíců, co byl Itachi povýšen na chuunina. A své mise od té doby provádí snad až příliš dokonale. I při misích s geniny má takový přehled o tom, v čem který vyniká a dává tak bezchybné rozkazy, až se těžko věří, že je mu pouhých jedenáct. Hlášení, která posílá, jsou také hezky v pořádku a přesně se drží šablony.“

„Takže ty dva roky, které strávil jako genin, byly ztrátou jako pro Itachiho tak pro vesnici, hm?“

„Raději bych je považoval za nezbytné zkušenosti.“ Hiruzen vždycky o všem uvažoval optimisticky. Právě touto svou vlastností si pravděpodobně vysloužil takovou oblibu mezi ninji světla. Nicméně, ninjové byli především tvory noci. Danzovi vždycky přišlo vtipné, že zřídili Anbu, jako by mohli světlo a temnotu držet oddělené.

„Když už o tom mluvíme...“ Hiruzen vyklopil popel na talířek a povzdechl si. Pak se ve svém křesle trochu napřimil. „Poslední dobou mě dlouhé hodiny papírování vyčerpávají. Možná už jsem moc starý.“

„Je to tvá práce.“

„Ani jediné slůvko soucitu?“

„Pověz mi, co ses chystal říct.“

Hiruzen si odfrkl při Danzovu nepřístupném postoji a otevřel ústa. „Uchiha Fugaku vznesl zajímavý návrh.“

Fugaku... v mysli mu vyvstala nakyslá tvář vůdce Vojenské policie.

„Vyslovil návrh, aby se Itachi připojil k Anbu.“

Jakmile to uslyšel, poskočilo Danzovi srdce radostí, až by nejradši tančil. Nebyl ale tak hloupý, aby dal svou radost vidět na tváři. Jednoduše odpověděl, „Chápu,“ a čekal, až bude Hiruzen pokračovat.

„Fugaku tvrdí, že by Itachi nemohl naplno využít svých dovedností ve Vojenské policii. Netvrdí tak z pozice otce, ale z objektivní perspektivy. Myslí si, že Itachi vlastní nadání mezi ninji nevídané. Říkal, že je jeho povinností coby otce, dovést svého syna na místo, které mu ten talent umožní plně využít. A tak za mnou přišel ohledně možnosti, že by se chlapec připojil k Anbu.“

V hloubi jeho očí se zračila temnota, Hiruzen se na Danza tázavě podíval, ale ještě neřekl všechno, co chtěl. Shrnul to uvedením vlastního názoru. „Homura a Koharu jsou zcela proti. Tvrdí, že je nemyslitelné, aby byl v Anbu Uchiha, vzhledem k postavení Anbu jako zvláštní jednotky pod přímou kontrolou Hokageho. Ptali se mě, jestli jsem snad zapomněl, proč Druhý Hokage zřídil Vojenskou policii.“

„Vojenská policie byla zřízena, aby udržela Uchihy pryč od správních funkcí vesnice.“

„Mm.“ Hiruzen si povzdechl a potřetí nacpal svou dýmku tabákem.

„Nemohl bys přestat alespoň, když probíráme důležité záležitosti?“

Hiruzen pokrčil mírně nespokojeně rameny, jako dítě pokárané otcem, než položil dýmku na stůl. „Zašli až k tomu, že vytáhli tvoje jméno, víš. I kdyby nakonec svolili, aby se chlapec připojil k Anbu, co bys řekl ty, vzhledem ke své nelibosti vůči rodu Uchihů? Nedočkal jsem se od nich ničeho krom námitek.“

Homura a Koharu z rady Listové. Rovněž byli „známostmi“ z jeho dětství, staří lidé bez většího nadání, kteří jakkoliv nevyunikli v těžkých časech ani během lité Velké války, při níž přišlo o život tolik jejich druhů. Povedlo se jim čirým štěstím dožít vysokého věku. Ale rovněž si dostatečně uvědomovali své postavení, aby vděčně přijali čestná místa v Radě. Neměli moc prosadit své vlastní názory, aniž by se opřeli o větší autoritativnější hlas.

„Jsi tedy také...“

„Nepřijmeme ho tedy?“

Hiruzen lehce rozšířil oči, zračil se v nich náznak podezření. Přirozeně se domníval, že bude Danzo proti.

Ale Danzo nebyl proti ani v nejmenším. Právě naopak. Fugakovu žádost jako by mu seslalo samo nebe. Hned od začátku plánoval, aby se Itachi připojil k Anbu, ať by musel udělat cokoli pro to, aby se to stalo.

Uchiha Itachi byl klíčovým prvkem ke splnění Danzových cílů. Do takové míry, že se Danzo obával, že by Fugaku pojal podezření, kdyby ho sám doporučil pro Anbu. Skutečnost, že přišel návrh od něj, byl neočekávanou výhrou.

„Vím, že jsi Itachimu nakloněný, přesto jsem si ale myslel, že projevíš nesouhlas s tím přijmout ho do Anbu.“ Hiruzen se nesnažil skrýt pátravý pohled ve svých očích.

Danzo zůstal klidný tváří v tvář podezřívavosti druhého muže. „Itachi je ninja, jaký se vidí snad jednou za sto let. I když je to Uchiha, nemůžeme si dovolit nevyužít všeho, co může vesnici nabídnout.“

„Taková odpověď je ti podobná.“ Třetí Hokage hluboce přikývnul, jako by přesvědčoval sám sebe. „Jestli to schvaluješ, pak také nemám námitky proti tomu, aby se Itachi připojil k Anbu. Abychom se zbavili téhle zášti mezi vesnicí a Uchihy, musíme si nejprve získat srdce mladých lidí. Přivést Itachiho do středu dění ve vesnici by pro to mohlo být dobrou příležitostí.“

Danzo sice s Hiruzenovým optimistickým smýšlením nemohl nikdy souhlasit. Ale byl vděčný, že Hokage schválil Itachiho přijetí do Anbu, ať už byly jeho důvody jakékoliv.

„Itachimu je ale pouhých jedenáct. Musíme se ujistit, že je na Anbu připravený.“

„Mise pro přijetí k Anbu, hm?“

„Přesně tak.“

„Nechal bys to na mně?“

Volno...

Itachi rozvážně pozoroval tu verzi sebe sama, která vyplouvala na povrch, když se uvolnil. Vedle něj kráčela Izumi a smála se.

Už byl chuuninem po pět měsíců.

Jelikož si vesnice dělala starosti, že si Itachi nikdy nevezme den volna, rozkázali mi vzít si na týden dovolenou. Chtěli ho donutit si odpočinout. Jeho otec s tímto rozkazem souhlasil a poznamenal, že šlo o dobré načasování. Řekl mu, aby si toho týdne také odpočinul od trénování se Shisuiem.

Vzhledem k tomu, že Itachi neměl nejmenší tušení, co si počít s časem, mimo mise a trénink, nedokázal zahnat pocit, že byl najednou vržen do moře klidu. Snažil se celý den spát, ale jeho tělo, zvyklé na mise, ho vzbudilo dřív, než ráno začaly krákat vrány. Jelikož neměl jinou možnost, byl nucen zabíjet čas tím, že si hrál s šestiletým Sasukem a pomáhal mu trénovat, než začne na akademii.

Sasuke už vážně vyrostl...

Ještě včera se batolil a žvatlal, ale teď už mluvil jako správný člověk. Všude za Itachim chodil a ustavičně volal jeho jméno a povídal svému velkému bráškově o sobě. Byl víc než nadšený, že s ním Itachi tráví tolik času, vzhledem ke skutečnosti, že starší hoch běžně nebýval vůbec doma.

Když Itachi takto strávil tři dny dohlížením na Sasukeho, řekl mu otec, aby si šel ven povídat s někým vlastního věku. „Jsi vyčerpaný. Užij si tohle volno. Když to uděláš, přestaneš říkat takové věci.“

Takové věci...

Fugaku měl na mysli příhodu ve Svatyni Nakano.

Itachi stále litoval, že řekl nahlas své pravé pocity, když jeho druhové vykřikovali svou nenávist k vesnici. Mohl by mluvit, až by zčernal, ale lidé takto stržení pocity, neměli uši, kterými by naslouchali. Mluvit bylo samo o sobě zbytečné.

Ale myslel vážně, co tehdy řekl. Ani jediné slovo nebyla lež. Čím víc člověk nenáviděl, tím víc ho nenáviděl cíl jeho nenávisti. A to nevyhnutelně vedlo k boji. Rozuměl strasti svého rodu, ale co mohlo vzejít z toho držet ve svých srdcích nenávist?

Otec zjednodušil Itachiho složité úvahy na jediné slovo: „unavený.“

„Hej, posloucháš mě vůbec?“ vysoko posazený hlas se protrhl jeho myšlenkami a ozýval se mu v hlavě.

Itachi na chvílku zamrkal, než se obrátil směrem k hlasu. Izumi šla pružným krokem vedle něho. Podívala se mu do očí a nepustila jeho pohled.

„Měla bys dávat pozor, kam jdeš, víš to?“ poznamenal.

„Mhm.“ I její hlas měl v sobě pružnost. „Nechceš si odpočinout támhle?“ Ukázala na čajovnu před nimi.

Vyšli z rodového osídlení a došli do centra vesnice. Itachi si nedělal starosti s tím, co si lidé pomyslí, když je uvidí spolu. Byl na procházce s kamarádkou. Nic víc v tom nebylo.

„Dva, prosím!“ zvolala Izumi a usadila se na dlouhou lavičku před obchodem, kde byl rozložený šarlatový koberec. Itachi se posadil vedle ní.

„Už jdu!“ Zaslechl z obchodu povědomý hlas. „Ach, jestlipak to není Itachi!“ Byl to hlas s těžkým přízvukem, který patřil jeho bývalé člence týmu.

„Shinko.“

„Už je to dlouho, co?“ Shinko byla spolu s ním v Týmu dva, kam byl poprvé přiřazen, když se stal geninem. Bylo mu řečeno, že ji konfrontace s realitou světa ninjů přiměla vzdát se své hodnosti genina. „Teď pracuju tady.“

„Už to tak vypadá.“

Izumi váhavě sledovala, jak se Itachi se starší Shinko přátelsky baví.

„Takže? Tvoje holka?“ zeptala se Shinko, oči se jí třpytily, když pokládala na lavičku dva šálky čaje.

„Kamarádka.“

„Ále! Vsadím se, že je teď celá zklamaná!“ škádlila Shinko a Izumi nadskočila překvapením. Starší dívka se zasmála a obrátila zrak zpátky k Itachim. „Slyšela jsem, že ses stal chuuninem. Pěkně.“

„Díky,“ řekl.

Izumi seděla tiše s pohledem upřeným k zemi.

„Věděla jsem, že jsem se rozhodla správně, když jsem odešla od ninjů.“ Shinko si přitiskla k hrudi tácek, na kterém přinesla čaj. „Bylo tu to s Tenmovou smrtí. Ale z poloviny za to, že jsem odešla, můžeš ty.“

„Já?“

„Vidět zblízka takového génia. Jasně jsem si uvědomila meze svého vlastního talentu. A štválo mě to. A pak mi to bylo líto, víš? Začala jsem si říkat, jestli bych se měla vůbec dál snažit a tak. Takže jsem se ještě toho dne sebrala a odešla.“ Zasmála se hlasitě a radostně. Zaslechl, jak ji zevnitř obchodu volá něčí hlas. „Tak jo, nemůžu se tu poflakovat. Vrátím se, až si vyberete.“ Zmizela uvnitř obchodu.

„Jsi opravdu úžasný, co, Itachi,“ zamumlala Izumi, s hlavou stále svěšenou pozorovala, jak Shinko odchází. „Nemám takový talent, abych někoho donutila jen tak se vzdát toho být ninja.“

„Ale tenhle rok budeš absolvovat, ne?“

Bylo jí jedenáct, takže absolvovala o rok dříve. Nebylo to tak, že by sama postrádala nadání.

„To se jako talent nepočítá, víš to,“ smutně podotkla Izumi. Když ji pozoroval, pocítil Itachi náznak radosti.

Shinko z poloviny odešla kvůli mně...

To znamenalo, že svou silou odebral ze světa ninju. O ninju méně znamenalo o boj méně. Shinčino doznání bylo důkazem, ač skrovným, že se nevydal špatnou cestou.

„Chci se tě na něco zeptat,“ řekl.

Izumi zdvihla hlavu a podívala se na něj, oči měla zatažené tenkým závojem slz.

„Proč se chceš stát ninjou?“

„Cože?“

„Být ninjou znamená opravdu bojovat. Což znamená, že se budeš nucena potýkat s tolika strašlivými, ohavnými věcmi naráz. Dívka jako ty by si tím neměla muset projít.“

„Ale, chci říct, můj táta byl ninja, takže...“

„A to je jediný důvod?“

„Není to jen tím,“ rázně prohlásila Izumi. Zahlédl v jejích černých očích orámovaných dlouhými řasami záblesk zlosti. Nevěděl, co znamenal. „Kráčej stejnou cestou jako ten, koho mám ráda... možná bych o to neměla stát.“

Postavila se na nohy. „Měj se.“ Když se na něj ohlédla, aby se na něj usmála, z očí jí tekly slzy. Otočila se a už se znovu neohlédla.

„Co to bylo? Rozplakal jsi svoji holku?“ škádlila ho Shinko, která se za něj postavila, ani si nevšiml kdy.

„Když dokážeš tak dobře maskovat svoji auru, možná by ses měla znovu stát ninjou?“

„Ne, díky!“

4

„Fugaku ti to tedy již řekl.“

Itachi bez výrazu naslouchal tomu, co Danzo říká. Danzo chlapce po očku sledoval. Nacházeli se v obývací místnosti muže, který byl vůdcem organizace oddělené od Hokageho Anbu.

Kořen...

Organizace, kterou Danzo ovládal, byla přinejmenším oficiálně spjata s Anbu, měla ale odlišnou strukturu velení. Kořen byl elitní oddíl, který nabíral nejlepší ve vesnici, když byli ještě dětmi, a věrně ze stínů prováděl svou práci, aby temnotou ochránil mír ve vesnici.

Sám Itachi se to vše dozvěděl až když si ho sem Danzo předvolal. Většina lidí ve vesnici si existence Kořene nebyla vůbec vědoma. Danzo byl Hiruzenovou pravou rukou už od jejich mládí a většina lidí ho považovala za něco jako administrativního úředníka, který spravoval povrch Anbu.

Danzovy pokoje se nacházely v hloubi budovy u úpatí hory na severu vesnice, na níž byl vytesán Monument Hokagů – tváře předchozích Hokagů. Na první pohled sloužila budova jako sklad na dokumenty a materiály vztahující se k administrativě. Většina lidí se k ní běžně ani nepřiblížila. Zadní brána, kudy členové Anbu nepozorovaně odcházeli z vesnice na mise, stála poblíž.

Bylo to místo pokryté stíny, nedosahovalo na něj žádné světlo, ani v poledne. A tato konkrétní místnost stála uprostřed tohoto temného místa, takže byla tak tmavá, že i když byla chvilka po poledni, hořely v jejích rozích čtyři svíce. V mihotavých plamenech vypadal Danzo jako z jiného světa, jako socha Buddhy uprostřed noci. Zbabělejší osoba by se bezpochyby rozplakala a skrčila strachem, kdyby tu měla takto stát.

„Předpokládám tedy, že i ty souhlasíš s tím připojit se k Anbu.“

„Ano,“ stroze odpověděl Itachi.

Danzovi se nepatrně nadzvedly koutky úst. Jeho oko, tak úzké, že v jeho tváři nepůsobilo jako víc než čára, bylo upřeně soustředěné na Itachiho. Jako by svým pohledem zachycoval každý nádech, každé zachvění každého vlásku. Jeho pohled byl tak pronikavý, že plnil Itachiho hrůzou. Chlapec se cítil téměř jako by stál na bojišti s nepřítelem.

„Je tu jistý odpor k tomu mít v Anbu Uchihu.“

I zde se kolem Itachiho ovíjela ta temnota. Nepřátelství jeho otců a ostatních na rodové schůzi. Předsudky a diskriminace ninjů z vesnice vůči Uchihům. Dokud zůstane v Listové vesnici, bude zahalen temnotou.

Pravě proto...

Muselo to být Anbu. Ne kvůli otcovu rozkazu. Bylo to to, co sám Itachi chtěl.

Anbu byla elitní jednotka, která přijímala pouze vybrané ninji z vesnice. Pokud se tu vyznamená, představa, že by si pro sebe vytvořil neotřesitelnou pozici, jakožto pilíř vesnice, by se z říše snů přesunula do skutečnosti.

Aby změnil vesnici, bude se muset stát důležitým. Kdyby se stal Hokagem, dokázal by všechno změnit. První Hokage z rodu Uchihů...

Kousek po kousku začal vidět jasné milníky na cestě, kterou se bude muset vydat, aby z tohoto světa odstranil války. Nejprve se přidá k Anbu. Vyznamená se tam a ustanoví se důležitou osobností vesnice. Poté, Hokage. Stane se Hokagem a zbaví vesnici předsudků vůči Uchihům.

Ale tam Itachiho sny nekončily. Jakmile bude Hokagem, bude se moci pravidelně scházet s vlivnými osobnostmi odjinud. Pokud bude spolupracovat s ninji z jiných vesnic, měl by být schopen mezi nimi vymýtit rivalitu. Ninjové ze světa zmizí. Jakmile nebudou žádní ninjové, feudální pánové ztratí prostředky k vedení válek. A za tím se prostíral svět bez bojů a válek.

Pro Itachiho sny bylo Anbu a stát se Hokagem pouhými milníky.

Nejprve krok číslo jedna: připojit se k Anbu. Neměl čas na protesty představitelů vesnice nebo členů Anbu. Měl v úmyslu překonat veškerý odpor.

„Abys prokázal, zda jsi pro Anbu vhodný, je potřeba jistý úspěch.“

„Máte na mysli misi?“

„Přesně tak.“ Danzo nepohnul ani svalem, stál nehnutě jako podivná panenka.

Itachi se také nepohnul. Měl pocit, že kdyby sebou byl jen cuknul, Danzo by prohlédl jeho úmysly.

Odehrával se mezi nimi neslyšný souboj.

„Bylo mi dáno za úkol zadat ti tuto misi.“ Skutečnost, že to měl na starost Danzo, dávala tušit, že půjde o temnou misi, kam nedosáhne světlo slunce.

Itachi byl na tuto možnost už dávno připravený a jednoduše Danza odhodlaně pozoroval.

Přesunul se přímo k jádru věci. „V Anbu je jistý muž, je mu čtyřicet čtyři. Z tvého pohledu je to už nejspíš stařík,“ monotónně řekl Danzo, snad se snažil o sarkasmus nebo vtip.

Itachi se neobtěžoval reagovat.

Po chvíli ticha Danzo opět promluvil. „Ačkoliv ne takový, jako máš ty, mnozí v něm už od jeho dětství spatřovali ohromný talent. Tento muž postupoval příčkami přes genina a chuunina bez jediného zadrnutí a připojil se k Anbu ve chvíli, kdy byl povýšen na jounina. Ale...“ odmlčel se a plameny ve čtyřech koutech místnosti sebou v souladu zatřepotaly. „V poslední době jsme zjistili, že tajně jedná s Mlžnou vesnicí.“

Zrádce... Obecný rámec mise se Itachimu sestavil v hlavě.

„Jen hrstka lidí ve vesnici ví o mužovu jednání.“

„Takže to já se o něj mám postarat...“

„Ještě jsem neskončil.“ Chladný hlas prostřelil Itachim. „Ti, kdož patří k Anbu, dělají vše, co je v jejich silách, aby ve vesnici udrželi svou příslušnost v utajení. Na povrch žije tento muž průměrným životem jounina. Má ženu a dvě děti ve věku tří let a jednoho roku.“

Co se to ve mně snaží Danzo probudit? Ptal se Itachi ve svém srdci. Snažil se chlapce nějak vyzkoušet tím, že mu poví, aby zabil někoho, kdo má rodinu? Pokud ho k tomuto proslovu vedlo podezření, že se Itachi nechá ovlivnit city a zaváhá při plnění mise, pak byl Danzo zcela na omylu.

„Mimo skutečnost, že má vazby na Mlžnou vesnici, je tento muž velice schopným a skvělým ninjou, který má důvěru samotného Hokageho.“ Danzo vyprskl slova „skvělým ninjou“ až příliš teatrálně, nenesla v sobě žádnou pravdu. Itachi věděl, že je Danzo sarkastický. Měl již mnohokrát více zkušeností než průměrné jedenáctileté dítě a rozuměl nuancím v řeči.

„Ale pokud budeme trpět zrádce, vesnice nikdy nezesílí,“ pokračoval Danzo.

„Rozumím tomu,“ řekl Itachi se špetkou iritace, že Danzo mluví takovou oklikou. Hned jak ta slova vyřkl, zalitoval vlastní nerozvážnosti. Danzo si pravděpodobně všiml, že je Itachi otrávený, i toho, že toho litoval. Přestože věděl, že skrz něj ten muž prohlédl, nedal Itachi na sobě nic znát. V nepříjemné míře cítil nepředstavitelnou temnotu tohoto muže, který se pohyboval ve stínech Listové vesnice.

„Na někoho tak prozíravého, jako jsi ty, je tento příběh trochu zdlouhavý. Odpusť mi.“

„Není za co.“

„Vše je to ale pro ten jediný účel, abys tohoto muže co nejlépe poznal.“

Itachi polkl otázku, proč má toho muže znát.

„Zabij toho muže,“ rozkázal mu Danzo.

„Rozumím,“ okamžitě odvětil Itachi. Rodina nebo ne, nadaný ninja nebo ne, zrádce byl zrádce. To byla jeho mise. Ať už o ni stál nebo ne.

Danzo se postavil. „Teď už je to nejspíš zřejmé, ale jsem zcela přesvědčen, že do Anbu patříš. Máš povoleno vzít s sebou na tuto misi jednoho ninju. Volbu nechávám na tobě. Vezmi s sebou, komukoliv důvěruješ nejvíc.“ Obešel stůl před sebou a nenuceně přistoupil k Itachim. „Mír je ve skutečnosti divoká šelma,“ poznamenal, shlédl dolů na chlapcovu vyspělou tvář a hleděl Itachim. „Těžko se získává, ale udržet ho je takřka nemožné.“

Itachimu se zdálo, že je se sebou Danzo nějak spokojený.

„Lidé jedí jídlo. Když jeden toho dne večeří, jiný někde trpí, aniž by měl, čím se zasytit. Když jeden něco získá, někde jinde někdo o něco přijde. Kousek po kousku tyto malicherné nerovnosti nalamují dny klidu.“

Itachi si v mysli vybavil tváře rodu Uchiů, shromážděného ve Svatyni Nakano. Zatkl zuby za sevřenými rty, nebyl ochoten nechat Danza zaznamenat nejmenší změnu ve svém srdci.

„Ve stínu této fikce zvané mír budou vždy existovat lidé, kteří trpí. Lidé zatíženi temnotou. Nemyslíš snad, že bychom měli pohrdat těmi, kteří na tuto skutečnost zapomínají a jednoduše se napájí mírem?“

Do nosu mu pronikl zápach, z kterého mu bylo na zvracení. Když si uvědomil, že je to Danzův dech, Itachi to tiše strpěl.

„Pokud tu nebude osoba, osoba zcela prostá od emocí, která by odsekávala třepící se kousky na okrajích míru, nespátí tento svět ani okamžik klidu.“ Jinými slovy, v této vesnici byly tou „osobou“ nesoucí tuto zodpovědnost Anbu a Kořen. „Předtím jsem ti řekl, že jsi nositel neštěstí.“

Itachi si na to pamatoval. Bylo to v den, kdy odabsolvoval z akademie.

„Tvůj život bude vždy zastíněn chaosem. Proto musíš zesílit natolik, abys sám vytrhnul kořen tohoto chaosu.“

„A vy tvrdíte, že v Anbu můžu tuto sílu získat?“

Tvář pokrytá z pravé strany obvazy rozhodně přikývla. „Říká se, že moudrému stačí slovo, ale tobě stačila polovina slova – ne, první písmeno. Ale kvůli své inteligenci budeš jednou trpět.“

„Budu trpět...“

„Přestaň se přede mnou snažit skrývat,“ řekl Danzo a položil Itachimu ruku na rameno. „Tvá touha po skutečném míru, po světě bez válek, tě nutí trpět.“

„Jak to víte...“

„Vím o tobě všechno.“ Danzo doširoka rozevřel oči a odhalil v nich temnotu tak hlubokou, až hrozilo, že Itachiho vtáhne dovnitř. „Pravý mír dokáže nastolit jen ten, kdo má v sobě tu největší temnotu. Domnívám se, že tím někým můžeš být ty.“ Jeho kruté rty se roztáhly v úsměvu. „Pojď ke mně, Uchiho Itachi.“

Aniž by se měl Itachi vůbec čas zamyslet, intuitivně odvrátil tvář, jako by se snažil od sebe zahnat temnotu a její tajemné vábení.

„Asasinace, jo,“ zamumlal Shisui, jako by si potvrzoval, co mu Itachi zrovna řekl.

Seděli naproti sobě na vršku útesu, o kterém věděli jen oni dva, ale Shisui se toho dne Itachimu nedíval do očí. Pohled soustředil po straně k zemi, jako by si tiše promýšlel situaci.

„Když řekl, abych s sebou vzal někoho, komu důvěřuju, napadls mě ty,“ řekl Itachi.

„Kohinata Mukai, je to docela slušný ninja,“ poznamenal Probleskující Shisui, který se mezitím sám etabloval jako významný ninja Listové, než se znovu zamyslel.

„Nemám tohle po tobě právo žádat, vzhledem k tomu, že s Anbu nejsi jakkoliv spjatý. Ale nikoho v Anbu neznám a nikomu jinému nemůžu s takovou misí důvěřovat.“

„To protože to neumíš s lidmi,“ zazubil se Shisui.

Muž, kterého Danzo rozkázal zabít, se jmenoval Kohinata Mukai. Jeho rodina byla vzdáleně spjata s rodem Hyuuga, ale rozvětvili se před mnoha generacemi, takže neměli jejich kekkei genkai, Byakugan.

„Nechce se mi věřit, že je tajně ve spojení s Mlžnou.“

„Jaký je?“ zeptal se Itachi.

„Možná je z Anbu, ale taky je to skvělý jounin. Chodí na běžné mise a Hokage mu fakt důvěřuje. Jsem si jistý, že se řídil rozkazy jako Anbu, když jsi měl chránit feudálního pána.“

To znamenalo, že tam Mukai byl, když na ně zaútočil ten maskovaný muž. Itachi věděl, že mimo Hatakeho Kakashiho byli všichni Anbu lapeni v mužovu genjutsu. A Mukai byl jedním z nich.

„Nevíš něco o tom, jestli není náchylný na genjutsu?“

„Víš, není to tak, že bysme rozhlašovali kolem své vlastní slabiny.“

Itachi přirozeně zalitoval, že položil tak hloupou otázku.

„Ale vím, v čem je dobrý.“ Shisui pozvedl tvář a podíval se na Itachiho. Světlo v přítelových očích rozešlo stín znepokojení. Za ta dlouhá léta, co se znali, Itachi poznal, že je to důkazem příteleva odhodlání. „Mukai vyniká ve fyzických technikách.“

Itachi měl pocit, že to dává smysl. Pokud byste si prohlédli Mukaiovu genealogii, dostali byste se k rodu Hyuuga, jedné z nejvýznamnějších rodin v Listové vesnici. Pokud byste si prohlédli genealogii rodu Hyuuga, dostali byste se k zakladateli ninjů, Mudrci šesti cest. A kekkei genkai Byakugan bylo oční technikou srovnatelnou se sharinganem Uchihů. Hyuugové dokázali vidět cesty čakry obíhající v těle a ostříhnout tok čakry zablokováním jejich vstupů v nepříteli. Říkalo se, že vidí do všech směrů, bez jakýchkoliv slepých míst.

Jakmile byl vstup zablokovaný, používal rod Hyuuga fyzické útoky. Jejich technika boje zvaná Vznešená pěst, srovnávala tok uživatelovy čakry s čakrou existující ve všem živém, což uživateli umožňovalo zasadit řadu úderů založených na krouživých obranných pohybech, které ničily vše v soupeřově těle, například vnitřní orgány. Vznešená pěst byla tajemstvím rodu Hyuuga, ale jelikož šlo o jejich větev, nebylo z cesty se domnívat, že byla alespoň nějaká její znalost předávána i v rodě Kohinatů.

„Používá Vznešenou pěst?“ zeptal se Itachi.

Shisui přikývl.

„Takže dokud se nedostaneme moc blízko, budeme ve výhodě.“

„Mukai je dost zručný. Pochybuju, že by tě nechal bojovat z větší dálky.“ Zdálo se, že si Shisui v mysli už představuje hypotetický souboj s Mukaiem.

„Půjdeš se mnou?“

„Samozřejmě.“ Shisui drcnul Itachiho pěstí do hrudi. „Nikommu dalšímu věřit nemůžeš, ne?“

„Jo.“

„Připojíš se k Anbu a přiblížíš se ke středu vesnice. Když se ti to povede, staneš se pro rod nedocenitelným.“

Itachi přemýšlel o významu těchto slov.

On a Shisui byli poháněni tímtež a nebáli se dát všanc své životy, pokud to znamenalo zajistit rodu mír. S každým z tajných měsíčních setkání ve Svatyni Nakano se atmosféra postupně zhoršovala. Oba chlapci se domnívali, že se nelibost vůči vesnici dostává ke své hranici. Museli se za každou cenu vyhnout explozi. Toto vyrozumění sdíleli.

Kdyby rod povstal, byla by vesnice zavlčena do boje. Poslední Velká válka, útok Devíticásého – vesnice obě tyto krize překonala a konečně začínala budovat skutečný mír. Kdyby teď rod Uchihů něco rozpoutal, byla by vesnice opět pohlcena smutkem a smrtí.

Osamělý Anbu rodu Uchihů... Bylo to, jak Shisui řekl, Itachi se pro rod stane nedocenitelným.

„Aby ses stal Anbu je po pravdě taky můj sen.“

„Sen?“

„Že se Uchihové a vesnice stanou opravdovými druhy. A k tomu myslím budeme potřebovat ninju z rodu, který by měl hluboké vazby na ústřední osobnosti vesnice. Někohe,

kdo bude moci říct, jak to je, mluvit o utrpení a nadějích rodu. Když se připojíš k Anbu, budeš to moci udělat. A jelikož po míru pro rod toužíš víc než kdo jiný, vím, že to pro nás opravdu uděláš.“

Itachi mírně kývnul bradou.

Shisui se rázem rozzářil. „Budu jouninem vesnice, ty budeš Anbu, ani jeden z nás nebude ve Vojenské policii. Budeme na svůj rod moci pohlížet objektivně.“

„Můj otec a ostatní jsou zavřeni ve své vlastní ulitě. Už nevidí okolní svět.“

„Itachi,“ Shisui pronesl přítelovo jméno, jako by vyléval utrpení z vlastního srdce. „Lidé v našem rodu jsou uzamčení ve svém malém světě. Ani se nesnaží rozhlédnout. Tvrdí, že to vesnice může za to, že se náš osud nezmění a jejich odpor jenom roste. Prostě ze všeho viní vesnici, Hokageho, rod Senju. Nikdy se nezamyslí nad vlastními chybami. Ale...“ otevřel oči a podíval se na Itachiho. „Ty jsi jiný.“

Itachi zadržel dech.

„Vždycky jsi šel po své vlastní cestě využitím vlastní síly. Absolvoval jsi akademii za rok, sám jsi prošel chuuninskými zkouškami a teď se máš připojit k Anbu. Nikdy jsi ze svého osudu nevinil svůj rod a nevzdával ses.“

Opravdu to tak bylo? Itachi nevěděl. Měl pocit, že se prostě zarytě hnal po cestě, na které měl být. A ten pocit se nezmění.

„Chci říct, mohl by ses dokonce stát Hokagem.“ Shisui se zazubil. „Věřím, že to ty jednou prolomíš nepřátelství mezi vesnicí a rodem, jakožto první Hokage rodu Uchihů.“

Itachiho srdce bilo rychleji.

Sen stát se Hokagem...

Nikdy o něm nikomu neřekl. Byl to sen, o kterém nemluvil ani se svým jediným přítelem, Shisuim. Nikomu o něm neřekl, protože se bál, že by se vytratil v oblaku dýmu, jakmile by ho vyslovil nahlas.

Sen se v Shisuiho ústech změnil ve slova a dosáhl k jeho vlastním uším. Prošlo jím překvapení a radost.

„Vždycky budu tvůj přítel.“

„Shisui...“

„Nemůžu se dočkat, až uvidím, co všechno ještě dokážeš.“

Itachi se zoufale snažil zadržet horko, které vyvěralo z hloubi jeho srdce. V životě před nikým neplakal. Věřil, že by ninja neměl nikdy odhalovat své pocity.

Ne...

Před někým plakal, jen jedinkrát. Když mu byly čtyři. Tehdy, když ho otec přivedl na bojiště po skončení bitvy. Když spatřil hory opuštěných těl v prudkém dešti, volně mu stékaly slzy. Stále si pamatoval, jak se zoufale snažil netrást, aby si toho otec nevšiml.

Itachi se od té doby nezměnil. Boje byly něčím, čemu se bylo nutné za každou cenu vyhnout. Už nikdy nesmělo dojít k válce. Tehdy, když mu byly čtyři, se tak ve svém srdci rozhodl, když plakal v těžkém dešti.

Za tím účelem, Anbu.

Za tím účelem, Hokage.

„Jdem do toho, Itachi.“ Zazubil se jeho věrný přítel.

Itachi, plný vděčnosti, rozhodně přikývl.

Byl v tichém lese, jeho srdce bušilo tak prudce, že mu div nevyskočilo z hrudi. Na kůži cítil energickou auru svého vyrůstajícího mladšího bratra. Itachi se schovával ve stínu obřího stromu a usmíval se sám pro sebe.

Hra na schovávanou...

Pro Itachi to byla hra, ale pro Sasukeho to byl vážný souboj.

„Kam jsi zmizel, Itachi?“ zamumlal si Sasuke a jeho starší bratr ho okouzleně sledoval.

Itachi věděl, že to bylo dětinské, ale využíval své ninjutsu až k jeho hranicím, aby zcela zamaskoval svoji auru. Dítě, kterému bylo sotva šest, ho nemohlo v žádném případě najít.

Jeho malý bratříček nastoupí za pár dní na akademii a byl plný nadšení. Trval na tom, že chce i jen o kousek jako ninja zesílit, než začne ve škole. Itachi nedostal ani příležitost zout si boty, když přišel po misi domů, a už ho Sasuke táhnul k hájku obklopujícímu Svatyni Nakano.

Jeho bratříček byl tak rozkošně plný naděje, až to Itachi dokázal sotva vydržet. Překvapovalo ho, jak moc mu na Sasukem záleží. Itachi se od ostatních dětí vždycky lišil. Věk čtyř nebo pěti let, tolik, kolik mu bylo, když se narodil Sasuke, byl čas, kdy měl být ještě rozmazlován maminkou a tatínkem.

Ale to tehdy si Itachi uvědomil, po jaké cestě se sám musí vydat. Stane se mocným ninjou, aby stvořil svět bez bojů. Přemýšlel o tom, co pro to bylo potřeba udělat a řídil se tím. Takže, když se jeho bratr narodil, neměl pocit, že by mu byli ukradeni rodiče. Jednoduše měl radost, že tu teď byl někdo stejné krve. A tento pocit postupně narůstal, jak Sasuke rostl.

Když se Itachi podíval na svého bratra, jak ho mladší chlapec nezastíraně zbožňoval a důvěřoval mu, cítil, že musí dostat Sasukeho očekáváním. Cítil, že chce být takovým, aby Sasukeho nezahanbil. Tyto pocity se staly silou, která ho poháněla kupředu. Sasuke mu poskytoval motivaci, kterou by sám od sebe nikdy nezískal. Vůči svému bratříčkovi necítil nic než vděk.

„Itachi!“ zvolal Sasuke, v hlase mu zaznívalo podráždění. Nenašel po svém starším bráškově ani stopu, takže se začínal vztekat.

„Asi nemám na výběr,“ zamumlal si Itachi a uvolnil trošku čakry.

„Ngh!“ Sasuke, který se otáčel do všech směrů, ztuhl, tělem mu projel záchvěv. Vycítil bratrovu auru.

Lehký úsměv na Itachiho rtech se ještě rozšířil.

Byl to nepatrný záchvěv čakry, takový, jaký by obyčejné dítě rozhodně nemohlo zachytit. Ale Sasuke to zjevně vycítil. O jeho talentu coby ninji nebylo sporu.

„Tady jsem, Sasuke,“ znovu si sám pro sebe zašeptal.

Kroky se blížily přímo k němu. Jak se přibližovaly, jejich rytmus se změnil spíše v poskakování. Jeho bratr svými malými nožkami při postupu šlapal po uschlém listí, a přece se pohyboval takřka neslyšně. Mohl se k akademii připojit kdykoliv a nejspíš by porazil i starší žáky.

„Mám tě!“ zvolal Sasuke a namířil prst na skrčeného Itachiho. Jeho malý bratříček se na něj podíval, oči mu zářily sny a nadějí.

„Ne tak docela,“ řekl Itachi a zmizel v obláčku dýmu.

Stínový klon.

Skutečného Itachiho měl Sasuke nad hlavou.

„Aa! To není fér!“ naivně vykřikl jeho bratříček a zdvihl tvář.

„Á!“ Sasuke spatřil svého bratra, který na něho shlížel z tlusté větve.

„Hi hi!“ Itachi mimovolně propukl v smích, když uviděl rozlícený výraz na Sasukeho tváři, jak tak zíral nahoru, s hlavou zakloněnou tak daleko dozadu, až to vypadalo, že se mu zlomí

krk. I když Itachi zřídka kdy ukazoval své pocity před jinými lidmi, před svým bratříčkem dokázal přirozeně projevit své srdce. Bylo to zvláštní.

„Itachi,“ zaraženě zamumlal Sasuke, živý tón zpřed chvílí se mu vytratil z hlasu.

„Takže jsi mě našel, co?“ Pořád s úsměvem se Itachi hbitě spustil z větve a postavil před svého bratříčka, který stál s pusou do kořán.

Sasuke měl svého bratra najít záměrným hledáním, místo toho ale připadl na svůj cíl zcela náhodou. Cítil proto jasnou nespokojenost, která ho naprosto zarazila. „Používat stínové klony není fér,“ přistoupil k Itachimu se sevřenými rty, do jisté míry se už vzpamatoval.

Itachi se podíval na svého bratra s úsměvem od ucha k uchu. S úsměvem zaznamenal, jak moc už Sasuke vyrostl. Donedávna dosahoval Itachimu jenom po kolena, ale teď už měl hlavu nad Itachiho pasem. „Jsi šikovný, že sis všiml mojí čakry.“

„No, přece jen za chvíli začínám na akademii. Je jen přirozené, abych uměl aspoň tohle.“ Sasuke si neuvědomoval, že čakra, kterou vycítil, byla tak slabá, že by si jí průměrný šestiletý vůbec nevšiml.

„Je to přirozené, jo?“

„Jo.“

Itachi ho záměrně nepochválil. Protože nebylo špatné, aby si myslel, že dokázat tohle bylo jen přirozené.

Když si lidé mysleli, že jsou zvláštní, lenivěli. Myslet si, že co dovedete, je jen přirozené, znamenalo znát své vlastní nedostatky. Pořád jste nedokázali všechno, takže jste nestrnuli obdivem nad tím, co už dovedete. Takže jste si nemysleli, že jste zvláštní. Lidé, kteří takto uvažují, se pořád posouvají dopředu. Nechtěl zastavit Sasukeho nekompromisní cestu dopředu tím, že by ho pochválil.

Náhle si vzpomněl, co mu řekl Shisui: „*Nikdy jsi ze svého osudu nevinil svůj rod a nikdy ses nevzdal.*“ Chtěl, aby se ani Sasuke nikdy nevzdával. Nechtěl, aby se ze Sasukeho stal člověk, který je vězněn povinnostmi a temnými pocity jejich rodu, člověk, který se odmítá posunout vstříc vlastnímu osudu.

Byl si jistý, že bude Sasuke v pořádku. Jeho mladší bratříček měl nevinnost, kterou on postrádal. Ani neměl předzvěst neštěstí, o které mluvil Danzo. Itachi věřil, že ho Sasuke překoná. A být překonán svým mladším bratříčkem mu ani v nejmenším nevadilo.

Nedával to sice najevo, ale Itachi snášel porážku hůř než jiní. Kdyby tomu tak nebylo, nemohl by se stát ninjou, který se v jedenácti připojí k Anbu. Ale i když nerad prohrával, stejně měl pocit, že bylo v pořádku prohrát, pokud to bylo se svým bratrem. Sám nerozuměl povaze tohoto pocitu. Netušil, proč tak smýšlí. Ale přinejmenším nebylo pochyb, že v to z hloubi svého srdce doufal.

„Měli bychom jít domů.“

„Co? No tak, schovej se ještě jednou.“ Ale Sasuke se začal šourat dopředu, když mu Itachi pokynul.

„Odpusť Sasuke.“ Itachi šťouchl bratříčka do čela.

„Au!“

To celé, od pokynutí paží až po šťouchnutí do čela, bylo něčím, co zopakovali nesčetněkrát předtím. Pokaždé ale Sasuke postupně přistoupil a strpěl prst do čela. Bratříčkova naivita utišovala jeho vlastní srdce.

Itachi viděl odraz toho, jak Sasuke roste, v jeho reakci na šťouchnutí do čela. Když to udělal poprvé, byly Sasukemu asi tři roky. Ještě neuměl mluvit v celých větách, ale pořád otravoval Itachiho s „Nahoru, nahoru,“ takže ho Itachi šťouchnul do čela a přinutil to vzdát. Tehdy se Sasuke chytil za čelo a začal kvílet. Itachi neměl v úmyslu dát do svého prstu příliš síly, ale

přesto svého tříletého bratříčka velice zranil. Teď už to ale trpěl s mírným zakaboněním. Bylo to samozřejmě jen přirozené, ale Itachiho uklidňoval tento pokrok, že si Sasuke zvyká na podněty ze světa kolem.

„Pojďme, Sasuke.“

Jejich stíny stály v odpoledním slunci bok po boku, ten Sasukeho nikdy neopustil Itachiho bok, jako by se snažil vyššího chlapce dohnat.

Nohama se dotkl větve a znovu se odrazil směrem k dalšímu stromu, který byl po cestě. A znovu.

Itachi prchal.

Kolem něho byli tři ninjové, členové týmu, s kterým poprvé pracoval. Itachi znal jen jediného z nich. Kohinatu Mukaie, cíl, který měl na Danzův příkaz zabít.

Jeden člen smíšeného týmu chuuninů a jouninů vedeného Mukaiem, se den předtím zranil, takže vzniklo najednou na misi volné místo a Itachi byl spěšně přiveden, aby vypomohl.

Itachi za řetězcem událostí vedoucích k chuuninovu zranění a tím, že byl sám vybrán, spatřoval stín Danzových machinací. Mohl si jen domýšlet, že Danzo použil jednoho ze svých lidí, aby chuunina zranil a záměrně pak nechal Itachiho zaujmout jeho místo. Bylo krajně nepravděpodobné, že by se jinak na týmu jeho cíle objevilo volné místo a on sám by byl přiveden, aby ho zaplnil. Nebylo pochyb, že šlo o tichý vzkaz od Danza, aby pečlivě zkoumal Mukaiovy dovednosti, až budou společně plnit misi.

„Je to moje vina. Omlouvám se,“ řekl chuunin hned vpravo od Itachiho Mukaiovi, který běžel před ním.

„Nech to plavat,“ stručně odpověděl Mukai a nevzrušeně se pohyboval stromy.

Kdyby se dostali jen o kousíček dál, ocitli by se na prostranství. Jakmile by se dostali tam, byli by už jen kousek od hranice. Množství pronásledovatelů by se pravděpodobně výrazně snížilo. Raději než zbytečně tlachat, bylo v tu chvíli jejich prioritou se na to místo dostat. Mukai zareagoval správně.

Mělo jít o jednoduchou infiltrační misi.

Velká válka skončila a vesnice mezi sebou udržovaly přátelské vztahy. Ale čas od času byl takový vztah dotažen tak přehnaně daleko, až to nebylo vhodné.

Listová se doslechla, že se spolu Písečná a Mlžná vesnice chystají tajně utvořit vojenskou alianci. Pokud by šly Písečná a Mlžná s některou vesnicí, ať už z jakéhokoliv důvodu, do války, byly by spojenci. V těchto mírových časech by se dohodly na témže hypotetickém nepříteli a spolupracovaly, aby přivodily pád cílené vesnici. Tajná dohoda, jejíž podmínkou byla válka.

Současný mír byl více méně udržován skrze vesnice ninjů, kterými se všech pět velkých zemí udržovalo navzájem v mezích. Pokud by dvě země potají spojily své síly proti jednomu danému nepříteli, mír by se okamžitě rozdrotil a vrátily by se dny války. Aby se tomu vyhnuli, musela Listová zabránit podepsání této tajné dohody.

Listová se dozvěděla, že Písečnou vesnici navštíví zástupce Mlžné a proto nařídila Mukaiovi a jeho týmu, aby to prozkoumal. Měli pečlivě vyšetřit podrobnosti dohody a podat hlášení. To bylo celé. Pokud by si jich nepřítel nevšiml, nemělo to být jakkoliv obtížné. Teoreticky.

Itachi a ostatní se vplížili do sídla Čtvrtého Kazekageho a ze stínů pozorovali schůzi. Skončila tím, že Písečná a Mlžná v podstatě porovnály svá vzájemná postavení a učinili k sobě malé krůčky, a Itachiho tým se chystal Písečnou opustit. Ale pak se stala nepředvídaná událost.

Jeden z chuuninů v týmu se chytil do pasti proti vetřelcům. Aniž by se ohlédl, dala se čtveřice do běhu. A teď se snažili nějak uniknout svým pronásledovatelům.

„Hranice je hned před námi,“ poznamenal Mukai. „Teď když vědí, že Listová ví o jejich tajné dohodě, nemohou ty dvě země učinit lehkovážné kroky kupředu. Přinejmenším kvůli tomu je dobré, že na nás přišli,“ poznamenal směrem k chuuninovi, který se celou dobu užíral, že se chytil do pasti.

Před Itachim se rozprostřel výhled. Vyšli na prostranství a seskočili se stromů na zem. Pokud by pokračovali v běhu až k hranici, určitě by na něco přišli.

„Ngh!“

Itachi se zastavil a otočil.

Mukai pozoroval les, z kterého právě vyklouzli. Dal si ruku do kapsy, vytáhl cigaretu a zapálil si ji.

„Co to děláte?“ zeptal se Itachi. Ostatní členové týmu byli zmateni činem svého vůdce.

Mukai nevěnoval Itachimu pozornost a vytáhl ze zadní kapsy kalhot zlatou lahev, kterou si přiložil k ústům. Nasládlý pach, který se k Itachimu donesl větrem, mu napověděl, že lahev obsahovala saké.

„Veliteli!“

„No, vy prostě sledujte odsud,“ řekl Mukai, aniž by se na Itachiho ohlédl, z cigarety se pořád kouřilo. Nafialovělý dým byl odnášen prudkým větrem.

Dokonce i vesnice, jakou byla Písečná, která byla z většiny pokryta pískem, měla poblíž hranic množství zeleně. Mladá tráva hladila Mukaie po nohou, když se připravoval.

„Už o nás vědí. Nenechají nás vrátit se domů nezraněné. A...“ Přes rameno pohlédl na Itachiho. „Máme tu s sebou vyhlášeného Uchiho Itachiho. Rád bych, aby viděl, co umím, víte?“

Itachiho zmatení členové týmu se chabě usmáli.

„Už jsou tady,“ řekl Mukai, když z lesa vyběhlo několik postav.

Bylo jich víc než dvacet.

Pronásledovatelé rychle spatřili Itachiho a ostatní a utvořili okolo nich prstenec.

„Bude lepší se nás nedotýkat.“ Mukai típl svoji cigaretu na přenosném popelníku a polkl trochu saké.

„Takže se tedy vzdáváte?“ řekl jeden z pronásledovatelů. Na čelence měl vyrytý znak Písečné vesnice.

„Co já vím.“ Mukai si znovu přihnul. Jejich protivníci se zdáli zděšení jeho přehnanou nestoudností.

Zamihotal záblesk světla následován ostrým zvukem před Mukaiem, když zvedl svou levou ruku před obličej.

„Áá, vylili jste mi moje milované saké.“ Ze strany lahve saké, kterou Mukai upustil na zem, trčel kunai.

„Máš docela nervy, takhle tu celou dobu stát a popíjet,“ poznamenal nepřátelský ninja.

„Mám slabost pro alkohol a tabák. Tak se vyhecuju před bojem.“

„Takže s námi nepůjdeš v klidu?“

„Jistěže ne.“

Pronásledovatelé se na Mukaie vrhli.

Někteří ninjové se obrátili směrem k Itachimu a zbytku jeho týmu. Aniž by měl na výběr, Itachi napnul svaly, když ho jeho chuuninští členové týmu popadli za ramena a vyskočili nahoru.

„Co to děláte?!“

„Radši se šéfovi nepřiplet' do cesty,“ řekl starší chuunin, když proletěli nad hlavami svých pronásledovatelů a unikli tak z kruhu.

Mukai si všiml, že se je někteří pronásledovatelé chystali následovat. „Budete bojovat se mnou!“ Vykopnul ohromnou rychlostí a trefil se do žaludku nepřítele, který se chystal vyskočit za Itachim a ostatními.

Aniž by i jen vykřikl, dopadl muž v bezvědomí k zemi.

Mukai se skrčil k zemi. „Tak se do toho dejme.“ Jeho čakra se náhle nadmula. Jeho levá zornička zmizela a na jejím místě se objevily soustředné kruhy.

Byakugan. Kekkei genkai děděné pouze v rámci rodu Hyuuga.

Shisui tvrdil, že je nemyslitelné, aby měl některý Kohinata Byakugan, vzhledem k tomu, že se jejich rodina od hlavní větve rodu Hyuuga odštěpila před řadou generací. Ale tahle nemožnost se mu právě v tu chvíli odehrávala přímo před očima.

„Běžně tohle nepředvádím, ale dnešek je výjimečný,“ řekl Mukai svým pronásledovatelům a jeho oči se na chvíli upřely na Itachiho.

„Haaah...“ Mukai se zhluboka nadechl, jako by na dně svého žaludku hromadil čakru. Trochu snížil svůj postoj a naklonil se dopředu, než vymrštil svou levou ruku dopředu a svou pravou položil na svou kapsu. Měl rovně natažené rozevřené dlaně.

„Nejdřív rozdrtíme tohohle!“ zvolal zdánlivý velitel pronásledovatelů.

Všech dvacet ninjů zaútočilo naráz. Dolů pršely kunaie, sprcha čepelí, která nedávala možnost úniku.

Mukai se zasmál a vyskočil nahoru do deště padající smrti.

„Hah!“ Mírný kruhový kop. Přesně zachytil plochou stranu kunaie před sebou. Odražený kunai trefil další kunai a změnil jeho trajektorii. Tato řetězová reakce se rozšířila a odklonila většinu kunaiů ze své dráhy.

Mukai se stále točil ze svého kopu a vyslal za sebe úder paží. Tou se trefil do ploché strany dalšího kunaie. Jeho tělo začalo klesat.

Další následoval kop dopředu. Špička čepel se odrazila od špičky jeho boty.

Otočil se dopředu. Patou srazil čtvrtý kunai.

Dopadl. Povrch země prorazil déšť kunaiů.

Mukai byl nezraněn. Nespočet uhlově černých kunaiů byl zabodnutý v trávě. Jen oblast kolem Mukaiových nohou byla zcela prosta od čepelí. Překvapivé na tom bylo, že se Mukai dovedl ochránit před smrtícím deštěm odražením pouhých čtyř kunaiů.

Vně kruhu Itachi přemýšlel, jestli by něco takového sám dovedl.

Mohl bych... Ale i když měl pocit, že by to dokázal, když teď viděl, jak se Mukai pohyboval, nevěděl, jestli by něco takového zvládl jen na základě vlastních instinktů.

„Na něj! Na něj!“ křičel nepřítel, bylo vidět, že začíná panikařit. Ohromné shurikeny, katany, drápy, obušky, jejich pronásledovatelé na Mukaie doráželi každou možnou zbraní.

A pak Itachi sledoval, jak se to všechno odehrálo. Mukai uhýbal krvežiznivým útokům svých nepřátel. Podnikal vlastní výpady, kterými trefoval klíčové body svých bezbranných nepřátel a skládal je tím k zemi jedinou ranou. Na jeho pohybech nebylo nic zbytečného. Jeho fyzické jutsu bylo tak dovedné, že to mohl Itachi jen s obdivem sledovat.

Jedna osoba, jedna rána. Jakmile Mukai zasáhl asi dvacetkrát, zůstal na nohou jediný velitel nepřátel.

„Teď už jen ty.“

Nepřítel se třásl, v každé ruce svíral dlouhou katanu.

„Tak co? Chceš jít? Nemůžu tě jen tak nechat jít bez úhony domů, ne snad?“ Mukai si vytáhl z kapsy cigaretu a zapálil si ji.

„Eeeeah!“ Velitel nepřítel vydal zvláštní výkřik – bylo těžké rozeznat, zda jde o řev nebo bojový pokřik – a uzavřel vzdálenost mezi nimi.

První ostří přišlo seshora, mínící Mukaiovi rozseknout lebku.

Mukai se posunul kousek doprava, aby se mu vyhnul. Šikmý sek prošel místem, kde před okamžikem stál a Itachi uviděl, jak z Mukaiova levého oka vyšel záblesk bílého světla.

„C-co to sakra...“ omráčeně zamumlal vůdce.

„Ještě ti to nedošlo, co?“ řekl Mukai, ze rtu se mu houpala cigareta.

Měl lehce zdviženou levou ruku, katanu držel úhledně mezi palcem a ukazováčkem. Na velitelově tváři naběhla žíla, snad proto, že se čepel ani o píď nepohnula, až už tlačil nebo tahal.

„Nesložím tě jedním úderem,“ řekl Mukai a pustil katanu. Když byla najednou volná, nepřítel zaklopýtal a Mukai snesl dolů svou pravou nohu, cigaretu měl stále umístěnou v koutku svých úst. Muž se čelem téměř dotýkal jeho hrudi.

„Dva údery...“ Mukai položil dlaň mužovi na břicho a v rychlém sledu provedl dva údery.

„Čtyři údery.“ Čtyři rány.

Muž rozevřel oči hrůzou.

„Osm úderů.“ Osm ran.

Nepřítelovi vytryskla z úst krev.

„Hmat šestnácti úderů!“ Mukai dlaněmi udeřil soupeře šestnáctkrát, od tváře po nohy. Muž vyletěl do vzduchu jako zvadlý list odvíván silným větrem, ale v jeho očích už nebyl plamínek vědomí.

Vše se to odehrálo v mrknutí oka.

Mukai zastrčil svou cigaretu do popelníku, kolem leželo na zemi rozvalených víc než dvacet ninjů Písečné vesnice. Když se nenuceně blížil k Itachimu, vrátilo se mu do levého oka opět světlo.

„Říká se tomu atavismus,“ poznamenal. „Hlavní rodina a vedlejší větve můžou být teoreticky oddělené, ale krev nerozdělíš. Pokud tam ten prvek je, dostane se takhle na povrch. Nikomu o tom ale neříkej.“ Položil dlaň Itachimu na hlavu a Itachi hlavou zatřásl, aby ji setřásl.

Možná si pomyslel, že je Itachi rozhořčen, že je s ním zacházeno jako s malým dítětem, Mukai se trochu omluvně usmál a odešel k členům svého týmu. „Tak, pojďme už domů. Moje děcka na mě čekají.“

„Jak je tvému synovi?“

Mukai pokrčil rameny. „V poslední době ne zrovna nejlíp. Mám o něj trochu starosti. Musím si pospíšet domů a podat hlášení Hokagemu.“

„Jasně.“

Tato rozmluva mezi Mukaiem a ostatními nedolehla k Itachiho uším. Také nebyl ani v nejmenším rozhořčen, že je s ním zacházeno jako s dítětem. Neměl dost energie, aby jí plýtvat myšlením na takové nicotnosti.

Shisui a já máme tohohle muže sami zabít... Vypadalo to, že tahle mise může být dost obtížná.

„Pojď, vyrážíme, Itachi.“ Mukaiovi na rtech pohrával úsměv, když se ohlédl, jako by si nebyl vůbec vědom aury smrti, která se k němu plížila.

Hlavní Svatyní prostupovala stále stejná pochmurná atmosféra. Nedokázal už unést její tíhu a tak si Itachi zhluboka vydechl.

„Je tu něco, co bych vám dnes chtěl říct,“ slavnostně prohlásil jeho otec. Stál zády k oltáři, na němž byl zobrazen bůh. Itachi v otcově hlase zaslechl zlověstný stín, těžší než obvykle. „Itachi co nevidět vstoupí do Anbu.“

Otec zněl, jako by už bylo rozhodnuto.

Zabít Mukaie... Nebyla to mise, která by se dala provést tak snadno. Na jisto se změní v souboj na život a na smrt. Opravdu hrozilo, že může umřít.

„K Anbu se připojí Uchiha. Je to nejprůzračnější příležitost, kterou jsme kdy měli.“

„Pak, Veliteli,“ tiše řekl Tekka, otcův důvěrný pomocník.

Všichni zadrželi dech. Atmosféra neklidu se postupně zahušťovala.

Itachi slyšel, jak mu vlastní srdce horečně buší v uších. Nevědomky vyhledal Shisuiho.

Jeho kamarád seděl tři řady před ním a nehnutě pozoroval Itachiho otce, bylo na něm jasně znát napětí.

Nech toho, otče! Zvolal Itachi ve svém srdci. Neměl hlas. Bylo to, jako by se zlovůle rodu zhmotnila, vklouzla mu do úst a sevřela mu hrdlo.

„Doposud jsme se mnohokrát namáhali ve prospěch vesnice. Ale co pro nás učinila na oplátku?“

Nikdo neodpověděl, místo toho všichni napjali uši, aby jim neušlo jediné Fugakovo slovo.

„Jsou v nich hluboko zakořeněné předsudky vůči nám.“ Otcova slova mu nemilosrdně stahovala hrud'

To, co Itachi na světě nesnášel nejvíc, se mu zhmotňovalo přímo před očima.

Nenávist.

Boje.

Válka.

Ať to nazval jakkoliv, podstata zůstávala stejná. Nesmyslné úmrtí velkého množství lidí.

„Po celou tuto dobu jsme to trpěli. Ale už to překročilo všechny meze.“

Itachi si uvědomil, že třese hlavou, až když se jeho pohled začal houpat ze strany na stranu. Jeho tělo odmítalo otcova slova rychleji než jeho myšlenky.

Ale nikdo se na něj nedíval. Všechny zraky se soustředily na Fugaka na čestném místě.

Nech toho. Přestaň, otče. Přestaň prosím... hlas jeho srdce ale k otci nepronikl.

Fugakovy oči se náhle zabarvily do ruda. Sharingan. Vzrušení v srdci změnilo otcovy oči.

„Využijeme Itachiho přijetí do Anbu a uspořádáme vládní převrat.“

„Ó.“ Všichni jednotně pozvedli hlasy. V hromadném zvolání nezněl ani náznak zmatku. Jednotný hlas v sobě dokonce nesl nádech radosti.

„Itachi.“ Otec přes pokřik zvolal synovo jméno.

Itachimu to znělo, jako by volal na někoho jiného.

Fugaku hleděl na svého syna, který nijak nezareagoval, a pokračoval, „Skutečným důvodem, proč se připojuješ k Anbu je, abys vyšetřil podrobnosti situace ve vesnici a nahlásil nám je.“

Špion... Itachi pomyslel na Kohinatu Mukaie. I když byli všichni ze stejné vesnice, podávat jedné straně informace o jiné, když byly obě strany v konfliktu, nebylo ničím jiným než špionáží.

Budu tedy stejný jako Mukai? Ptal se Itachi sám sebe. Nebyl důvod očekávat odpověď.

„Informace, které nám přineseš, v sobě ponosou osud celého rodu.“

Všechny oči se upíraly na něj. Moře rudých očí...

I když nebyl pod žádným genjutsu, zatočila se Itachimu hlava. Kam to proboha směřoval?

K nebi vzlétla jediná vrána. Kolem nohou měla zapletené zlověstné inkoustově černé paže. Hrozilo, že ji ta temnota stáhne k zemi.

Ať se snažila kopat a zmítat jakkoliv, paže ji stále strhávaly dolů. Nebesa se vzdalovala.

Z očí vrány tekly kapky barvy krve...

„Den činu je nablízku.“

Všichni se při Fugakově prohlášení postavili. Itachi zůstal sedět.

Nohy jeho druhů kolem vypadaly jako stromy zbarvené temnotou, bylo to, jako by se o půlnoci ztratil v lese. Uprostřed stromů, které zaplňovaly Itachiho pohled, zahlédl ještě někoho, kdo seděl.

„Shisui...“

Jeho přítel se otočil a podíval se na něj. V jeho očích byl smutek, který Itachi nikdy předtím neviděl. Shisui se nešťastně usmál.

„Náš boj zajisté povede ke slávě Uchihů.“ Vyvolával otec a byl odměněn výkřikem nadšení od všech přítomných.

Itachi sklíčeně naslouchal.

Ještě neznal pravou povahu temnoty, která si pro něho přijde.

Temnota držela dech a tiše vyčkávala. Dokud nepřijde den, kdy ho přivine do své černé náruči...